JUBILEOJ

ĈAPITRO 1

1 Kaj okazis en la unua jaro de la eliro de la Izraelidoj el Egiptujo, en la tria monato, en la deksesa tago de la monato, [2450 Anno Mundi] Dio diris al Moseo: Supreniru al Mi sur la monton, kaj Mi donos al vi du ŝtonajn tabelojn de la instruo kaj de la ordono, kiujn Mi skribis, por ke vi instruu ilin.
2 Kaj Moseo supreniris sur la monton de Dio, kaj la gloro de la Eternulo loĝis sur la monto Sinaj, kaj nubo ĝin ombris dum ses tagoj.
3 Kaj Li vokis Moseon en la sepa tago el meze de la nubo, kaj la aspekto de la gloro de la Eternulo estis kiel flamanta fajro sur la supro de la monto.
4 Kaj Moseo estis sur la Monto kvardek tagojn kaj kvardek noktojn, kaj Dio instruis al li la pli fruan kaj la pli postan historion de la divido de ĉiuj tagoj de la leĝo kaj de la atesto.
5 Kaj Li diris: Klinu vian koron al ĉiu vorto, kiun Mi diros al vi sur ĉi tiu monto, kaj skribu ilin en libron, por ke iliaj generacioj sciu, ke Mi ne forlasis ilin pro la tuta malbono, kiun ili faris, malobeante la interligon, kiun Mi starigas inter Mi kaj vi por iliaj generacioj hodiaŭ sur la monto Sinaj.
6 Kaj tiel okazos, kiam ĉio ĉi venos sur ilin, ke ili scios, ke Mi estas pli justa ol ili en ĉiuj iliaj juĝoj kaj en ĉiuj iliaj agoj, kaj ili scios, ke Mi vere estis kun ili.
7 Kaj skribu al vi ĉiujn ĉi tiujn vortojn, kiujn Mi deklaros al vi hodiaŭ; ĉar Mi konas ilian ribelemon kaj ilian malmolan kolon, antaŭ ol Mi venigos ilin en la landon, pri kiu Mi ĵuris al iliaj patroj, al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob, dirante: Al via idaro Mi donos landon, en kiu fluas lakto kaj mielo.
8 Kaj ili manĝos kaj satiĝos, kaj ili turnos sin al fremdaj dioj, al (dioj), kiuj ne povas savi ilin de ia ajn el ilia mizero; kaj ĉi tiu atesto estos aŭdata kiel atesto kontraŭ ili. Ĉar ili forgesos ĉiujn Miajn ordonojn, ĉion, kion Mi ordonis al ili, kaj ili sekvos la naciojn, kaj ilian malpurecon kaj ilian honton, kaj servos al iliaj dioj; kaj ĉi tiuj estos por ili falpuŝilo kaj aflikto kaj aflikto kaj kaptilo.
9 Kaj multaj pereos, kaj ili estos prenitaj en kaptitecon, kaj falos en la manojn de la malamiko, ĉar ili forlasis Miajn leĝojn kaj Miajn ordonojn, kaj la festojn de Mia interligo, kaj Miajn sabatojn, kaj Mian sanktan lokon, kiun Mi sanktigis por Mi meze de ili, kaj Mian tabernaklon, kaj Mian sanktejon, kiun Mi sanktigis por Mi meze de la lando, por ke Mi metu Mian nomon sur ĝin, kaj por ke ĝi loĝu (tie).
10 Kaj ili faros al si altojn kaj sanktajn stangojn kaj idolojn, kaj adorkliniĝos, ĉiu sian propran (skulptaĵon), por erari; kaj ili oferos siajn infanojn al demonoj kaj al ĉiuj faroj de la eraro de siaj koroj.
11 Kaj Mi sendos al ili atestantojn, por ke Mi atestu kontraŭ ili, sed ili ne aŭskultos, kaj ili mortigos ankaŭ la atestantojn, kaj ili persekutos tiujn, kiuj serĉas la leĝon, kaj ili nuligos kaj ŝanĝos ĉion por fari malbonon antaŭ Miaj okuloj.
12 Kaj Mi kaŝos Mian vizaĝon de ili, kaj Mi transdonos ilin en la manojn de la nacioj por kaptiteco, por rabakiro, kaj por formanĝo; kaj Mi forigos ilin el la lando, kaj Mi disĵetos ilin inter la naciojn.
13 Kaj ili forgesos Mian tutan leĝon kaj Miajn ordonojn kaj Miajn decidojn, kaj ili devagos sin rilate al novkomencoj, sabatoj, festoj, jubileoj kaj leĝoj.
14 Kaj post tio ili revenos al Mi el inter la nacioj per sia tuta koro kaj per sia tuta animo kaj per sia tuta forto; kaj Mi kolektos ilin el inter ĉiuj nacioj, kaj ili serĉos Min, kaj Mi estos trovita de ili, kiam ili serĉos Min per sia tuta koro kaj per sia tuta animo.
15 Kaj Mi malkaŝos al ili abundan pacon kaj justecon, kaj Mi eltiros de ili la plantaĵon de virto per Mia tuta koro kaj per Mia tuta animo; kaj ili estos beno kaj ne malbeno, kaj ili estos kapo kaj ne vosto.
16 Kaj Mi konstruos Mian sanktejon meze de ili, kaj Mi loĝos inter ili, kaj Mi estos ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo en vero kaj justeco.
17 Kaj Mi ne forlasos ilin nek forestigos ilin; ĉar Mi estas la Eternulo, ilia Dio.
18 Kaj Moseo ĵetis sin vizaĝaltere kaj preĝis kaj diris: Ho Eternulo, mia Dio, ne forlasu Vian popolon kaj Vian heredaĵon, por ke ili ne vagu en la eraro de sia koro; kaj ne transdonu ilin en la manojn de iliaj malamikoj, la nacioj, por ke ili ne regu super ili kaj ne igu ilin peki antaŭ Vi.
19 Via kompato, ho Sinjoro, leviĝu super Via popolo, kaj kreu en ili spiriton vertikalan, kaj ne lasu la spiriton de Beliar regi super ili por akuzi ilin antaŭ Vi, kaj por deturni ilin de ĉiuj vojoj de justeco, por ke ili pereu antaŭ Via vizaĝo.
20 Sed ili estas Via popolo kaj Via heredaĵo, kiun Vi savis per Via granda potenco el la manoj de la Egiptoj; kreu en ili puran koron kaj sanktan spiriton, kaj ili ne enreliĝu en siajn pekojn de nun ĝis eterne.
21 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Mi konas ilian malobeemon kaj iliajn pensojn kaj ilian obstinecon; kaj ili ne obeos, ĝis ili konfesos sian pekon kaj la pekon de siaj patroj.
22 Kaj post tio ili revenos al Mi en ĉia justeco kaj per sia tuta koro kaj per sia tuta animo; kaj Mi cirkumcidos la prepucion de ilia koro kaj la prepucion de la koro de ilia idaro, kaj Mi kreos en ili sanktan spiriton, kaj Mi purigos ilin, por ke ili ne deturniĝu de Mi de tiu tago ĝis eterne.
23 Kaj iliaj animoj alkroĉiĝos al Mi kaj al ĉiuj Miaj ordonoj, kaj ili plenumos Miajn ordonojn, kaj Mi estos ilia Patro, kaj ili estos Miaj infanoj.
24 Kaj ĉiuj estos nomataj infanoj de la vivanta Dio, kaj ĉiu anĝelo kaj ĉiu spirito scios, jes, ili scios, ke ĉi tiuj estas Miaj infanoj, kaj ke Mi estas ilia Patro en justeco kaj justeco, kaj ke Mi amas ilin.
25 Kaj skribu al vi ĉiujn ĉi tiujn vortojn, kiujn Mi deklaros al vi sur ĉi tiu monto, la unuan kaj la lastan, kiuj plenumiĝos en ĉiuj dividoj de la tagoj en la leĝo kaj en la atesto kaj en la semajnoj kaj la jubileoj ĝis eterne, ĝis Mi malsupreniros kaj loĝos kun ili por la tuta eterneco.
26 Kaj Li diris al la anĝelo de la ĉeesto: Skribu por Moseo de la komenco de la kreo ĝis Mia sanktejo estos konstruita inter ili por ĉiam.
27 Kaj la Eternulo aperos antaŭ la okuloj de ĉiuj, kaj ĉiuj scios, ke Mi estas la Dio de Izrael kaj la Patro de ĉiuj idoj de Jakob, kaj Reĝo sur la monto Cion por ĉiam. Kaj Cion kaj Jerusalem estos sanktaj.
28 Kaj la anĝelo de la ĉeesto, kiu iris antaŭ la tendaro de Izrael, prenis la tabelojn de la jaroj de post la kreo de la

leĝo kaj de la atesto de la semajnoj de la jubileoj, laŭ la individuaj jaroj, laŭ la tuta nombro de la jubileoj, de la tago de la kreo, kiam la ĉielo kaj la tero estos renovigitaj kaj ilia tuta kreitaĵo laŭ la potencoj de la ĉielo kaj laŭ la tuta kreitaĵo de la tero, ĝis la sanktejo de la Eternulo estos farita en Jerusalem, sur la monto Cion, kaj ĉiuj lumaĵoj estos renovigitaj por resanigo kaj por paco kaj por beno al ĉiuj elektitoj de Izrael, kaj por ke tiel estu de tiu tago ĝis ĉiuj tagoj de la tero.

ĈAPITRO 2

1 Kaj la anĝelo de la ĉeesto parolis al Moseo laŭ la vorto de la Eternulo, dirante: Skribu la tutan historion de la kreo, kiel en ses tagoj la Eternulo Dio finis ĉiujn Siajn farojn kaj ĉion, kion Li kreis, kaj observis la sabaton en la sepa tago kaj sanktigis ĝin por ĉiuj generacioj, kaj difinis ĝin kiel signon por ĉiuj Siaj faroj.
2 Ĉar en la unua tago Li kreis la ĉielon, kiu estas supre, kaj la teron kaj la akvojn, kaj ĉiujn spiritojn, kiuj servas antaŭ Li - la anĝelojn de la ĉeesto, kaj la anĝelojn de sanktigo, kaj la anĝelojn [de la spirito de fajro kaj la anĝeloj] de la spirito de la ventoj, kaj la anĝelojn de la spirito de la nuboj, kaj de mallumo, kaj de neĝo kaj de hajlo kaj de prujno, kaj la anĝelojn de la voĉoj kaj de la tondro kaj de la fulmo, kaj la anĝelojn de la spiritoj de malvarmo kaj de varmo, kaj de vintro kaj de printempo kaj de aŭtuno kaj de somero, kaj ĉiujn spiritojn de Liaj kreitaĵoj, kiuj estas en la ĉielo kaj sur la tero. (Li kreis) la abismojn kaj la mallumon, vesperon kaj nokton, kaj la lumon, tagiĝon kaj tagiĝon, kiujn Li pretigis laŭ la scio de Sia koro.
3 Kaj tiam ni vidis Liajn verkojn, kaj laŭdis Lin, kaj laŭdis antaŭ Li pro ĉiuj Liaj verkoj; ĉar sep grandajn verkojn Li kreis en la unua tago.
4 Kaj en la dua tago Li kreis la firmaĵon meze de la akvo, kaj la akvo disiĝis en tiu tago; duono de ĝi leviĝis supren, kaj duono de ĝi malsupreniris sub la firmaĵon, kiu estis meze super la tuta tero. Kaj ĉi tiu estis la sola verko, kiun (Dio) kreis en la dua tago.
5 Kaj en la tria tago Li ordonis al la akvoj, ke ili foriru de la tuta tero en unu lokon, kaj ke la sekaĵo aperu.
6 Kaj la akvoj faris tiel, kiel Li ordonis al ili, kaj ili foriris de la tero sur unu lokon ekster la firmaĵo, kaj aperis la sekaĵo.
7 Kaj Li kreis por ili en tiu tago ĉiujn marojn laŭ iliaj kolektiĝoj, kaj ĉiujn riverojn kaj la kolektiĝojn de la akvo en la montoj kaj sur la tuta tero, kaj ĉiujn lagojn kaj ĉiun roson de la tero kaj la semitan semon kaj ĉiun ĝermaĵon kaj fruktarbojn kaj arbararbojn, kaj la ĝardenon Edenan en Eden, kaj ĉiun planton laŭ ilia speco.
8 Tiujn kvar grandajn verkojn Dio kreis en la tria tago. Kaj en la kvara tago Li kreis la sunon kaj la lunon kaj la stelojn, kaj starigis ilin sur la ĉiela firmaĵo, por lumi super la tuta tero kaj por regi la tagon kaj la nokton kaj apartigi la lumon de la mallumo.
9 Kaj Dio faris la sunon granda signo sur la tero por tagoj kaj por sabatoj kaj por monatoj kaj por festoj kaj por jaroj kaj por sabatoj de la jaroj kaj por jubileoj kaj por ĉiuj tempoj de la jaroj.
10 Kaj ĝi apartigas lumon de mallumo por bono, por ke bonŝancu ĉio, kio kreskas kaj kreskas sur la tero.
11 Tiujn tri specojn Li kreis en la kvara tago. Kaj en la kvina tago Li kreis grandajn marmonstrojn en la profundo de la akvo, ĉar tiuj estis la unuaj karnaĵoj, kiujn kreis Liaj manoj: la fiŝojn kaj ĉion, kio moviĝas en la akvo, kaj ĉion, kio flugas, la birdojn kaj ĉiujn iliajn specojn.
12 Kaj la suno leviĝis super ili, por ke ili prosperu, kaj super ĉio, kio estis sur la tero, kaj super ĉio, kio elkreskis el la tero, kaj super ĉiuj fruktarboj, kaj super ĉiu karno.
13 Tiujn tri specojn Li kreis en la kvina tago. Kaj en la sesa tago Li kreis ĉiujn bestojn de la tero kaj ĉiujn brutojn kaj ĉion, kio rampas sur la tero.
14 Kaj post ĉio ĉi Li kreis la homon, viron kaj virinon Li kreis ilin, kaj donis al li regadon super ĉio, kio estas sur la tero, kaj en la maroj, kaj super ĉio, kio flugas, kaj super bestoj kaj super brutoj, kaj super ĉio, kio moviĝas sur la tero, kaj super la tuta tero, kaj super ĉio ĉi Li donis al li regadon.
15 Kaj tiujn kvar specojn Li kreis en la sesa tago. Kaj estis entute dudek du specoj.
16 Kaj Li finis Sian tutan laboron en la sesa tago - ĉion, kio estas en la ĉielo kaj sur la tero, kaj en la maroj kaj en la abismoj, kaj en la lumo kaj en la mallumo, kaj en ĉio.
17 Kaj Li donis al ni grandan signon, la sabatan tagon, ke ni laboru ses tagojn, sed observu la sabaton en la sepa tago de ĉia laboro.
18 Kaj ĉiuj anĝeloj de la ĉeesto, kaj ĉiuj anĝeloj de sanktigo, ĉi tiuj du grandaj klasoj - Li ordonis al ni observi la Ŝabaton kun Li en la ĉielo kaj sur la tero.
19 Kaj Li diris al ni: Jen Mi apartigos al Mi popolon el ĉiuj popoloj, kaj ili observos la sabaton, kaj Mi sanktigos ilin al Mi kiel Mian popolon, kaj Mi benos ilin; kiel Mi sanktigis la sabaton kaj sanktigas ĝin al Mi, tiel Mi benos ilin, kaj ili estos Mia popolo, kaj Mi estos ilia Dio.
20 Kaj Mi elektis la idaron de Jakob el ĉio, kion Mi vidis, kaj Mi skribis lin kiel Mian unuenaskiton, kaj Mi sanktigis lin al Mi por ĉiam kaj eterne; kaj Mi instruos al ili la sabatan tagon, por ke ili observu en ĝi sabaton de ĉia laboro.
21 Kaj tiel Li kreis en ĝi signon, laŭ kiu ili observu Sabaton kun ni en la sepa tago, por manĝi kaj trinki, kaj por beni Tiun, kiu kreis ĉion, kiel Li benis kaj sanktigis al Si propran popolon super ĉiuj popoloj, kaj ke ili observu Sabaton kune kun ni.
22 Kaj Li levigis Siajn ordonojn kiel agrablan odoron antaŭ Li ĉiuj tagoj…
23 De Adam ĝis Jakob estis dudek du kapoj de la homaro, kaj dudek du specoj de laboroj estis faritaj ĝis la sepa tago; ĉi tiu estas benita kaj sankta; kaj la unua ankaŭ estas benita kaj sankta; kaj ĉi tiu servas kun tiu por sanktigo kaj beno.
24 Kaj al ĉi tiu (Jakob kaj lia idaro) estis permesite, ke ili ĉiam estu la benitaj kaj sanktaj de la unua atesto kaj leĝo, same kiel Li sanktigis kaj benis la sabatan tagon en la sepa tago.
25 Li kreis la ĉielon kaj la teron kaj ĉion, kion Li kreis, en ses tagoj, kaj Dio sanktigis la sepan tagon pro ĉiuj Siaj faroj; tial Li ordonis pri ĝi, ke ĉiu, kiu faros en ĝi laboron, mortu; kaj kiu ĝin malpurigos, tiu mortu.
26 Tial ordonu al la Izraelidoj, ke ili observu ĉi tiun tagon, por ke ili sanktigu ĝin kaj ne faru en ĝi ian laboron kaj ne malpurigu ĝin, ĉar ĝi estas pli sankta ol ĉiuj aliaj tagoj.

27 Kaj kiu ajn ĝin malhonoros, tiu mortos, kaj kiu ajn faros sur ĝi ian laboron, tiu mortos por ĉiam, por ke la Izraelidoj observu tiun tagon en siaj generacioj kaj ne estu elradikigitaj el la lando; ĉar ĝi estas sankta tago kaj benita tago.
28 Kaj ĉiu, kiu observas ĝin kaj gardas sabaton en ĝi post sia tuta laboro, estos sankta kaj benata en ĉiuj tagoj, kiel ni.
29 Deklaru kaj diru al la Izraelidoj la leĝon de ĉi tiu tago, ke ili observu tie sabaton, kaj ke ili ne forlasu ĝin pro la eraro de siaj koroj; (kaj) ke ne estas permesite fari tie nenian laboron maldecan, fari tie laŭ sia propra volo, kaj ke ili ne pretigu tie ion por manĝi aŭ trinki, kaj (ke ne estas permesite) ĉerpi akvon, aŭ enporti aŭ elporti tie tra siaj pordegoj ŝarĝon, kiun ili ne pretigis por si en la sesa tago en siaj loĝejoj.
30 Kaj oni ne enportu nek elportu de domo al domo en tiu tago; ĉar tiu tago estas pli sankta kaj pli benita ol ĉiu jubileo el la jubileoj; en ĉi tiu tago ni konservis Sabaton en la ĉielo, antaŭ ol estis sciigite al iu karno konservi Sabaton sur ĝi sur la tero.
31 Kaj la Kreinto de ĉio benis ĝin, sed Li ne sanktigis ĉiujn popolojn kaj naciojn por observi Sabaton sur ĝi, sed nur Izraelon: al ili sole Li permesis manĝi kaj trinki kaj observi Sabaton sur ĝi sur la tero.
32 Kaj la Kreinto de ĉio benis ĉi tiun tagon, kiun Li kreis por beno kaj sankteco kaj gloro super ĉiuj tagoj.
33 Ĉi tiu leĝo kaj atesto estis donita al la Izraelidoj kiel leĝo eterna por iliaj generacioj.

ĈAPITRO 3

1 Kaj en la ses tagoj de la dua semajno ni alportis, laŭ la vorto de Dio, al Adam ĉiujn bestojn, kaj ĉiujn brutojn, kaj ĉiujn birdojn, kaj ĉion, kio moviĝas sur la tero, kaj ĉion, kio moviĝas en akvo, laŭ iliaj specoj, kaj laŭ iliaj specoj: la bestojn en la unua tago; la brutojn en la dua tago; la birdojn en la tria tago; kaj ĉion, kio moviĝas sur la tero, en la kvara tago; kaj ĉion, kio moviĝas en akvo, en la kvina tago.
2 Kaj Adam nomis ilin ĉiujn laŭ iliaj respektivaj nomoj; kaj kiel li nomis ilin, tia estis ilia nomo.
3 Kaj dum tiuj kvin tagoj Adam vidis ĉiujn ĉi tiujn, virajn kaj inajn, laŭ ĉiu speco, kiu estis sur la tero; sed li estis sola kaj ne trovis helpon taŭgan por li.
4 Kaj la Eternulo diris al ni: Ne estas bone, ke la homo estu sola; ni faru al li helpanton similan.
5 Kaj la Eternulo, nia Dio, kaŭzis profundan dormon al li, kaj li endormiĝis; kaj Li prenis por la virino unu ripon el inter liaj ripoj, kaj ĉi tiu ripo estis la origino de la virino el inter liaj ripoj, kaj Li konstruis la karnon anstataŭ ĝi, kaj konstruis la virinon.
6 Kaj Li vekis Adamon el lia dormo, kaj vekiĝinte li leviĝis en la sesa tago, kaj Li alkondukis ŝin al si, kaj li rekonis ŝin, kaj diris al ŝi: Jen nun estas osto el miaj ostoj kaj karno el mia karno; ŝi estos nomata mia edzino, ĉar ŝi estas prenita de sia edzo.
7 Tial viro kaj edzino estos unu, kaj tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj alkroĉiĝos al sia edzino, kaj ili estos unu karno.
8 En la unua semajno Adam estis kreita, kaj la ripo lia edzino: en la dua semajno Li montris ŝin al li: kaj pro tio estis donita la ordono observi en ilia malpureco, por viro sep tagojn, kaj por virino dufoje sep tagojn.
9 Kaj post kiam Adam pasigis kvardek tagojn en la lando, kie li estis kreita, ni kondukis lin en la ĝardenon Edenan, por ke li kultivu kaj gardu ĝin, sed lian edzinon ili enkondukis en la okdeka tago, kaj post tio ŝi eniris en la ĝardenon Edenan.
10 Kaj pro tio la ordono estas skribita sur la ĉielaj tabeloj rilate al ŝi, kiu naskas: 'Se ŝi naskos viron, ŝi restos en sia malpureco sep tagojn laŭ la unua semajno de tagoj, kaj tridek tri tagojn ŝi restos en la sango de sia puriĝo, kaj ŝi ne tuŝu ion sanktan, nek eniru en la sanktejon, ĝis ŝi plenumos tiujn tagojn, kiuj (estas ordonitaj) por knabo.
11 Sed knabineto restu en sia malpureco du semajnojn, kiel en la unuaj du semajnoj, kaj sesdek ses tagojn en la sango de sia puriĝo, kaj ili estos okdek tagoj entute.
12 Kaj kiam ŝi pasigis tiujn okdek tagojn, ni kondukis ŝin en la ĝardenon Edenan, ĉar ĝi estas pli sankta ol la tuta tero, kaj ĉiu arbo, kiu estas plantita en ĝi, estas sankta.
13 Tial estis ordonite por ŝi, kiu naskas knabon aŭ knabinon, la statuto por tiuj tagoj, ke ŝi tuŝu nenion sanktan kaj ne eniru en la sanktejon, ĝis finiĝos la tagoj por la knabo aŭ knabino.
14 Tio estas la leĝo kaj atesto, kiu estis skribita por Izrael, por ke ili plenumu ĝin ĉiutage.
15 Kaj en la unua semajno de la unua jubileo, [1-7 AM] Adam kaj lia edzino estis en la ĝardeno Edena dum sep jaroj, kultivante kaj gardante ĝin, kaj Ni donis al li laboron kaj Ni instrukciis lin fari ĉion taŭgan por kultivado.
16 Kaj li kultivis (la ĝardenon), kaj estis nuda kaj ne sciis ĝin, kaj li ne hontis, kaj li ŝirmis la ĝardenon kontraŭ la birdoj kaj bestoj kaj brutaro, kaj rikoltis ĝiajn fruktojn kaj manĝis, kaj rezervis la restaĵon por si kaj por sia edzino [kaj rezervis tion, kio estis konservita].
17 Kaj post la sep jaroj, kiujn li tie plenumis, ĝuste sep jarojn, [8 AM] kaj en la dua monato, en la dek-sepa tago (de la monato), la serpento venis kaj alproksimiĝis al la virino, kaj la serpento diris al la virino: Ĉu Dio ordonis al vi, dirante: Ne manĝu de ĉiu arbo de la ĝardeno?
18 Kaj ŝi diris al ĝi: El ĉiuj fruktoj de la arboj de la ĝardeno Dio diris al ni: Manĝu; sed pri la fruktoj de la arbo, kiu estas meze de la ĝardeno, Dio diris al ni: Ne manĝu de ili kaj ne tuŝu ilin, por ke vi ne mortu.
19 Kaj la serpento diris al la virino: Vi ne mortos; ĉar Dio scias, ke en la tago, en kiu vi manĝos de ĝi, malfermiĝos viaj okuloj, kaj vi estos kiel dioj, kaj vi scios bonon kaj malbonon.
20 Kaj la virino vidis, ke la arbo estas ĉarma kaj agrabla por la okuloj, kaj ke ĝia frukto estas bona por manĝi; kaj ŝi prenis de ĝi kaj manĝis.
21 Kaj kiam ŝi unue kovris sian honton per figfolioj, ŝi donis ilin al Adam, kaj li manĝis; kaj liaj okuloj malfermiĝis, kaj li vidis, ke li estas nuda.
22 Kaj li prenis figfoliojn kaj kudris ilin kune, kaj faris al si antaŭtukon kaj kovris sian honton.
23 Kaj Dio malbenis la serpenton, kaj koleris kontraŭ ĝi por ĉiam...
24 Kaj Li koleris kontraŭ la virino, ĉar ŝi aŭskultis la voĉon de la serpento kaj manĝis; kaj Li diris al ŝi: Mi multigos viajn malĝojojn kaj viajn suferojn; en malĝojo vi naskos infanojn, kaj vi revenos al via edzo, kaj li regos super vi.

25 Kaj ankaŭ al Adam Li diris: Ĉar vi aŭskultis la voĉon de via edzino, kaj vi manĝis de la arbo, de kiu Mi ordonis al vi, ke vi ne manĝu de ĝi, tial malbenita estu la tero pro vi; dornojn kaj kardojn ĝi produktos al vi, kaj vi manĝos vian panon en la ŝvito de via vizaĝo, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estas prenita; ĉar tero vi estas, kaj al la tero vi revenos.
26 Kaj Li faris por ili vestojn el felo kaj vestis ilin kaj eligis ilin el la ĝardeno Edena.
27 Kaj en tiu tago, kiam Adam eliris el la Ĝardeno, li oferis kiel agrablan odoron oferon, olibanon, galbanon, kaj stakton, kaj spicojn matene kun la leviĝo de la suno de la tago, kiam li kovris sian honton.
28 Kaj en tiu tago fermiĝis la buŝo de ĉiuj bestoj, kaj de brutaro, kaj de birdoj, kaj de ĉio, kio iras, kaj de ĉio, kio moviĝas, tiel ke ili ne plu povis paroli; ĉar ili ĉiuj parolis unu al la alia per unu lipo kaj per unu langо.
29 Kaj Li eligis el la ĝardeno Eden ĉiun karnon, kiu estis en la ĝardeno Eden; kaj ĉiu karno disĵetiĝis laŭ sia speco kaj laŭ sia speco al la lokoj, kiuj estis kreitaj por ĝi.
30 Kaj al Adam sole Li donis (la rimedojn) por kovri lian honton, el ĉiuj bestoj kaj brutaro.
31 Tial estas preskribite sur la ĉielaj tabeloj rilate al ĉiuj, kiuj konas la juĝon de la leĝo, ke ili kovru sian honton kaj ne senmaskiĝu, kiel la nacianoj sin senmaskiĝas.
32 Kaj en la novluno de la kvara monato, Adam kaj lia edzino eliris el la ĝardeno Edena, kaj ili loĝis en la lando Elda, en la lando de sia kreo.
33 Kaj Adam nomis la nomon de sia edzino Eva.
34 Kaj ili ne havis filon ĝis la unua jubileo, [8 AM] kaj post tio li konis ŝin.
35 Nun li kultivis la teron, kiel oni instruis al li en la ĝardeno Edena.

ĈAPITRO 4

1 Kaj en la tria semajno en la dua jubileo [64-70 AM] ŝi naskis Kainon, kaj en la kvara [71-77 AM] ŝi naskis Habelon, kaj en la kvina [78-84 AM] ŝi naskis sian filinon Âwân.
2 Kaj en la unua (jaro) de la tria jubileo [99-105 AM], Kain mortigis Habelon, ĉar (Dio) akceptis la oferon de Habelo, kaj ne akceptis la oferon de Kain.
3 Kaj li mortigis lin sur la kampo; kaj lia sango kriis de la tero al la ĉielo, plendante pro tio, ke li lin mortigis.
4 Kaj la Eternulo riproĉis Kainon pro Habel, ĉar li mortigis lin, kaj Li faris lin fuĝanto sur la tero pro la sango de lia frato, kaj Li malbenis lin sur la tero.
5 Kaj pro tio estas skribite sur la ĉielaj tabeloj: Malbenita estu tiu, kiu perfide batas sian proksimulon, kaj ĉiuj, kiuj vidis kaj aŭdis, diru: Tiel estu; kaj la homo, kiu vidis kaj ne rakontis, estu malbenita kiel la alia.
6 Kaj pro tio ni anoncas, kiam ni venas antaŭ la Eternulon, nian Dion, ĉiujn pekojn, kiuj estas faritaj en la ĉielo kaj sur la tero, kaj en lumo kaj en mallumo, kaj ĉie.
7 Kaj Adam kaj lia edzino funebris pri Abel dum kvar semajnoj da jaroj, [99-127 AM], kaj en la kvara jaro de la kvina semajno [130 AM] ili ĝojis, kaj Adam denove ekkonis sian edzinon, kaj ŝi naskis al li filon, kaj li nomis lin Set; ĉar li diris: Dio levis al ni duan idaron sur la tero anstataŭ Abel; ĉar Kain lin mortigis.
8 Kaj en la sesa semajno [134-40 AM] li naskigis sian filinon Azûrâ.
9 Kaj Kain prenis sian fratinon Âwân kiel edzinon, kaj ŝi naskis al li Ĥanoĥon ĉe la fino de la kvara jubileo. [190-196 AM] Kaj en la unua jaro de la unua semajno de la kvina jubileo, [197 AM] domoj estis konstruitaj sur la tero, kaj Kain konstruis urbon, kaj nomis ĝin laŭ la nomo de sia filo Ĥanoĥo.
10 Kaj Adam ekkonis Evan sian edzinon, kaj ŝi naskis ankoraŭ naŭ filojn.
11 Kaj en la kvina semajno de la kvina jubileo [225-31 AM] Set prenis sian fratinon Azûrâ kiel sian edzinon, kaj en la kvara (jaro de la sesa semajno) [235 AM] ŝi naskis al li Enoŝon.
12 Li komencis alvoki la nomon de la Eternulo sur la tero.
13 Kaj en la sepa jubileo, en la tria semajno [309-15 AM] Enos prenis sian fratinon Nôâm kiel sian edzinon, kaj ŝi naskis al li filon en la tria jaro de la kvina semajno, kaj li nomis lin Kenan.
14 Kaj ĉe la fino de la oka jubileo [325, 386-3992 AM] Kenan prenis sian fratinon Mûalêlêth kiel edzinon, kaj ŝi naskis al li filon en la naŭa jubileo, en la unua semajno de la tria jaro de tiu semajno [395 AM], kaj li nomis lin Mahalalel.
15 Kaj en la dua semajno de la deka jubileo [449-55 AM] Mahalalel prenis al si kiel edzinon Dina, filinon de Barakiel, filino de lia onklo; kaj ŝi naskis al li filon en la tria semajno de la sesa jaro, [461 AM] kaj li nomis lin Jared, ĉar en lia tempo la anĝeloj de la Eternulo malsupreniris sur la teron, tiuj nomataj la Gardantoj, por ke ili instruu la homidojn, kaj por ke ili faru juĝon kaj justecon sur la tero.
16 Kaj en la dekunua jubileo [512-18 AM] Jared prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Baraka, filino de Râsûjâl, filino de lia onklo, en la kvara semajno de ĉi tiu jubileo, [522 AM] kaj ŝi naskis al li filon en la kvina semajno, en la kvara jaro de la jubileo, kaj li nomis lin Ĥanoĥ.
17 Kaj li estis la unua inter la homoj naskitaj sur la tero, kiu lernis skribadon kaj scion kaj saĝon, kaj kiu skribis la signojn de la ĉielo laŭ la ordo de iliaj monatoj en libro, por ke la homoj sciu la sezonojn de la jaroj laŭ la ordo de iliaj apartaj monatoj.
18 Kaj li estis la unua, kiu skribis ateston kaj atestis al la homidoj inter la generacioj de la tero, kaj kalkulis la semajnojn de la jubileoj, kaj sciigis al ili la tagojn de la jaroj, kaj aranĝis la monatojn kaj kalkulis la sabatojn de la jaroj, kiel Ni sciigis al li.
19 Kaj kio estis kaj kio estos, li vidis en vizio de sia sonĝo, kiel ĝi okazos al la homidoj tra iliaj generacioj ĝis la tago de juĝo; li vidis kaj komprenis ĉion, kaj skribis sian ateston, kaj metis la ateston sur la teron por ĉiuj homidoj kaj por iliaj generacioj.
20 Kaj en la dekdua jubileo, [582-88] en la sepa semajno de ĝi, li prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Edna, filino de Danel, filino de la frato de lia patro; kaj en la sesa jaro en tiu semajno [587 AM] ŝi naskis al li filon, kaj li nomis lin Metuŝelaĥ.
21 Kaj li estis plie kun la anĝeloj de Dio dum tiuj ses jubileoj de jaroj, kaj ili montris al li ĉion, kio estas sur la tero kaj en la ĉielo, la regadon de la suno, kaj li skribis ĉion.

22 Kaj li atestis al la Gardantoj, kiuj pekis kun la filinoj de homoj; ĉar ĉi tiuj komencis kuniĝi, por malpuriĝi, kun la filinoj de homoj, kaj Ĥanoĥ atestis kontraŭ (ili) ĉiuj.
23 Kaj li estis prenita el inter la homidoj, kaj ni kondukis lin en la Ĝardenon de Edeno en majesto kaj honoro, kaj jen tie li skribas la kondamnon kaj juĝon de la mondo, kaj la tutan malbonecon de la homidoj.
24 Kaj pro tio (Dio) venigis la akvon de la diluvo sur la tutan landon Eden; ĉar tie li estis metita kiel signo, kaj por ke li atestu kontraŭ ĉiuj homidoj, por ke li rakontu ĉiujn farojn de la generacioj ĝis la tago de juĝo.
25 Kaj li bruligis la incenson de la sanktejo, bonodorajn aromaĵojn antaŭ la Eternulo sur la monto.
26 Ĉar kvar lokojn havas la Eternulo sur la tero: la ĝardenon Edenan kaj la monton orientan, kaj ĉi tiun monton, sur kiu vi estas hodiaŭ, la monton Sinaj kaj la monton Cion, kiuj estos sanktigitaj en la nova kreaĵo por sanktigo de la tero; per ĝi la tero estos sanktigita de ĉia kulpo kaj malpureco tra la generacioj de la mondo.
27 Kaj en la dek-kvara jubileo [652 AM] Metuŝelaĥ prenis al si edzinon, Ednan, filinon de Azrial, filino de lia onklo, en la tria semajno, en la unua jaro de tiu semajno [701-7 AM] kaj li naskigis filon kaj nomis lin Lemeĥ.
28 Kaj en la dek-kvina jubileo, en la tria semajno, Lemeĥ prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Betenos, filino de Barakiil, filino de lia onklo; kaj en tiu semajno ŝi naskis al li filon, kaj li nomis lin Noa, dirante: Ĉi tiu konsolos min pri mia malĝojo kaj pri ĉiuj miaj faroj, kaj pri la tero, kiun la Eternulo malbenis.
29 Kaj ĉe la fino de la deknaŭa jubileo, en la sepa semajno de la sesa jaro [930 AM] de ĝi, Adam mortis, kaj ĉiuj liaj filoj lin enterigis en la lando de sia kreaĵo, kaj li estis la unua enterigita en la tero.
30 Kaj mankis al li sepdek jaroj el mil jaroj; ĉar mil jaroj estas kiel unu tago en la atesto de la ĉielo, kaj tial estis skribite pri la arbo de scio: En la tago, kiam vi manĝos de ĝi, vi mortos. Tial li ne kompletigis la jarojn de tiu tago; ĉar li mortis dum ĝi.
31 Ĉe la fino de tiu jubileo Kain estis mortigita post li en la sama jaro; ĉar lia domo falis sur lin, kaj li mortis meze de sia domo, kaj li estis mortigita per ĝiaj ŝtonoj; ĉar per ŝtono li mortigis Habelon, kaj per ŝtono li estis mortigita en justa juĝo.
32 Tial estis ordonite sur la ĉielaj tabeloj: Per la ilo, per kiu homo mortigas sian proksimulon, per tiu sama oni mortigu lin; laŭ la maniero, per kiu li vundis lin, tiel same oni agu kun li.
33 Kaj en la dudek-kvina jubileo Noa prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Emzârâ, filino de Râkê'êl, filino de lia onklo, en la unua jaro, en la kvina semajno [1207 AM]: kaj en la tria jaro ŝi naskis al li Ŝemon, kaj en la kvina jaro [1209 AM] ŝi naskis al li Ĥamon, kaj en la unua jaro, en la sesa semajno [1212 AM] ŝi naskis al li Jafeton.

ĈAPITRO 5

1 Kaj kiam la homidoj komencis multiĝi sur la tero kaj filinoj naskiĝis al ili, la anĝeloj de Dio vidis ilin en iu jaro de tiu jubileo, ke ili estis belaj; kaj ili prenis al si edzinojn el ĉiuj, kiujn ili elektis, kaj ili naskis al si filojn, kaj ili estis gigantoj.
2 Kaj maljusteco disvastiĝis sur la tero, kaj ĉiu karno malvirtigis sian vojon, homoj kaj brutoj kaj bestoj kaj birdoj kaj ĉio, kio iras sur la tero - ĉiuj malvirtigis siajn vojojn kaj siajn ordonojn, kaj ili komencis formanĝi unu la alian. Kaj maljusteco disvastiĝis sur la tero, kaj ĉiu penso de ĉiuj homoj estis tiel malbona konstante.
3 Kaj Dio rigardis la teron, kaj jen ĝi estis koruptita, kaj ĉiu karno koruptis siajn ordonojn, kaj ĉiuj, kiuj estis sur la tero, faris ĉian malbonon antaŭ Liaj okuloj.
4 Kaj Li diris, ke Li ekstermos homon kaj ĉiun karnon sur la tero, kiun Li kreis.
5 Sed Noa trovis gracon antaŭ la okuloj de la Eternulo.
6 Kaj kontraŭ la anĝeloj, kiujn Li sendis sur la teron, Li estis treege kolera, kaj Li ordonis elradikigi ilin el ilia tuta regno, kaj Li ordonis al ni ligi ilin en la profundoj de la tero, kaj jen ili estas ligitaj meze de ili, kaj estas (tenataj) aparte.
7 Kaj kontraŭ iliajn filojn eliris ordono de antaŭ Lia vizaĝo, ke ili estu frapitaj per glavo kaj forigitaj el sub la ĉielo.
8 Kaj Li diris: Mia spirito ne restos eterne sur la homoj, ĉar ili estas karno, kaj iliaj tagoj estos cent dudek jaroj.
9 Kaj Li sendis Sian glavon en ilian mezon, por ke ĉiu mortigu sian proksimulon; kaj ili komencis mortigi unu la alian, ĝis ili ĉiuj falis per la glavo kaj estis ekstermitaj de la tero.
10 Kaj iliaj patroj estis atestantoj (de ilia detruo), kaj post tio ili estis ligitaj en la profundoj de la tero por ĉiam, ĝis la tago de la granda kondamno, kiam juĝo estos efektivigita super ĉiuj, kiuj koruptis siajn vojojn kaj siajn farojn antaŭ la Eternulo.
11 Kaj Li ekstermis ĉiujn de iliaj lokoj, kaj ne restis unu el ili, kiun Li ne juĝis laŭ ilia tuta malboneco.
12 Kaj Li kreis por ĉiuj Siaj faroj novan kaj justan naturon, por ke ili ne peku en sia tuta naturo por ĉiam, sed estu ĉiuj justaj, ĉiu en sia speco ĉiam.
13 Kaj la juĝo de ĉiuj estas destinita kaj skribita sur la ĉielaj tabeloj en justeco - eĉ (la juĝo de) ĉiuj, kiuj deflankiĝas de la vojo, kiu estas destinita por ili iri laŭ ĝi; kaj se ili ne iras laŭ ĝi, juĝo estas skribita por ĉiu kreitaĵo kaj por ĉiu speco.
14 Kaj nenio estas en la ĉielo aŭ sur la tero, aŭ en lumo aŭ en mallumo, aŭ en Ŝeol aŭ en la profundo, aŭ en malluma loko (kion oni ne juĝas); kaj ĉiuj iliaj juĝoj estas destinitaj kaj skribitaj kaj gravuritaj.
15 Pri ĉiuj Li juĝos, la grandan laŭ lia grandeco, kaj la malgrandan laŭ lia malgrandeco, kaj ĉiun laŭ lia vojo.
16 Kaj Li ne estas iu, kiu respektos la personon (de iu), nek Li estas iu, kiu akceptos donacojn, se Li diras, ke Li faros juĝon super ĉiu: se iu donus ĉion, kio estas sur la tero, Li ne respektus la donacojn nek la personon (de iu), nek akceptus ion el lia mano, ĉar Li estas justa juĝisto.
17 Kaj pri la Izraelidoj estas skribite kaj ordonite: Se ili turnos sin al li en justeco, Li pardonos ĉiujn iliajn krimojn kaj pardonos ĉiujn iliajn pekojn.
18 Estas skribite kaj ordonite, ke Li montros kompaton al ĉiuj, kiuj pentas de sia tuta kulpo, unufoje en la jaro.
19 Kaj koncerne ĉiujn, kiuj koruptis siajn vojojn kaj siajn pensojn antaŭ la diluvo, neniu persono estis akceptita krom tiu de Noa sola; ĉar lia persono estis akceptita favore al liaj filoj, kiujn (Dio) savis el la akvoj de la diluvo pro li; ĉar lia koro estis justa en ĉiuj siaj vojoj, konforme al tio, kio estis

ordonite al li, kaj li ne deturniĝis de io, kio estis ordonita por li.
20 Kaj la Eternulo diris, ke Li ekstermos ĉion, kio estas sur la tero, de homoj ĝis brutoj kaj bestoj kaj birdoj de la ĉielo, kaj ĉio, kio rampas sur la tero. Kaj Li ordonis al Noa fari al si arkeon, por ke li savu sin de la akvoj de la diluvo.
21 Kaj Noa faris la arkeon en ĉio, kiel Li ordonis al li, en la dudek-sepa jubileo de la jaroj, en la kvina semajno de la kvina jaro (en la novmonato de la unua monato). [1307 AM]
22 Kaj li eniris en la sesa jaro, en la dua monato, en la novmonato de la dua monato, ĝis la deksesa; kaj li eniris, kaj ĉio, kion ni alportis al li, en la arkeon, kaj la Eternulo fermis ĝin de ekstere en la deksepa vespero.
23 Kaj la Eternulo malfermis sep pordegojn de la ĉielo Kaj la aperturojn de la fontoj de la granda abismo, sep aperturojn laŭ nombro.
24 Kaj la kluzoj komencis versi akvon el la ĉielo dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, kaj ankaŭ la fontoj de la abismo elĵetis akvon, ĝis la tuta mondo pleniĝis de akvo.
25 Kaj la akvo multiĝis sur la tero; dek kvin ulnojn leviĝis la akvo super ĉiuj altaj montoj. Kaj la arkeo leviĝis super la tero kaj ŝoviĝis sur la surfaco de la akvo.
26 Kaj la akvo okupis la teron dum kvin monatoj — cent kvindek tagoj.
27 Kaj la arkeo iris kaj haltis sur la supro de Lubar, unu el la montoj Ararat.
28 Kaj (dum la novluno) en la kvara monato fermiĝis la fontoj de la granda abismo kaj haltis la kluzoj de la ĉielo; kaj dum la novluno de la sepa monato malfermiĝis ĉiuj abismoj de la tero, kaj la akvo komencis malsupreniri en la profundon.
29 Kaj en la novmonato de la deka monato montriĝis la suproj de la montoj, kaj en la novmonato de la unua monato la tero fariĝis videbla.
30 Kaj malaperis la akvo de super la tero en la kvina semajno de la sepa jaro, kaj en la dek-sepa tago de la dua monato la tero sekiĝis.
31 Kaj en la dudek-sepa tago li malfermis la arkeon, kaj eligis el ĝi bestojn kaj bovojn kaj birdojn kaj ĉiujn moviĝantajn estaĵojn.

ĈAPITRO 6

1 Kaj en la novmonato de la tria monato li eliris el la arkeo kaj konstruis altaron sur tiu monto.
2 Kaj li faris pekliberigon por la tero, kaj prenis kapridon kaj faris pekliberigon per ĝia sango por la tuta kulpo de la tero; ĉar ĉio, kio estis sur ĝi, estis pereita, krom tiuj, kiuj estis en la arkeo kun Noa.
3 Kaj li metis ĝian grason sur la altaron, kaj li prenis bovon kaj kapron kaj ŝafon kaj kapridojn kaj salon kaj turton kaj kolombidon kaj idon, kaj metis bruloferon sur la altaron, kaj versis sur ĝin oferon miksitan kun oleo, kaj aspergis vinon kaj disŝutis olibanon sur ĉion, kaj leviĝis agrabla odoraĵo, akceptebla antaŭ la Eternulo.
4 Kaj la Eternulo flaris la agrablan odoron, kaj Li faris kun li interligon, ke ne plu estos diluvo, por pereigi la teron; ke dum ĉiuj tagoj de la tero ne ĉesiĝu semado kaj rikoltado; malvarmo kaj varmo, somero kaj vintro, tago kaj nokto ne ŝanĝu sian ordon kaj ne ĉesu eterne.
5 Kaj vi fruktu kaj multiĝu sur la tero kaj multiĝu sur ĝi, kaj estu beno por ĝi; timon antaŭ vi kaj teruron antaŭ vi Mi sendos al ĉio, kio estas sur la tero kaj sur la maro.
6 Kaj jen Mi donis al vi ĉiujn bestojn kaj ĉiujn flugilhavajn bestojn kaj ĉion, kio rampas sur la tero, kaj la fiŝojn en la akvo, kaj ĉion por manĝaĵo; kiel verdajn herbojn Mi donis al vi ĉion por manĝaĵo.
7 Nur karnon kun ĝia animo, kun la sango, ne manĝu; ĉar la animo de ĉiu karno estas en la sango, por ke ne estu postulita via sango de viaj animoj. El la mano de ĉiu homo, el la mano de ĉiu (besto) Mi repostulos la sangon de homo.
8 Kiu versas sangon de homo per homo, lia sango ankaŭ estos versita; ĉar laŭ la bildo de Dio Li faris la homon.
9 Kaj vi, fruktu kaj multiĝu sur la tero.
10 Kaj Noa kaj liaj filoj ĵuris, ke ili ne manĝos sangon, kiu estas en ia karno; kaj li faris interligon antaŭ la Eternulo, la Eternulo, por ĉiam por ĉiuj generacioj de la tero en tiu monato.
11 Tial Li diris al vi, ke vi faru interligon kun la Izraelidoj en ĉi tiu monato sur la monto kun ĵuro, kaj ke vi aspergu sangon sur ilin pro ĉiuj vortoj de la interligo, kiun la Eternulo faris kun ili por ĉiam.
12 Kaj ĉi tiu atesto estas skribita pri vi, ke vi observu ĝin konstante, por ke vi ne manĝu sangon de bestoj aŭ birdoj aŭ brutoj en neniu tago dum la tuta vivo de la tero; kaj se iu manĝos sangon de bestoj aŭ de brutoj aŭ de birdoj dum la tuta vivo de la tero, li kaj lia idaro estos elradikigitaj el la lando.
13 Kaj ordonu al la Izraelidoj, ke ili ne manĝu sangon, por ke iliaj nomoj kaj ilia idaro estu ĉiam antaŭ la Eternulo, nia Dio.
14 Kaj por tiu leĝo ne estas limo de tagoj, ĉar ĝi estas eterna. Ili observu ĝin en siaj generacioj, por ke ili senĉese preĝu por vi kun sango antaŭ la altaro; ĉiutage, matene kaj vespere ili petu por vi pardonon eterne antaŭ la Eternulo, por ke ili observu ĝin kaj ne estu ekstermitaj.
15 Kaj Li donis al Noa kaj al liaj filoj signon, ke ne plu estos diluvo sur la tero.
16 Kaj Li metis Sian arkon en la nubon kiel signon de eterna interligo, ke ne plu estos diluvo sur la tero, por pereigi ĝin dum la tuta vivo de la tero.
17 Tial estas ordonite kaj skribite sur la ĉielaj tabeloj, ke ili festu la feston de semajnoj en tiu monato unufoje jare, por renovigi la interligon ĉiujare.
18 Kaj tiu tuta festo estis celebrata en la ĉielo de la tago de la kreo ĝis la tagoj de Noa - dudek ses jubileoj kaj kvin semajnoj da jaroj [1309-1659 AM]: kaj Noa kaj liaj filoj festis ĝin dum sep jubileoj kaj unu semajno da jaroj, ĝis la tago de la morto de Noa; kaj de la tago de la morto de Noa liaj filoj forigis ĝin ĝis la tagoj de Abraham, kaj ili manĝas sangon.
19 Sed Abraham observis ĝin, kaj Isaak kaj Jakob kaj liaj infanoj observis ĝin ĝis via tempo, kaj en via tempo la Izraelidoj forgesis ĝin ĝis vi festis ĝin denove sur ĉi tiu monto.
20 Kaj ordonu al la Izraelidoj, ke ili festu ĉi tiun feston en ĉiuj siaj generacioj kiel ordonon por ili: en unu tago de la jaro, en tiu monato ili festu la feston.
21 Ĉar ĝi estas la festo de semajnoj kaj la festo de la unuaj fruktoj: ĉi tiu festo estas duobla kaj duobla: laŭ tio, kio estas skribita kaj gravurita pri ĝi, festu ĝin.

22 Ĉar Mi skribis en la libro de la unua instruo, en tio, kion Mi skribis por vi, ke vi festu ĝin en ĝia tempo, en unu tago de la jaro, kaj Mi klarigis al vi ĝiajn oferojn, por ke la Izraelidoj memoru kaj festu ĝin en siaj generacioj en tiu monato, en unu tago de ĉiujare.
23 Kaj en la novmonato de la unua monato, kaj en la novmonato de la kvara monato, kaj en la novmonato de la sepa monato, kaj en la novmonato de la deka monato estas la tagoj de memoro, kaj la tagoj de la sezonoj en la kvar dividoj de la jaro. Ĉi tiuj estas skribitaj kaj starigitaj kiel atesto por ĉiam.
24 Kaj Noa starigis ilin al si kiel festojn por la generacioj por ĉiam, kaj ili fariĝis por li memoraĵo.
25 Kaj dum la novluno de la unua monato li estis ordonita fari al si arkeon, kaj en tiu (tago) la tero sekiĝis kaj li malfermis (la arkeon) kaj vidis la teron.
26 Kaj en la novluno de la kvara monato fermiĝis la aperturoj de la profundoj de la abismo sube. Kaj en la novluno de la sepa monato malfermiĝis ĉiuj aperturoj de la abismoj de la tero, kaj la akvo komencis malsupreniri en ilin.
27 Kaj en la novmonato de la deka monato montriĝis la suproj de la montoj, kaj Noa ĝojis.
28 Kaj pro tio Li destinis ilin al Si kiel festojn por ĉiama memoro, kaj tiel ili estas destinitaj.
29 Kaj ili metis ilin sur la ĉielajn tabelojn, ĉiu havis dek tri semajnojn; de unu al alia (pasis) ilia memoro, de la unua al la dua, kaj de la dua al la tria, kaj de la tria al la kvara.
30 Kaj ĉiuj tagoj de la ordono estos kvindek du semajnoj da tagoj, kaj (ĉi tiuj faros) kompletan la tutan jaron. Tiel ĝi estas gravurita kaj ediktita sur la ĉielaj tabeloj.
31 Kaj oni ne povas ignori (ĉi tiun ordonon) dum unu jaro aŭ de jaro al jaro.
32 Kaj ordonu al la Izraelidoj, ke ili observu la jarojn laŭ tiu ĉi kalkulo - tricent sesdek kvar tagoj, kaj (ĉi tiuj) konsistigos kompletan jaron, kaj ili ne malobservos ĝian tempon de ĝiaj tagoj kaj de ĝiaj festoj; ĉar ĉio okazos en ili laŭ ilia atesto, kaj ili ne preterlasos iun ajn tagon nek malobservos iujn ajn festojn.
33 Sed se ili malatentos kaj ne observos ilin laŭ Lia ordono, tiam ili maltrankviligos ĉiujn iliajn sezonojn kaj la jaroj estos forpelitaj de ĉi tiu (ordo), [kaj ili maltrankviligos la sezonojn kaj la jaroj estos forpelitaj] kaj ili neglektos siajn ordonojn.
34 Kaj ĉiuj Izraelidoj forgesos kaj ne retrovos la vojon de la jaroj, kaj forgesos la novmonatojn kaj tempojn kaj sabatojn, kaj ili eraros rilate al la tuta ordo de la jaroj.
35 Ĉar Mi scias, kaj de nun Mi deklaros ĝin al vi, kaj ĝi ne estas laŭ Mia propra elpenso; ĉar la libro (kuŝas) skribita antaŭ Mi, kaj sur la ĉielaj tabeloj estas destinita la divido de tagoj, por ke ili ne forgesu la festojn de la interligo kaj ne iru laŭ la festoj de la nacioj post sia eraro kaj post sia nescio.
36 Ĉar estos tiuj, kiuj certe observos la lunon - kiel ĝi perturbas la sezonojn kaj venas de jaro al jaro dek tagojn tro frue.
37 Tial venos sur ilin jaroj, kiam ili malrespektos la ordon, kaj faros abomenindaĵon la tagon de atesto, kaj malpuran tagon festotago, kaj ili konfuzos ĉiujn tagojn, la sanktan kun la malpura, kaj la malpuran tagon kun la sankta; ĉar ili mispaŝos rilate al la monatoj kaj sabatoj kaj festoj kaj jubileoj.
38 Tial mi ordonas kaj atestas al vi, ke vi atestu al ili; ĉar post via morto viaj infanoj maltrankviligos ilin, por ke ili ne faru la jaron nur tricent sesdek kvar tagojn, kaj pro tio ili misgvidos rilate al la novlunoj kaj sezonoj kaj sabatoj kaj festoj, kaj ili manĝos ĉian sangon kun ĉia karno.

ĈAPITRO 7

1 Kaj en la sepa semajno de la unua jaro [1317 AM] de ĝi, en tiu jubileo, Noa plantis vinberojn sur la monto, sur kiu la arkeo staris, nomita Lubar, unu el la Ararat-montaro, kaj ili produktis fruktojn en la kvara jaro, [1320 AM] kaj li gardis iliajn fruktojn kaj rikoltis ilin en tiu jaro en la sepa monato.
2 Kaj li faris el ĝi vinon kaj metis ĝin en vazon, kaj konservis ĝin ĝis la kvina jaro, [1321 AM] ĝis la unua tago, de la novmonato de la unua monato.
3 Kaj li festis kun ĝojo la tagon de tiu festo, kaj li faris bruloferon al la Eternulo, unu junan bovon kaj unu virŝafon kaj sep jaraĝajn ŝafojn kaj unu kapron, por fari per ili pekliberigon por si kaj por siaj filoj.
4 Kaj li pretigis unue la kapridon, kaj metis iom el ĝia sango sur la viandon, kiu estis sur la altaro, kiun li faris, kaj la tutan grason li metis sur la altaron, kie li faris la bruloferon, kaj la bovon kaj la ŝafon kaj la ŝafon, kaj li metis ilian tutan viandon sur la altaron.
5 Kaj li metis sur ĝin ĉiujn iliajn oferojn miksitajn kun oleo, kaj poste li ŝutis vinon sur la fajron, kiun li antaŭe faris sur la altaro, kaj li metis incenson sur la altaron kaj levigis agrablan odoron, akcepteblan antaŭ la Eternulo, lia Dio.
6 Kaj li ĝojis kaj trinkis el tiu vino, li kaj liaj infanoj kun ĝojo.
7 Kaj vesperiĝis, kaj li eniris sian tendon, kaj ebriiĝinte, li kuŝiĝis kaj dormis, kaj senvestiĝis en sia tendo dum li dormis.
8 Kaj Ĥam vidis sian patron Noa nudan, kaj li eliris kaj rakontis al siaj du fratoj ekstere.
9 Kaj Ŝem prenis sian veston kaj leviĝis, li kaj Jafet, kaj ili metis la veston sur siajn ŝultrojn kaj iris malantaŭen kaj kovris la honton de sia patro; kaj iliaj vizaĝoj estis malantaŭen.
10 Kaj Noa vekiĝis el sia dormo kaj sciis ĉion, kion lia pli juna filo faris al li; kaj li malbenis sian filon, dirante: Malbenita estu Kanaan; sklavo li estu por siaj fratoj.
11 Kaj li benis Ŝemon, kaj diris: Benata estu la Eternulo, la Dio de Ŝemo, kaj Kanaan estu sklavo al li.
12 Dio pligrandigu Jafeton, kaj Dio loĝu en la tendo de Ŝem, kaj Kanaan estu sklavo al li.
13 Kaj Ĥam sciis, ke lia patro malbenis sian pli junan filon; kaj li ne plaĉis, ke li malbenis sian filon. Kaj li apartiĝis de sia patro, li kaj liaj filoj kun li, Kuŝ kaj Micraim kaj Put kaj Kanaan.
14 Kaj li konstruis al si urbon kaj nomis ĝin laŭ la nomo de sia edzino Neelatamak.
15 Kaj Jafet vidis tion, kaj enviis sian fraton, kaj ankaŭ li konstruis al si urbon, kaj nomis ĝin laŭ la nomo de sia edzino Adatanes.

16 Kaj Ŝem loĝis kun sia patro Noa, kaj li konstruis urbon apud sia patro sur la monto, kaj li ankaŭ nomis ĝin laŭ la nomo de sia edzino Sedeketelebab.
17 Kaj jen tiuj tri urboj estas apud la monto Lubar; Sedeqetelebab kontraŭ la monto oriente; kaj Na'eltama'uk sude; kaj Adatan'eses okcidente.
18 Kaj jen estas la filoj de Ŝem: Elam, Aŝur, Arpaĥŝad — ĉi tiu naskiĝis du jarojn post la diluvo — kaj Lud, kaj Aram.
19 La filoj de Jafet: Gomer kaj Magog kaj Madaj kaj Javan, Tubal kaj Meŝeĥ kaj Tiras. Tio estas la filoj de Noa.
20 Kaj en la dudek-oka jubileo [1324-1372 a.t.m.] Noa komencis ordoni al la filoj de siaj filoj la ordonojn kaj ordonojn, kaj ĉiujn juĝojn, kiujn li konis, kaj li admonis siajn filojn observi justecon, kaj kovri la honton de sia karno, kaj beni sian Kreinton, kaj honori patron kaj patrinon, kaj ami sian proksimulon, kaj gardi siajn animojn de malĉasteco kaj malpureco kaj ĉia malbonagado.
21 Ĉar pro ĉi tiuj tri aferoj venis la diluvo sur la teron, nome, pro la malĉasteco, per kiu la Gardantoj kontraŭ la leĝo de siaj ordonoj malĉastis post la filinoj de homoj, kaj prenis al si edzinojn el ĉiuj, kiujn ili elektis: kaj ili faris la komencon de malpureco.
22 Kaj ili naskigis filojn la Nafididojn, kaj ili ĉiuj estis malsimilaj, kaj ili formanĝis unu la alian: kaj la Gigantoj mortigis la Nafilidojn, kaj la Nafilidoj mortigis la Elĝojojn, kaj la Elĝojoj la homaron, kaj unu homo alian.
23 Kaj ĉiu sin vendis por fari malbonagojn kaj verŝi multe da sango, kaj la tero pleniĝis de malbonagoj.
24 Kaj post tio ili pekis kontraŭ la bestoj kaj birdoj, kaj ĉio, kio moviĝas kaj iras sur la tero; kaj multe da sango estis verŝita sur la teron, kaj ĉiu penso kaj deziro de homoj konstante elpensis vantaĵon kaj malbonon.
25 Kaj la Eternulo ekstermis ĉion de sur la tero; pro la malboneco de iliaj faroj, kaj pro la sango, kiun ili verŝis meze de la tero, Li ekstermis ĉion.
26 Kaj ni restis, mi kaj vi, miaj filoj, kaj ĉio, kio eniris kun ni en la arkeon, kaj jen Mi vidas viajn farojn antaŭ Mi, ke vi ne iras juste; ĉar sur la vojo de pereo vi komencis iri, kaj vi disiĝas unu de la alia, kaj vi envias unu la alian, kaj (tiel okazas) ke vi ne estas en harmonio, miaj filoj, ĉiu kun sia frato.
27 Ĉar mi vidas, kaj jen la demonoj komencis siajn delogaĵojn kontraŭ vi kaj kontraŭ viaj infanoj, kaj nun mi timas pri vi, ke post mia morto vi verŝos la sangon de homoj sur la teron, kaj ke vi ankaŭ estos ekstermitaj de la tero.
28 Ĉar ĉiu, kiu verŝas sangon de homo, kaj ĉiu, kiu manĝas sangon de ia karno, tiu ĉiu ekstermiĝos de sur la tero.
29 Kaj ne restos homo, kiu manĝos sangon, aŭ kiu verŝos sangon de homo sur la teron, nek restos al li idaro nek ido, vivanta sub la ĉielo; ĉar ili iros en Ŝeolon, kaj ili malsupreniros en la lokon de malliberigo, kaj en la mallumon de la abismo ili ĉiuj estos forigitaj per perforta morto.
30 Nenia sango vidu sur vi el la tuta sango, kiu estos dum ĉiuj tagoj, en kiuj vi buĉis iujn ajn bestojn aŭ brutaron aŭ iujn ajn muŝojn sur la tero; kaj faru bonon al viaj animoj, kovrante tion, kio estis verŝita sur la teron.
31 Kaj ne estu kiel tiu, kiu manĝas kun sango; gardu vin, ke neniu manĝu sangon antaŭ vi; kovru la sangon, ĉar tiel estas ordonite al mi atesti al vi kaj al viaj infanoj, kune kun ĉiu karno.
32 Kaj ne permesu, ke la animo estu manĝata kun la karno, por ke via sango, kiu estas via vivo, ne estu postulata de la mano de iu ajn karno, kiu ĝin verŝas sur la teron.
33 Ĉar la tero ne puriĝos de la sango, kiu estas verŝita sur ĝin; ĉar per la sango de tiu, kiu verŝis ĝin, la tero puriĝos en ĉiuj siaj generacioj.
34 Kaj nun, miaj infanoj, aŭskultu: faru juĝon kaj justecon, por ke vi estu plantitaj per justeco sur la tuta tero, kaj via gloro estu levita antaŭ mia Dio, kiu savis min de la akvo de la diluvo.
35 Kaj jen vi iros kaj konstruos al vi urbojn, kaj plantos en ili ĉiun planton, kiu estas sur la tero, kaj krome ĉiun fruktarbon.
36 Dum tri jaroj oni ne rikoltu la frukton de ĉio, kio estas manĝata; kaj en la kvara jaro oni rigardu ĝian frukton kiel sanktan, akcepteblan antaŭ la Plejalta Dio, kiu kreis la ĉielon kaj la teron kaj ĉion. Ili alportu abunde la unuaaĵon de vino kaj oleo kiel unuaaĵon sur la altaron de la Eternulo, kiu ĝin akceptas; kaj la restaĵon manĝu la servistoj de la domo de la Eternulo antaŭ la altaro, kiu ĝin akceptas.
37 Kaj en la kvina jaro faru la liberigon, por ke vi liberigu ĝin en justeco kaj honesteco, kaj vi estos justaj, kaj ĉio, kion vi plantos, prosperos.
38 Ĉar tiel ordonis Ĥanoĥ, la patro de via patro, al sia filo Metuŝelaĥ, kaj al sia filo Metuŝelaĥ, Lemeĥ; kaj Lemeĥ ordonis al mi ĉion, kion liaj patroj ordonis al li.
39 Kaj Mi ankaŭ donos al vi ordonojn, miaj filoj, kiel Ĥanoĥ ordonis al sia filo en la unuaj jubileoj: dum li ankoraŭ vivis, la sepa en sia generacio, li ordonis kaj atestis al sia filo kaj al la filoj de sia filo ĝis la tago de sia morto.

ĈAPITRO 8

1 En la dudek-naŭa jubileo, en la unua semajno, [1373 AM] en ĝia komenco Arpaĥŝad prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Rasuja, filino de Ŝusan, filino de Elam; kaj ŝi naskis al li filon en la tria jaro en tiu semajno, [1375 AM] kaj li nomis lin Kainam.
2 Kaj la filo kreskis, kaj lia patro instruis al li skribi, kaj li iris serĉi por si lokon, kie li povus preni por si urbon.
3 Kaj li trovis skribaĵon, kiun antaŭaj (generacioj) ĉizis sur la roko, kaj li legis tion, kio estis sur ĝi, kaj li transskribis ĝin kaj pekis pro ĝi; ĉar ĝi enhavis la instruon de la Gardantoj, laŭ kiu ili kutimis observi la antaŭsignojn de la suno kaj luno kaj steloj en ĉiuj signoj de la ĉielo.
4 Kaj li skribis ĝin kaj diris nenion pri ĝi; ĉar li timis paroli al Noa pri ĝi, por ke li ne koleru kontraŭ li pro ĝi.
5 Kaj en la trideka jubileo, en la dua semajno, en la unua jaro, li prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Melka, filino de Madaj, filo de Jafet; kaj en la kvara jaro li naskigis filon, kaj nomis lin Ŝela; ĉar li diris: Vere mi estas sendita.
6 [Kaj en la kvara jaro li naskiĝis], kaj Ŝela kreskis kaj prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Muak, filino de Kesed, frato de lia onklo, en la tridek-unua jubileo, en la kvina semajno de la unua jaro [1499 AM] de ĝi.
7 Kaj ŝi naskis al li filon en la kvina jaro [1503 AM] de ĝi, kaj li nomis lin Eber; kaj li prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Azûrâd, filino de Nebrod, en la tridek-dua jubileo, en la sepa semajno, en la tria jaro de ĝi. [1564 AM]

8 Kaj en la sesa jaro [1567 AM] ŝi naskis al li filon, kaj li nomis lin Peleg; ĉar en la tempo, kiam li naskiĝis, la filoj de Noa komencis dividi inter si la teron: tial li nomis lin Peleg.
9 Kaj ili dividis ĝin sekrete inter si, kaj rakontis ĝin al Noa.
10 Kaj okazis en la komenco de la tridek-tria jubileo [1569 AM], ke ili dividis la teron en tri partojn, por Ŝem, Ĥam kaj Jafet, laŭ la heredaĵo de ĉiu, en la unua jaro, en la unua semajno, kiam unu el ni, la sendito, estis kun ili.
11 Kaj li alvokis siajn filojn, kaj ili alproksimiĝis al li, ili kaj iliaj infanoj, kaj li dividis la teron en lotojn, kiujn liaj tri filoj ekposedos; kaj ili etendis siajn manojn kaj prenis la skribaĵon el la sino de Noa, sia patro.
12 Kaj aperis sur la skribaĵo kiel loto de Ŝem la mezo de la tero, kiun li prenu kiel heredaĵon por si kaj por siaj filoj por la generacioj de eterneco, de la mezo de la montaro de Rafa, de la elfluejo de la akvo de la rivero Tina, kaj lia parto iras okcidenten tra la mezo de tiu rivero, kaj ĝi etendiĝas ĝis ĝi atingas la akvon de la abismoj, el kiuj tiu rivero eliras kaj versas sian akvon en la maron Me'at, kaj tiu rivero fluas en la grandan maron. Kaj ĉio, kio estas norde, apartenas al Jafet, kaj ĉio, kio estas sude, apartenas al Ŝem.
13 Kaj ĝi etendiĝas ĝis ĝi atingas Karason: tio estas en la sino de la lango, kiu rigardas suden.
14 Kaj lia parto etendiĝas laŭlonge de la Granda Maro, kaj ĝi etendiĝas rekte ĝis ĝi atingas la okcidentan parton de la lango, kiu rigardas suden; ĉar tiu maro estas nomata lango de la Egipta Maro.
15 Kaj ĝi turniĝas de ĉi tie suden al la enfluejo de la Granda Maro ĉe la bordo de ĝiaj akvoj, kaj ĝi etendiĝas okcidenten ĝis Afra, kaj ĝi etendiĝas ĝis ĝi atingas la akvon de la rivero Gihon, kaj sude de la akvo de Gihon, ĝis la bordoj de tiu rivero.
16 Kaj ĝi etendiĝas orienten, ĝis ĝi atingas la Ĝardenon Edenan, sude de ĝi, [suden] kaj de la oriento de la tuta lando Edena kaj de la tuta oriento, ĝi turniĝas orienten kaj pluiras ĝis ĝi atingas la orienton de la monto nomata Rafa, kaj ĝi malsupreniras al la bordo de la elfluejo de la rivero Tina.
17 Tiu parto eliris lote por Ŝem kaj liaj filoj, por ke ili heredu ĝin por ĉiam en liaj generacioj por ĉiam.
18 Kaj Noa ĝojis, ke ĉi tiu parto venis por Ŝem kaj por liaj filoj, kaj li memoris ĉion, kion li parolis per sia buŝo en profetaĵo; ĉar li diris: Benata estu la Eternulo, Dio de Ŝem, kaj la Eternulo loĝu en la loĝejo de Ŝem.
19 Kaj li sciis, ke la ĝardeno Edena estas la plej sankta loko kaj la loĝejo de la Eternulo, kaj la monto Sinaj estas la mezo de la dezerto, kaj la monto Cion estas la mezo de la umbiliko de la tero: ĉi tiuj tri estis kreitaj kiel sanktaj lokoj unu kontraŭ la alia.
20 Kaj li benis la Dion de dioj, kiu metis la vorton de la Eternulo en lian buŝon, kaj la Eternulon por eterne.
21 Kaj li sciis, ke benita parto kaj beno venis al Ŝem kaj liaj filoj por la generacioj por ĉiam - la tuta lando Eden kaj la tuta lando de la Ruĝa Maro, kaj la tuta lando de la oriento kaj Hindujo, kaj ĉe la Ruĝa Maro kaj ĝiaj montoj, kaj la tuta lando Baŝan, kaj la tuta lando Libanon kaj la insulojn Kaftur, kaj ĉiujn montojn Sanir kaj Amana, kaj la montojn de Aŝur norde, kaj la tutan landon Elam, Aŝur kaj Babelo, kaj Ŝusan kaj Me'edaj, kaj ĉiujn montojn Ararat, kaj la tutan regionon trans la maro, kiu estas trans la montoj de Aŝur norde, benita kaj vasta lando, kaj ĉio, kio estas en ĝi, estas tre bona.
22 Kaj por Ĥam eliris la dua parto, trans Gihonon suden dekstre de la Ĝardeno, kaj ĝi etendiĝas suden kaj ĝis ĉiuj fajraj montoj, kaj ĝi etendiĝas okcidenten ĝis la maro Atel kaj etendiĝas okcidenten ĝis la maro Mauk - tiu (maro), en kiun malsupreniras ĉio, kio ne estas detruita.
23 Kaj ĝi iras norden ĝis la limoj de Gadir, kaj ĝi iras al la limo de la akvo de la maro, ĝis la akvo de la Granda Maro, ĝis ĝi alproksimiĝas al la torento Gihon; kaj iras laŭlonge de la torento Gihon ĝis ĝi atingas la dekstren de la ĝardeno Edena.
24 Kaj jen estas la lando, kiu apartenis al Ĥam, kiel parto, kiun li posedos por ĉiam por si kaj liaj filoj en iliaj generacioj por ĉiam.
25 Kaj por Jafet estis la tria parto trans la rivero Tina norde de la elfluo de ĝiaj akvoj, kaj ĝi etendiĝas nordoriente al la tuta regiono de Gog, kaj al la tuta lando oriente de ĝi.
26 Kaj ĝi etendiĝas norden norden, kaj ĝi etendiĝas ĝis la montoj Kelt norden, kaj al la maro Mauk, kaj ĝi iras oriente de Gadir ĝis la regiono de la akvoj de la maro.
27 Kaj ĝi etendiĝas ĝis ĝi alproksimiĝas al la okcidento de Fara kaj ĝi revenas al Aferag, kaj ĝi etendiĝas orienten ĝis la akvoj de la maro Meat.
28 Kaj ĝi etendiĝas al la regiono de la rivero Tina en nordorienta direkto ĝis ĝi alproksimiĝas al la limo de ĝiaj akvoj direkte al la monto Rafa, kaj ĝi turniĝas norden.
29 Tio estas la lando, kiu apartenis al Jafet kaj al liaj filoj, kiel parto de lia heredaĵo, kiun li posedos por si kaj por siaj filoj, en iliaj generacioj por ĉiam: kvin grandaj insuloj, kaj granda lando norde.
30 Sed ĝi estas malvarma, kaj la lando de Ĥam estas varmega, kaj la lando de Ŝem estas nek varmega nek malvarma, sed ĝi estas miksita de malvarmo kaj varmo.

ĈAPITRO 9

1 Kaj Ĥam dividis siajn filojn; kaj la unua parto eliris oriente de Kuŝ, okcidente de Micraim, okcidente de Put, kaj okcidente de Kanaan ĉe la maro.
2 Kaj Ŝem ankaŭ dividis inter siaj filoj, kaj la unua parto eliris por Ĥam kaj liaj filoj, oriente de la rivero Tigriso ĝis ĝi alproksimiĝas al la oriento, la tutan landon Hindujon, kaj ĉe la Ruĝa Maro ĉe ĝia marbordo, kaj la akvojn de Dedan, kaj ĉiujn montojn Mebri kaj Ela, kaj la tutan landon Ŝuŝan kaj ĉion, kio estas apud Parnak ĝis la Ruĝa Maro kaj la rivero Tina.
3 Kaj por Asirio venis la dua parto, la tuta lando de Asirio kaj Nineve kaj Ŝinar kaj ĝis la limo de Hindujo, kaj ĝi supreniras kaj bordas la riveron.
4 Kaj al Arpaĥŝad apartenis la tria parto, la tuta lando de la regiono de la Ĥaldeoj oriente de la rivero Eŭfrato, ĝis la limo de la Ruĝa Maro, kaj ĉiuj akvoj de la dezerto apud la lango de la maro, kiu rigardas Egiptujon, la tuta lando de Lebanon kaj Sanir kaj Amana ĝis la limo de la rivero Eŭfrato.
5 Kaj por Aram venis la kvara parto, la tuta lando de Mezopotamio inter Tigriso kaj Eŭfrato norde de la Ĥaldeoj ĝis la limo de la montoj de Asirio kaj la lando Arara.

6 Kaj por Lud estis la kvina parto, la montoj de Asirio kaj ĉio apartenanta al ili, ĝis ĝi atingas la Grandan Maron, kaj ĝis ĝi atingas la orienton de lia frato Asirio.
7 Kaj Jafet ankaŭ dividis la teron de sia heredaĵo inter siaj filoj.
8 Kaj la unua parto iris al Gomer oriente, de la norda flanko ĝis la rivero Tina; kaj norde iris al Magog la tuta interna parto de la nordo ĝis la maro Meat.
9 Kaj Madaj eliris kiel lia parto, por ke li posedu de la okcidento de siaj du fratoj ĝis la insuloj kaj ĝis la marbordoj de la insuloj.
10 Kaj por Javan venis la kvara parto ĉiu insulo kaj la insuloj, kiuj estas apud la limo de Lud.
11 Kaj por Tubal eliris la kvina parto meze de la lingvo, kiu alproksimiĝas al la limo de la parto de Lud ĝis la dua lingvo, ĝis la regiono trans la dua lingvo ĝis la tria lingvo.
12 Kaj por Meŝeĥ apartenis la sesa parto, la tuta regiono trans la tria lingvo ĝis ĝi tuŝiĝas oriente de Gadir.
13 Kaj por Tiras apartenis la sepa parto, kvar grandaj insuloj meze de la maro, kiuj atingas la parton de Ĥam [kaj la insuloj Kamaturi estis lote donitaj al la filoj de Arpaĥŝad kiel lia heredaĵo].
14 Kaj tiel la filoj de Noa dividis inter siaj filoj antaŭ Noa, ilia patro, kaj li ligis ilin ĉiujn per ĵuro, malbenante ĉiun, kiu provis preni la parton, kiu ne falis (al li) per lia loto.
15 Kaj ĉiuj diris: Tiel estu; tiel estu por si kaj iliaj filoj eterne tra iliaj generacioj ĝis la tago de juĝo, en kiu la Sinjoro Dio juĝos ilin per glavo kaj per fajro pro ĉiuj malpuraj malbonecoj de iliaj eraroj, per kiuj ili plenigis la teron per malobeo kaj malpureco kaj fornikado kaj peko.

ĈAPITRO 10

1 Kaj en la tria semajno de ĉi tiu jubileo la malpuraj demonoj komencis misgvidi la infanojn de la filoj de Noa, kaj igi ilin erari kaj detrui ilin.
2 Kaj la filoj de Noa venis al sia patro Noa, kaj ili rakontis al li pri la demonoj, kiuj delogis kaj blindigis kaj mortigis la filojn de liaj filoj.
3 Kaj li preĝis antaŭ la Eternulo, sia Dio, kaj diris: Dio de la spiritoj de ĉiu karno, kiu montris al mi kompaton. Kaj Vi savis min kaj miajn filojn el la akvo de la diluvo, kaj Vi ne pereigis min, kiel Vi faris al la filoj de pereo; ĉar granda estis Via graco al mi, kaj granda estis Via kompato al mia animo; Via graco estu levita sur miajn filojn, kaj malbonaj spiritoj ne regu super ili, por ke ili ne ekstermu ilin de la tero.
4 Sed benu min kaj miajn filojn, por ke ni multiĝu kaj replenigu la teron.
5 Kaj Vi scias kiel Viaj Gardantoj, la patroj de ĉi tiuj spiritoj, agis en mia tempo: kaj koncerne ĉi tiujn spiritojn, kiuj estas vivantaj, malliberigu ilin kaj tenu ilin firme en la loko de kondamno, kaj ne lasu ilin alporti detruon sur la filojn de via servanto, mia Dio; ĉar ĉi tiuj estas malignaj, kaj kreitaj por detrui.
6 Kaj ili ne regu super la spiritoj de la vivantoj; ĉar Vi sola povas regi ilin. Kaj ili ne havu potencon super la idoj de la justuloj de nun kaj por ĉiam.
7 Kaj la Eternulo, nia Dio, ordonis al ni ligi ĉiujn.
8 Kaj la ĉefa spirito, Mastêmâ, venis kaj diris: 'Sinjoro, Kreinto, lasu kelkajn el ili resti antaŭ mi, kaj lasu ilin aŭskulti mian voĉon, kaj fari ĉion, kion mi diros al ili; ĉar se kelkaj el ili ne estos lasitaj al mi, mi ne povos efektivigi la potencon de mia volo sur la homidoj; ĉar ĉi tiuj estas por korupto kaj misgvido antaŭ mia juĝo, ĉar granda estas la malboneco de la homidoj.'
9 Kaj Li diris: Deka parto de ili restu antaŭ li, kaj naŭ partoj malsupreniru en la lokon de kondamno.
10 Kaj al unu el ni Li ordonis, ke ni instruu al Noa ĉiujn iliajn medikamentojn; ĉar Li sciis, ke ili ne iros en honesteco, nek luktos en justeco.
11 Kaj ni agis laŭ ĉiuj Liaj vortoj: ĉiujn malignajn malbonulojn ni ligis en la lokon de kondamno kaj dekonon de ili ni lasis, por ke ili estu submetitaj antaŭ Satano sur la tero.
12 Kaj ni klarigis al Noa ĉiujn kuracilojn de iliaj malsanoj, kune kun iliaj delogoj, kiel li povus resanigi ilin per herboj de la tero.
13 Kaj Noa skribis ĉion en libron, kiel ni instruis al li pri ĉiu speco de kuracilo. Tiel la malbonaj spiritoj estis malhelpitaj (vundadi) la filojn de Noa.
14 Kaj li donis ĉion, kion li skribis, al sia unuenaskito Ŝem, ĉar li amis lin pli ol ĉiujn siajn filojn.
15 Kaj Noa ekdormis kun siaj patroj, kaj estis enterigita sur la monto Lubar en la lando Ararat.
16 Li plenumis en sia vivo naŭcent kvindek jarojn, dek naŭ jubileojn kaj du semajnojn kaj kvin jarojn. [1659 AM]
17 Kaj en sia vivo sur la tero li superis la homidojn krom Ĥanoĥ pro la justeco, en kiu li estis perfekta. Ĉar la ofico de Ĥanoĥ estis destinita kiel atesto al la generacioj de la mondo, por ke li rakontu ĉiujn farojn de generacio al generacio, ĝis la tago de juĝo.
18 Kaj en la trideka-tria jubileo, en la unua jaro, en la dua semajno, Peleg prenis al si edzinon, kies nomo estis Lomna, filino de Sinaar, kaj ŝi naskis al li filon en la kvara jaro de tiu semajno, kaj li nomis lin Reu; ĉar li diris: Jen la homidoj fariĝis malbonaj pro la malbona intenco konstrui al si urbon kaj turon en la lando Ŝinar.
19 Ĉar ili foriris el la lando Ararat orienten al Ŝinar; ĉar en lia tempo ili konstruis la urbon kaj la turon, dirante: Iru, ni supreniru per ĝi en la ĉielon.
20 Kaj ili komencis konstrui, kaj en la kvara semajno ili faris brikojn per fajro, kaj la brikoj servis al ili kiel ŝtonoj, kaj la argilo, per kiu ili cementis ilin kune, estis asfalto, kiu eliras el la maro kaj el la fontoj de akvo en la lando Ŝinar.
21 Kaj ili konstruis ĝin dum kvardek tri jaroj; ĝia larĝo estis 203 brikoj, kaj la alto (de briko) estis triono de unu briko; ĝia alto estis 5433 ulnoj kaj 2 palmoj, kaj (la amplekso de unu muro estis) dek tri stadioj (kaj de la alia tridek stadioj).
22 Kaj la Eternulo, nia Dio, diris al ni: Jen ili estas unu popolo, kaj ili komencis fari tion, kaj nun nenio estos rifuzita de ili. Ni iru do, kaj ni konfuzu ilian lingvon, por ke ili ne komprenu unu la parolon de la alia, kaj ili disiĝos en urbojn kaj naciojn, kaj unu intenco ne plu restos ĉe ili ĝis la tago de juĝo.
23 Kaj la Eternulo malsupreniris, kaj ni malsupreniris kun Li por vidi la urbon kaj la turon, kiujn konstruis la homidoj.
24 Kaj li konfuzis ilian lingvon, kaj ili ne plu komprenis la parolon unu de la alia, kaj ili tiam ĉesis konstrui la urbon kaj la turon.

25 Tial la tuta lando Ŝinar estas nomata Babel, ĉar tie la Eternulo konfuzis la tutan lingvon de la homidoj, kaj de tie ili disiĝis en siajn urbojn, ĉiu laŭ sia lingvo kaj sia nacio.
26 Kaj la Eternulo sendis fortan venton kontraŭ la turon kaj renversis ĝin sur la teron; kaj jen ĝi estis inter Asirio kaj Babel, en la lando Ŝinar; kaj oni nomis ĝin Detruo.
27 En la kvara semajno de la unua jaro, en la komenco de la tridek-kvara jubileo, ili estis dispelitaj el la lando Ŝinar.
28 Kaj Ĥam kaj liaj filoj iris en la landon, kiun li devis ekposedi, kaj kiun li akiris kiel sian parton en la lando suda.
29 Kaj Kanaan vidis la landon de Lebanon ĝis la rivero de Egiptujo, ke ĝi estas tre bona; kaj li ne iris en la landon de sia heredaĵo okcidente (tio estas ĉe) la maro; kaj li loĝis en la lando de Lebanon, oriente kaj okcidente, de la limo de Jordan kaj de la limo de la maro.
30 Kaj Ĥam, lia patro, kaj Kuŝ kaj Micraim, liaj fratoj, diris al li: Vi loĝas en lando, kiu ne estas via kaj kiu ne trafis nin per loto; ne faru tion; ĉar se vi faros tion, vi kaj viaj filoj falos en la lando, kaj estos malbenitaj pro ribelemo; ĉar per ribelemo vi loĝis, kaj per ribelemo viaj infanoj falos, kaj vi estos elradikigita por ĉiam.
31 Ne loĝu en la loĝejo de Ŝem; ĉar al Ŝem kaj al liaj filoj ĝi venis laŭ ilia loto.
32 Malbenita vi estas, kaj malbenita vi estos pli ol ĉiuj filoj de Noa, per la malbeno, per kiu ni ligis nin per ĵuro antaŭ la sankta juĝisto kaj antaŭ nia patro Noa.
33 Sed li ne aŭskultis ilin; kaj li loĝis en la lando Lebanon, de Ĥamat ĝis la eniro en Egiptujon, li kaj liaj filoj ĝis la nuna tago.
34 Kaj pro tio tiu lando estas nomata Kanaan.
35 Kaj Jafet kaj liaj filoj iris al la maro kaj loĝis en la lando de sia posedaĵo; kaj Madaj vidis la landon de la maro, kaj ĝi ne plaĉis al li; kaj li petis de Ĥam, Aŝur, kaj Arpaĥŝad, frato de sia edzino; kaj li loĝis en la lando Medujo, proksime al la frato de sia edzino, ĝis la nuna tago.
36 Kaj li nomis sian loĝejon kaj la loĝejon de siaj filoj Meda, laŭ la nomo de ilia patro Madaj.

ĈAPITRO 11

1 Kaj en la tridek-kvina jubileo, en la tria semajno, en la unua jaro [1681 AM] de ĝi, Reu prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis 'Ôrâ, filino de 'Ûr, filo de Kesed, kaj ŝi naskis al li filon, kaj li nomis lin Serôh, en la sepa jaro de tiu semajno en tiu jubileo. [1687 AM]
2 Kaj la filoj de Noa komencis militi unu kontraŭ la alia, kapti kaj mortigi unu la alian, kaj verŝi sangon de homoj sur la teron, kaj manĝi sangon, kaj konstrui fortajn urbojn, kaj murojn, kaj turojn, kaj individuoj (komencis) levi sin super la nacio, kaj fondi la komencojn de regnoj, kaj militi popolon kontraŭ popolo, kaj nacion kontraŭ nacio, kaj urbon kontraŭ urbo, kaj ĉiuj (komencis) fari malbonon, kaj akiri armilojn, kaj instrui al siaj filoj militon, kaj ili komencis konkeri urbojn, kaj vendi sklavojn kaj sklavinojn.
3 Kaj Ûr, filo de Kesed, konstruis la urbon Ara de la Ĥaldeoj, kaj nomis ĝin laŭ sia propra nomo kaj laŭ la nomo de sia patro. Kaj ili faris al si fanditajn bildojn, kaj ili adorkliniĝis ĉiu al la idolo, la fandita bildo, kiun ili faris al si, kaj ili komencis fari skulptitajn bildojn kaj malpurajn simulakrojn, kaj malignaj spiritoj helpis kaj delogis (ilin) al farado de peko kaj malpureco.
4 Kaj la princo Mastêmâ klopodis fari ĉion ĉi, kaj li sendis aliajn spiritojn, tiujn, kiuj estis metitaj sub lian manon, por fari ĉian malbonon kaj pekon, kaj ĉian malobeon, por korupti kaj detrui, kaj por verŝi sangon sur la teron.
5 Tial li nomis la nomon Serug, ĉar ĉiu sin turnis al ĉia peko kaj malobeo.
6 Kaj li elkreskis kaj loĝis en Ur de la Ĥaldeoj, proksime al la patro de la patrino de sia edzino, kaj li adoris idolojn, kaj li prenis al si edzinon en la tridek-sesa jubileo, en la kvina semajno, en la unua jaro de ĝi, [1744 AM] kaj ŝia nomo estis Melka, filino de Kaber, filino de la frato de lia patro.
7 Kaj ŝi naskis al li Naĥoron en la unua jaro de tiu semajno; kaj li elkreskis kaj loĝis en Ur de la Ĥaldeoj; kaj lia patro instruis al li la sciencon de la Ĥaldeoj, por aŭguri kaj antaŭdiri la signojn de la ĉielo.
8 Kaj en la tridek-sepa jubileo, en la sesa semajno, en ĝia unua jaro, [1800 AM] li prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Ijaska, filino de Nestag el la Ĥaldeoj.
9 Kaj ŝi naskis al li Teraĥon en la sepa jaro de tiu semajno. [1806 AM]
10 Kaj la princo Mastêmâ sendis korvojn kaj birdojn por formanĝi la semojn, kiuj estis semitaj en la lando, por detrui la teron kaj rabi la laboron de la homoj. Antaŭ ol ili povis plugi la semojn, la korvoj plukis de la surfaco de la tero.
11 Kaj pro tio li nomis lin Teraĥ, ĉar la korvoj kaj la birdoj ilin malriĉigis kaj formanĝis ilian semon.
12 Kaj la jaroj komencis esti senfruktaj, pro la birdoj, kaj ili formanĝis ĉiujn fruktojn de la arboj: nur per granda peno ili povis ŝpari iom da ĉiuj fruktoj de la tero en siaj tagoj.
13 Kaj en tiu tridek-naŭa jubileo, en la dua semajno de la unua jaro, Terah prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Edna, filino de Abram, filino de la fratino de lia patro. Kaj en la sepa jaro de tiu semajno ŝi naskis al li filon, kaj li nomis lin Abram, laŭ la nomo de la patro de sia patrino;
14 ĉar li mortis antaŭ ol lia filino gravediĝis je filo.
15 Kaj la infano komencis kompreni la erarojn de la tero, kiuj ĉiuj devagis post skulptitaj bildoj kaj post malpureco, kaj lia patro instruis al li skribi, kaj li estis du semajnojn aĝa, [1890 AM] kaj li apartigis sin de sia patro, por ke li ne adoru idolojn kun li.
16 Kaj li komencis preĝi al la Kreinto de ĉio, ke Li savu lin de la eraroj de la homidoj, kaj ke lia parto ne falu en eraron post malpureco kaj fieco.
17 Kaj venis la semtempo por semi sur la tero, kaj ili ĉiuj eliris kune por protekti sian idaron kontraŭ la korvoj, kaj Abram eliris kun la irantoj, kaj la infano estis knabo de dek kvar jaroj.
18 Kaj venis nubo da korvoj por formanĝi la semojn, kaj Abram kuris al ili renkonte antaŭ ol ili sidiĝis sur la tero, kaj kriis al ili antaŭ ol ili sidiĝis sur la tero por formanĝi la semojn, kaj diris: Ne malsupreniru; reiru al la loko, de kie vi venis. Kaj ili reiris.
19 Kaj Li igis la nubojn de korvoj retiriĝi en tiu tago sepdek fojojn; kaj el ĉiuj korvoj en la tuta lando, kie Abram estis, tie ne restis eĉ unu.
20Kaj ĉiuj, kiuj estis kun li en la tuta lando, vidis lin krii, kaj ĉiuj korvoj returniĝis; kaj lia nomo fariĝis granda en la tuta lando de la Ĥaldeoj.
21 Kaj venis al li en tiu jaro ĉiuj, kiuj volis semi, kaj li iris kun ili ĝis la tempo de semado ĉesis; kaj ili semis sian

teron, kaj en tiu jaro ili alportis sufiĉe da greno hejmen kaj manĝis kaj satiĝis.
22 Kaj en la unua jaro de la kvina semajno [1891 AM] Abram instruis la farantojn de iloj por bovoj, la lignolaboristojn, kaj ili faris ujon super la tero, kontraŭ la kadro de la plugilo, por meti la semojn sur ĝin, kaj la semoj falis de tie sur la parton de la plugilo, kaj kaŝiĝis en la tero, kaj ili ne plu timis la korvojn.
23 Kaj tiamaniere ili faris (vazojn) super la tero sur ĉiuj plugiloj, kaj ili semis kaj kultivis la tutan teron, kiel Abram ordonis al ili, kaj ili ne plu timis la birdojn.

ĈAPITRO 12

1 Kaj okazis en la sesa semajno, en la sepa jaro, ke Abram diris al sia patro Terah, dirante: Patro!
2 Kaj li diris: Jen mi estas, mia filo. Kaj li diris:
"Kian helpon kaj profiton ni havas de tiuj idoloj, kiujn vi adoras,
Kaj antaŭ kiu vi klinas vin?
3 Ĉar en ili ne estas spirito,
Ĉar ili estas stultaj formoj, kaj erarigo de la koro.
Ne adoru ilin:
4 Adoru la Dion de la ĉielo,
Kiu kaŭzas la pluvon kaj la roson malsupreniri sur la teron
Kaj faras ĉion sur la tero,
Kaj kreis ĉion per Sia vorto,
Kaj ĉiu vivo estas de antaŭ Lia vizaĝo.
5 Kial vi adoras aferojn, kiuj ne havas en si spiriton?
Ĉar ili estas faro de manoj,
Kaj sur viaj ŝultroj vi portas ilin,
Kaj vi ne havas helpon de ili,
Sed ili estas granda kaŭzo de honto por tiuj, kiuj faras ilin,
Kaj trompo de la koro por tiuj, kiuj adoras ilin:
Ne adoru ilin.
6 Kaj lia patro diris al li: Mi ankaŭ scias, mia filo; sed kion mi faru kun popolo, kiu devigis min servi al ĝi?
7 Kaj se mi diros al ili la veron, ili mortigos min; ĉar ilia animo algluiĝas al ili por adori ilin kaj honori ilin.
8 Silentu, mia filo, por ke oni ne mortigu vin.' Kaj tiujn vortojn li diris al siaj du fratoj, kaj ili koleris kontraŭ li, kaj li silentis.
9 Kaj en la kvardeka jubileo, en la dua semajno, en la sepa jaro, Abram prenis al si edzinon, kaj ŝia nomo estis Saraj, filino de lia patro, kaj ŝi fariĝis lia edzino.
10 Kaj lia frato Haran prenis al si edzinon en la tria jaro de la tria semajno, [1928 AM] kaj ŝi naskis al li filon en la sepa jaro de tiu semajno, [1932 AM] kaj li nomis lin Lot.
11 Kaj lia frato Naĥor prenis al si edzinon.
12 Kaj en la sesdeka jaro de la vivo de Abram, tio estas, en la kvara semajno, en la kvara jaro de ĝi, [1936 AM] Abram leviĝis nokte kaj forbruligis la domon de la idoloj, kaj li forbruligis ĉion, kio estis en la domo, kaj neniu sciis tion.
13 Kaj ili leviĝis nokte kaj serĉis savi siajn diojn el meze de la fajro.
14 Kaj Haran rapidis savi ilin, sed fajro ekflamis sur lin, kaj li forbruliĝis en la fajro, kaj li mortis en Ur de la Ĥaldeoj antaŭ lia patro Terah, kaj oni enterigis lin en Ur de la Ĥaldeoj.
15 Kaj Terah eliris el Ur la Ĥaldea, li kaj liaj filoj, por iri en la landon Lebanonon kaj en la landon Kanaanan; kaj li loĝis en la lando Haran; kaj Abram loĝis kun sia patro Terah en Haran du semajnojn da jaroj.
16 Kaj en la sesa semajno, en la kvina jaro de ĝi, Abram sidis maldorme dum la tuta nokto en la novluno de la sepa monato, por observi la stelojn de la vespero ĝis la mateno, por vidi, kia estos la karaktero de la jaro rilate al la pluvoj; kaj li estis sola, dum li sidis kaj observis.
17 Kaj vorto venis en lian koron, kaj li diris: Ĉiuj signoj de la steloj kaj la signoj de la luno kaj de la suno estas ĉiuj en la mano de la Eternulo; por kio mi ilin serĉu?
18 Se Li volas, Li sendas pluvon matene kaj vespere;
Kaj se Li deziras, Li retenas ĝin,
Kaj ĉio estas en lia mano.
19 Kaj li preĝis tiun nokton kaj diris:
Mia Dio, Dio Plejalta, Vi sola estas mia Dio,
Kaj Vin kaj Vian regnon mi elektis.
Kaj Vi kreis ĉion,
Kaj ĉion, kio estas la faro de viaj manoj.
20 Savu min el la manoj de malbonaj spiritoj, kiuj regas la pensojn de la homaj koroj,
Kaj ili ne forkondukigu min de Vi, mia Dio.
Kaj starigos min kaj mian idaron por ĉiam
Ke ni ne devojiĝu de nun kaj por ĉiam.
21 Kaj li diris: Ĉu mi returnu al Ur el la Ĥaldeoj, kiuj serĉas Mian vizaĝon, por ke mi povu reveni al ili? Ĉu mi restu ĉi tie en ĉi tiu loko? La ĝusta vojo antaŭ Vi sukcesu en la mano de Via servanto, por ke li plenumu ĝin, kaj por ke mi ne iru laŭ la trompeco de mia koro, ho mia Dio.
22 Kaj li finis paroli kaj preĝi, kaj jen vorto de la Eternulo estis sendita al li per mi, dirante: Iru el via lando kaj el via parencaro kaj el la domo de via patro al la lando, kiun Mi montros al vi; kaj Mi faros vin granda kaj multnombra popolo.
23 Kaj Mi vin benos
Kaj Mi grandigos vian nomon,
Kaj vi estos benita sur la tero,
Kaj en Vi beniĝos ĉiuj familioj de la tero,
Kaj Mi benos tiujn, kiuj benas vin,
Kaj malbenu tiujn, kiuj vin malbenas.
24 Kaj Mi estos Dio por vi kaj por via filo kaj por la filo de via filo kaj por via tuta idaro; ne timu, de nun kaj por ĉiuj generacioj de la tero, Mi estas via Dio.
25 Kaj la Eternulo Dio diris: Malfermu lian buŝon kaj liajn orelojn, por ke li aŭdu kaj parolu per sia buŝo, per la lingvo, kiu estas malkaŝita; ĉar ĝi ĉesis el la buŝoj de ĉiuj homidoj de post la tago de la detruo (de Babelo).
26 Kaj mi malfermis lian buŝon kaj liajn orelojn kaj liajn lipojn, kaj mi komencis paroli kun li en la Hebrea lingvo, en la lingvo de la kreitaro.
27 Kaj li prenis la librojn de siaj patroj, kaj ĉi tiuj estis skribitaj en la hebrea lingvo, kaj li transskribis ilin, kaj li komencis de nun studi ilin, kaj mi sciigis al li tion, kion li ne povis (kompreni), kaj li studis ilin dum la ses pluvaj monatoj.
28 Kaj okazis en la sepa jaro de la sesa semajno [1953 AM], ke li parolis al sia patro kaj informis lin, ke li forlasos Ĥaranon por iri en la landon Kanaanan por vidi ĝin kaj reveni al li.
29 Kaj lia patro Terah diris al li: Iru en paco;
La eterna Dio rektigu vian vojon.

Kaj la Eternulo estu kun vi kaj gardu vin kontraŭ ĉia malbono,
Kaj donu al vi gracon, kompaton kaj favoron antaŭ tiuj, kiuj vin vidas,
Kaj neniu el la homidoj havu potencon super vi por damaĝi vin;
Iru en paco.
30 Kaj se vi vidos landon agrablan al viaj okuloj, por loĝi en ĝi, tiam leviĝu kaj prenu min al vi, kaj prenu kun vi Lot, la filon de via frato Haran, kiel vian filon; la Eternulo estu kun vi.
31 Kaj via frato Naĥor iru kun mi ĝis vi revenos en paco; kaj ni iros kun vi ĉiuj kune.

ĈAPITRO 13

1 Kaj Abram eliris el Ĥaran, kaj li prenis sian edzinon Saraj, kaj Lot, filon de sia frato Ĥaran, al la lando Kanaana; kaj li venis en Asiron, kaj iris al Ŝeĥem, kaj ekloĝis apud alta kverko.
2 Kaj li vidis, kaj jen la lando estas tre agrabla de la eniro de Ĥamat ĝis la alta kverko.
3 Kaj la Eternulo diris al li: Al vi kaj al via idaro Mi donos ĉi tiun landon.
4 Kaj li konstruis tie altaron, kaj li oferis sur ĝi bruloferon al la Eternulo, kiu aperis al li.
5 Kaj li translokiĝis de tie al la monto... Bet-El okcidente kaj Aj oriente, kaj starigis tie sian tendon.
6 Kaj li vidis, kaj jen la lando estas tre vasta kaj bona, kaj ĉio kreskis sur ĝi — vinberoj kaj figoj kaj granatoj, kverkoj kaj ilksoj kaj terebintaroj kaj oleoarboj kaj cedroj kaj cipresoj kaj daktilarboj, kaj ĉiuj arboj de la kampo; kaj sur la montoj estis akvo.
7 Kaj li benis la Eternulon, kiu elkondukis lin el Ur la Ĥaldea kaj venigis lin en ĉi tiun landon.
8 Kaj okazis en la unua jaro, en la sepa semajno, en la novmonato de la unua monato, 1954 AM], ke li konstruis altaron sur tiu monto, kaj alvokis la nomon de la Eternulo, dirante: Vi, la Dio eterna, estas mia Dio.
9 Kaj li alportis sur la altaro bruloferon al la Eternulo, por ke Li estu kun li kaj ne forlasu lin dum lia tuta vivo.
10 Kaj li translokiĝis de tie kaj iris suden, kaj venis Ĥebronon, kaj Ĥebrono estis konstruita tiam, kaj li loĝis tie du jarojn, kaj li iris (de tie) en la landon sudan, al Bealot; kaj estis malsato en la lando.
11 Kaj Abram iris Egiptujon en la tria jaro de la semajno, kaj li loĝis en Egiptujo kvin jarojn antaŭ ol lia edzino estis forŝirita de li.
12 Tanajs en Egiptujo estis tiutempe konstruita sep jarojn post Ĥebron.
13 Kaj kiam Faraono kaptis Saraj, la edzinon de Abram, la Eternulo plagis Faraonon kaj lian domon per grandaj plagoj pro Saraj, la edzino de Abram.
14 Kaj Abram estis tre glora per havado de ŝafoj kaj bovoj kaj azenoj kaj ĉevaloj kaj kameloj kaj sklavoj kaj sklavinoj, kaj tre multe da arĝento kaj oro. Kaj ankaŭ la filo de lia frato Lot estis riĉa.
15 Kaj Faraono redonis Saraj-on, la edzinon de Abram, kaj li forsendis lin el la lando Egipta; kaj li ekiris al la loko, kie li starigis sian tendon antaŭe, al la loko de la altaro; oriente Aj estis kaj okcidente Bet-El estis; kaj li benis la Eternulon, sian Dion, kiu revenigis lin en paco.
16 Kaj okazis en la kvardek-unua jubileo en la tria jaro de la unua semajno, ke li revenis al tiu loko kaj oferis tie bruloferon, kaj alvokis la nomon de la Eternulo, kaj diris: Vi, la Plejalta Dio, estas mia Dio por ĉiam kaj eterne.
17 Kaj en la kvara jaro de tiu semajno [1964 AM] Lot foriris de li, kaj Lot loĝis en Sodom, kaj la loĝantoj de Sodom estis tre pekaj.
18 Kaj li afliktis sin en sia koro, ke la filo de lia frato foriris de li; ĉar li ne havis infanojn.
19 En tiu jaro, kiam Lot estis forkondukita, la Eternulo diris al Abram, post kiam Lot apartiĝis de li, en la kvara jaro de tiu semajno: Levu viajn okulojn de la loko, kie vi loĝas, norden kaj suden, kaj okcidenten kaj orienten.
20 Ĉar la tutan teron, kiun vi vidas, Mi donos al vi kaj al via idaro por ĉiam, kaj Mi faros vian idaron kiel la sablon de la maro; se oni kalkulus la polvon de la tero, via idaro ne estos kalkulita.
21 Leviĝu, trairu la landon laŭlonge kaj laŭlarĝe, kaj rigardu ĝin tutan, ĉar al via idaro Mi ĝin donos. Kaj Abram iris al Ĥebronon kaj ekloĝis tie.
22 Kaj en tiu jaro venis Kedorlaomer, reĝo de Elam, kaj Amrafel, reĝo de Ŝinar, kaj Arjoĥ, reĝo de Ŝelasar, kaj Tergal, reĝo de Gojim, kaj mortigis la reĝon de Gomora; kaj la reĝo de Sodom forkuris, kaj multaj falis pro vundoj en la valo Sidim, apud la Sala Maro.
23 Kaj ili kaptis Sodomon kaj Adamon kaj Ceboimon, kaj ili kaptis ankaŭ Loton, filon de la frato de Abram, kaj lian tutan havaĵon; kaj ili iris Danon.
24 Kaj unu forsaviĝinto venis kaj diris al Abram, ke la filo de lia frato estas kaptita, kaj (Abram) armis siajn domservistojn...
25 ... por Abram kaj por lia idaro dekonon de la unuaaĵoj al la Eternulo, kaj la Eternulo starigis ĝin kiel leĝon eternan, ke ili donu ĝin al la pastroj, kiuj servis antaŭ Li, por ke ili ĝin posedu por ĉiam.
26 Kaj por ĉi tiu leĝo ne estas limo de tagoj; ĉar Li destinis ĝin por generacioj por ĉiam, ke ili donu al la Eternulo dekonaĵon el ĉio, el la semo kaj el la vino kaj el la oleo kaj el la bovoj kaj el la ŝafoj.
27 Kaj Li donis al Siaj pastroj, por ke ili manĝu kaj trinku kun ĝojo antaŭ Si.
28 Kaj la reĝo de Sodom venis al li kaj kliniĝis antaŭ li, kaj diris: Nia Sinjoro Abram, donu al ni la animojn, kiujn vi savis; sed la militakiro estu via.
29 Kaj Abram diris al li: Mi levas miajn manojn al Dio Plejalta, ke de fadeno ĝis ŝurimeno mi ne prenos ion, kio estas via, por ke vi ne diru: Mi riĉigis Abramon; krom nur tio, kion manĝis la junuloj, kaj la parton de la viroj, kiuj iris kun mi: Aner, Eŝkol, kaj Mamre; ĉi tiuj prenos sian parton.

ĈAPITRO 14

1 Post tiuj okazintaĵoj, en la kvara jaro de tiu ĉi semajno, en la novkomenco de la tria monato, aperis vorto de la Eternulo al Abram en sonĝo, dirante: Ne timu, Abram; Mi estas via defendanto, kaj via rekompenco estos tre granda.
2 Kaj li diris: Sinjoro, Sinjoro, kion Vi donos al mi? mi foriras de ĉi tie seninfane, kaj la filo de Masek, filo de mia

sklavino, estas Damasek Eliezer. Li estos mia heredanto, kaj al mi vi ne donis idaron.
3 Kaj li diris al li: Ĉi tiu ne estos via heredanto, sed unu, kiu eliros el viaj propraj internaĵoj; li estos via heredanto.
4 Kaj Li elkondukis lin eksteren, kaj diris al li: Rigardu al la ĉielo kaj kalkulu la stelojn, se vi povas ilin kalkuli.
5 Kaj li rigardis al la ĉielo kaj vidis la stelojn. Kaj Li diris al li: Tia estos via idaro.
6 Kaj li kredis al la Eternulo, kaj tio estis kalkulita al li kiel justeco.
7 Kaj Li diris al li: Mi estas la Eternulo, kiu elkondukis vin el Ur la Ĥaldea, por doni al vi la landon de la Kanaanidoj, ke vi posedu ĝin por ĉiam; kaj Mi estos Dio al vi kaj al via idaro post vi.
8 Kaj li diris: Sinjoro, Sinjoro, per kio mi scios, ke mi heredos ĝin?
9 Kaj Li diris al li: Prenu por Mi bovidinon trijaran kaj kapron trijaran kaj ŝafon trijaran kaj turton kaj kolombon.
10 Kaj li prenis ĉion ĉi meze de la monato kaj ekloĝis ĉe la kverko Mamre, kiu estas apud Ĥebron.
11 Kaj li konstruis tie altaron kaj oferis ĉion ĉi tion; kaj li verŝis ilian sangon sur la altaron kaj dividis ilin laŭ la mezo kaj metis ilin unu kontraŭ la alia; sed la birdojn li ne dividis.
12 Kaj birdoj falis sur la dispecigitajn partojn, kaj Abram forpelis ilin kaj ne permesis al la birdoj tuŝi ilin.
13 Kaj okazis, kiam la suno subiris, ke ekstazo falis sur Abramon, kaj jen teruro de granda mallumo falis sur lin, kaj oni diris al Abram: Sciu certe, ke via idaro estos fremdulo en lando, kiu ne estas ilia, kaj oni sklavigos ilin kaj turmentos ilin dum kvarcent jaroj.
14 Kaj la popolon, al kiu ili estos sklavoj, Mi juĝos; kaj poste ili eliros de tie kun multe da havaĵo.
15 Kaj vi iros al viaj patroj en paco, kaj estos enterigita en bona maljuneco.
16 Sed en la kvara generacio ili revenos ĉi tien; ĉar la malbonagoj de la Amoridoj ankoraŭ ne estas pleneco.
17 Kaj li vekiĝis el sia dormo, kaj li leviĝis, kaj la suno subiris; kaj jen estis flamo, kaj jen fumadis forno, kaj flamo de fajro trairis inter la distranĉitaj pecoj.
18 Kaj en tiu tago la Eternulo faris interligon kun Abram, dirante: Al via idaro Mi donos ĉi tiun landon, de la rivero de Egiptujo ĝis la granda rivero, la rivero Eŭfrato, la Kenidojn, la Kenizidojn, la Kadmonidojn, la Perizidojn, la Refaidojn, la Pakoridojn, la Ĥividojn, la Amoridojn, la Kanaanidojn, la Girgaŝidojn, kaj la Jebusidojn.
19 Kaj pasis la tago, kaj Abram oferis la pecojn kaj la birdojn kaj iliajn fruktoferojn kaj iliajn verŝoferojn, kaj la fajro ilin formanĝis.
20 Kaj en tiu tago ni faris interligon kun Abram, kiel ni interligis kun Noa en ĉi tiu monato; kaj Abram renovigis la feston kaj ordonon por si por ĉiam.
21 Kaj Abram ĝojis, kaj li rakontis ĉion ĉi tion al sia edzino Saraj; kaj li kredis, ke li havos idaron, sed ŝi ne naskis.
22 Kaj Saraj konsilis sian edzon Abram, kaj diris al li: Iru al Hagar, mia Egipta sklavino; eble mi naskigos al vi idaron per ŝi.
23 Kaj Abram aŭskultis la voĉon de sia edzino Saraj, kaj diris al ŝi: Faru tiel. Kaj Saraj prenis Hagaron, sian sklavinon, la Egiptinon, kaj donis ŝin al sia edzo Abram kiel edzinon.
24 Kaj li venis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al li filon, kaj li nomis lin Iŝmael en la kvina jaro de tiu semajno [1965 AM]; kaj tio estis la okdek-sesa jaro en la vivo de Abram.

ĈAPITRO 15

1 Kaj en la kvina jaro de la kvara semajno de tiu jubileo, en la tria monato, meze de la monato, Abram festis la feston de la unuaj fruktoj de la rikolto.
2 Kaj li alportis sur la altaro novajn oferojn, la unuaaĵojn de la produktoj al la Eternulo, bovidinon kaj kapron kaj ŝafon sur la altaro kiel bruloferon al la Eternulo; iliajn fruktoferojn kaj iliajn verŝoferojn li alportis sur la altaro kun olibano.
3 Kaj la Eternulo aperis al Abram, kaj diris al li: Mi estas Dio la Plejpotenca; montru vin antaŭ Mi kaj estu perfekta.
4 Kaj Mi faros Mian interligon inter Mi kaj vi, kaj Mi vin treege multigos.
5 Kaj Abram ĵetis sin vizaĝaltere, kaj Dio parolis kun li, kaj diris:
6 Jen Mia ordono estas kun vi,
Kaj vi fariĝos patro de multaj popoloj.
7 Kaj via nomo ne plu estos Abram,
Sed via nomo de nun kaj por ĉiam estos Abraham.
Ĉar Mi vin faris patro de multaj popoloj.
8 Kaj Mi vin tre grandigos,
Kaj Mi faros vin popoloj,
Kaj reĝoj eliros el vi.
9 Kaj Mi starigos Mian interligon inter Mi kaj vi kaj via idaro post vi en iliaj generacioj, eternan interligon, por ke Mi estu Dio por vi kaj por via idaro post vi.
10 <Kaj Mi donos al vi kaj al via idaro post vi> la landon, en kiu vi loĝis kiel fremdulo, la landon Kanaanan, por ke vi posedu ĝin por ĉiam, kaj Mi estos ilia Dio.
11 Kaj la Eternulo diris al Abraham: Kaj vi observu Mian interligon, vi kaj via idaro post vi; kaj cirkumcidu inter vi ĉiun virseksulon, kaj cirkumcidu viajn prepuciojn, kaj tio estu signo de eterna interligo inter Mi kaj vi.
12 Kaj en la oka tago cirkumcidu ĉiun virseksulon en viaj generacioj, kiu naskiĝis en la domo aŭ kiun vi aĉetis per mono de iu fremdulo kaj kiun vi akiris, kiu ne estas el via idaro.
13 Cirkumcidita estu ĉiu, kiu naskiĝis en via domo, kaj cirkumcidita estu tiu, kiun vi aĉetis per mono; kaj Mia interligo estos sur via karno kiel leĝo eterna.
14 Kaj se estos necirkumcidita virsekso, kiu ne cirkumcidos la karnon de sia prepucio en la oka tago, tiu animo estos ekstermita el sia popolo, ĉar ĝi rompis Mian interligon.
15 Kaj Dio diris al Abraham: Via edzino Saraj ne plu estos nomata Saraj, sed ŝia nomo estos Sara.
16 Kaj Mi benos ŝin, kaj donos de ŝi al vi filon, kaj Mi benos lin, kaj li fariĝos popolo, kaj reĝoj de popoloj eliros el li.
17 Kaj Abraham ĵetis sin vizaĝaltere kaj ĝojis, kaj diris en sia koro: Ĉu al centjara naskiĝos filo, kaj ĉu Sara la naŭdekjara naskos?
18 Kaj Abraham diris al Dio: Ho, ke Iŝmael vivu antaŭ vi!

19 Kaj Dio diris: Kaj Sara ankaŭ naskos al vi filon, kaj vi nomos lin Isaak, kaj Mi starigos Mian interligon kun li, interligon eternan por lia idaro post li.
20 Kaj ankaŭ pri Iŝmael Mi aŭdis vin, kaj jen Mi benos lin kaj grandigos lin kaj multigos lin tre forte, kaj dek du princoj naskigos de li, kaj Mi faros el li grandan popolon.
21 Sed Mian interligon Mi starigos kun Isaak, kiun naskos al vi Sara en tiuj tagoj, en la venonta jaro.
22 Kaj Li ĉesis paroli kun li, kaj Dio leviĝis for de Abraham.
23 Kaj Abraham faris, kiel Dio diris al li; kaj li prenis sian filon Iŝmael kaj ĉiujn naskitajn en lia domo kaj ĉiujn aĉetitajn per sia mono, ĉiun virseksulon en lia domo, kaj li cirkumcidis la karnon de ilia prepucio.
24 Kaj en tiu sama tago Abraham estis cirkumcidita, kaj ĉiuj viroj de lia domo, <kaj tiuj naskitaj en la domo>, kaj ĉiuj, kiujn li aĉetis per mono de la infanoj de fremdulo, estis cirkumciditaj kune kun li.
25 Tiu ĉi leĝo estas por ĉiuj generacioj por ĉiam, kaj ne estas cirkumcido de la tagoj, nek mankas unu tago el la ok tagoj; ĉar ĝi estas eterna ordono, deklarita kaj skribita sur la ĉielaj tabeloj.
26 Kaj ĉiu, kiu naskiĝis, kies prepucio ne estas cirkumcidita en la oka tago, apartenas ne al la filoj de la interligo, kiun la Eternulo faris kun Abraham, sed al la filoj de ekstermo; kaj ne estas sur li signo, ke li apartenas al la Eternulo, sed (li estas destinita) esti ekstermita kaj mortigita de la tero, kaj esti elradikigita el la tero, ĉar li rompis la interligon de la Eternulo, nia Dio.
27 Ĉar ĉiuj anĝeloj de la ĉeesto kaj ĉiuj anĝeloj de sanktigo estas tiel kreitaj de post la tago de sia kreo, kaj antaŭ la anĝeloj de la ĉeesto kaj la anĝeloj de sanktigo Li sanktigis Izraelon, por ke ili estu kun Li kaj kun Liaj sanktaj anĝeloj.
28 Kaj ordonu al la Izraelidoj, ke ili observu la signon de ĉi tiu interligo en siaj generacioj kiel eternan leĝon, kaj por ke ili ne estu elradikigitaj el la lando.
29 Ĉar la ordono estas destinita kiel interligo, ke ili observu ĝin eterne inter ĉiuj Izraelidoj.
30 Iŝmaelon kaj liajn filojn kaj liajn fratojn kaj Esavon la Eternulo ne alproksimigis al Si, kaj Li elektis ilin ne ĉar ili estas la idoj de Abraham, ĉar Li konis ilin, sed Li elektis Izraelon kiel Sian popolon.
31 Kaj Li sanktigis ĝin kaj kolektis ĝin el inter ĉiuj homidoj; ĉar ekzistas multaj nacioj kaj multaj popoloj, kaj ĉiuj estas Liaj, kaj super ĉio Li metis spiritojn en aŭtoritaton, por delogi ilin for de Li.
32 Sed super Izrael Li ne starigis anĝelon aŭ spiriton, ĉar Li sola estas ilia reganto, kaj Li gardos ilin kaj postulos ilin el la mano de Siaj anĝeloj kaj Siaj spiritoj, kaj el la mano de ĉiuj Siaj potencoj, por konservi ilin kaj beni ilin, kaj por ke ili estu Liaj, kaj Li estu ilia de nun por ĉiam.
33 Kaj nun mi anoncas al vi, ke la Izraelidoj ne observos ĉi tiun ordonon, kaj ili ne cirkumcidos siajn filojn laŭ ĉi tiu tuta leĝo; ĉar en la karno de sia cirkumcido ili preterlasos ĉi tiun cirkumcidon de siaj filoj, kaj ĉiuj el ili, filoj de Beliar, lasos siajn filojn necirkumciditaj, kiel ili naskiĝis.
34 Kaj estos granda kolero de la Eternulo kontraŭ la Izraelidoj, ĉar ili forlasis Lian interligon kaj deturniĝis de Liaj vortoj, kaj incitis kaj blasfemis, ĉar ili ne observas la ordonon de ĉi tiu leĝo; ĉar ili traktis siajn membrojn kiel la gojojn, por ke ili estu forigitaj kaj elradikigitaj el la lando. Kaj ne plu estos pardono nek pardono al ili [por ke estu pardono kaj pardono] pro ĉiuj pekoj de ĉi tiu eterna eraro.

ĈAPITRO 16

1 Kaj en la novmonato de la kvara monato ni aperis al Abraham, ĉe la kverko de Mamre, kaj ni parolis kun li, kaj ni anoncis al li, ke filo estos donita al li de lia edzino Sara.
2 Kaj Sara ridis, ĉar ŝi aŭdis, ke ni parolis ĉi tiujn vortojn kun Abraham, kaj ni admonis ŝin, kaj ŝi ektimis kaj neis, ke ŝi ridis pro la vortoj.
3 Kaj ni diris al ŝi la nomon de ŝia filo, ĉar lia nomo estas destinita kaj skribita en la ĉielaj tabeloj (t.e.) Isaak,
4 Kaj kiam ni revenus al ŝi je difinita tempo, ŝi gravediĝus je filo.
5 Kaj en tiu monato la Eternulo plenumis Siajn juĝojn kontraŭ Sodom kaj Gomora kaj Ceboim kaj la tuta regiono de Jordan, kaj Li forbruligis ilin per fajro kaj sulfuro, kaj pereigis ilin ĝis la nuna tago, kiel [jen] Mi rakontis al vi ĉiujn iliajn farojn, ke ili estas malbonaj kaj tre pekaj, kaj ke ili malpurigas sin kaj faras malĉastecon en sia karno kaj faras malpuraĵon sur la tero.
6 Kaj simile Dio efektivigos juĝon sur la lokoj, kie ili agis laŭ la malpureco de la Sodomanoj, simile al la juĝo de Sodom.
7 Sed Loton ni savis; ĉar Dio memoris Abrahamon kaj eligis lin el meze de la ruinigo.
8 Kaj li kaj liaj filinoj faris pekon sur la tero, kia ne estis sur la tero de post la tempo de Adam ĝis lia tempo; ĉar la homo kuŝis kun siaj filinoj.
9 Kaj jen, estis ordonite kaj gravurite pri lia tuta idaro, sur la ĉielaj tabeloj, ke oni forigu kaj elradikigu ilin, kaj ke oni plenumu juĝon kontraŭ ili kiel la juĝon de Sodom, kaj ke oni lasu neniun idaron de la homo sur la tero en la tago de kondamno.
10 Kaj en tiu monato Abraham eliris el Ĥebron kaj foriris kaj ekloĝis inter Kadeŝ kaj Ŝur sur la monto Gerar.
11 Kaj meze de la kvina monato li translokiĝis de tie kaj ekloĝis ĉe la Puto de la Ĵuro.
12 Kaj meze de la sesa monato la Eternulo vizitis Saran kaj faris al ŝi, kiel Li diris; kaj ŝi gravediĝis.
13 Kaj ŝi naskis filon en la tria monato, meze de la monato, en la tempo, pri kiu la Eternulo diris al Abraham, en la festo de la unuaj fruktoj de la rikolto, naskiĝis Isaak.
14 Kaj Abraham cirkumcidis sian filon en la oka tago; li estis la unua cirkumcidita laŭ la interligo, kiu estas deklarita por ĉiam.
15 Kaj en la sesa jaro de la kvara semajno ni venis al Abraham, al la Puto de la Ĵuro, kaj ni aperis al li [kiel ni diris al Sara, ke ni revenu al ŝi, kaj ŝi gravediĝus por filo.]
16 Kaj ni revenis en la sepa monato, kaj trovis Saran graveda antaŭ ni] kaj ni benis lin, kaj ni anoncis al li ĉion, kio estis dekretita pri li, ke li ne mortu, ĝis li naskigus ses pliajn filojn, kaj vidu (ilin) antaŭ ol li mortu; sed (ke) per Isaak lia nomo kaj idaro estu nomataj:
17 Kaj ke la tuta idaro de liaj filoj estu nacianoj kaj estu alkalkulata al la nacianoj; sed el la filoj de Isaak unu fariĝu sankta idaro, kaj ne estu alkalkulata al la nacianoj.
18 Ĉar li fariĝus la parto de la Plejaltulo, kaj lia tuta idaro falus en la posedaĵon de Dio, por ke ĝi estu al la Eternulo

popolo propra super ĉiuj popoloj, kaj ke ĝi fariĝu regno kaj pastroj kaj sankta popolo.
19 Kaj ni iris nian vojon, kaj ni rakontis al Sara ĉion, kion ni diris al li, kaj ili ambaŭ ĝojis per treege granda ĝojo.
20 Kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo, kiu savis lin kaj ĝojigis lin en la lando de lia migrado; kaj li festis ĝojfeston en tiu monato dum sep tagoj, apud la altaro, kiun li konstruis ĉe la Puto de la Ĵuro.
21 Kaj li konstruis por si kaj por siaj servistoj kabanojn dum tiu festo, kaj li estis la unua, kiu festis la feston de la tabernakloj sur la tero.
22 Kaj dum tiuj sep tagoj li alportadis ĉiutage al la altaro bruloferon al la Eternulo, du bovojn, du ŝafojn, sep ŝafojn, unu virkapron kiel pekoferon, por pekliberigi sin kaj sian idaron.
23 Kaj por dankofero sep virŝafojn, sep kapridojn, sep ŝafojn, sep virkaprojn, kaj iliajn fruktoferojn kaj iliajn verŝoferojn; kaj li bruligis la tutan grason sur la altaro, oferon elektitan al la Eternulo, kiel agrablan odoraĵon.
24 Kaj matene kaj vespere li bruligis bonodoraĵojn: olibanon, galbanon, stakon, nardon, mirhon, spicojn, kaj spicamon; ĉiujn ĉi tiujn sep li oferis, pistitajn, miksitajn kune en egalaj partoj purajn.
25 Kaj li festis tiun feston dum sep tagoj, ĝojante per sia tuta koro kaj per sia tuta animo, li kaj ĉiuj, kiuj estis en lia domo; kaj estis kun li neniu fremdulo, nek iu necirkumcidito.
26 Kaj li benis sian Kreinton, kiu lin kreis en lia generacio, ĉar Li lin kreis laŭ Sia bonvolo; ĉar Li sciis kaj komprenis, ke el li leviĝos plantaĵo de justeco por eternaj generacioj, kaj el li sankta semo, por ke ĝi fariĝu simila al Tiu, kiu ĉion kreis.
27 Kaj li benis kaj ĝojis, kaj li nomis la nomon de tiu festo festo de la Eternulo, ĝojo plaĉanta al Dio la Plejalta.
28 Kaj ni benis lin por ĉiam, kaj lian tutan idaron post li tra ĉiuj generacioj de la tero, ĉar li festis ĉi tiun feston en ĝia tempo, laŭ la atesto de la ĉielaj tabeloj.
29 Tial estas ordonite sur la ĉielaj tabeloj pri Izrael, ke ili festu la feston de la tabernakloj dum sep tagoj kun ĝojo, en la sepa monato, plaĉante al la Eternulo; tio estos statuto eterna por iliaj generacioj ĉiujare.
30 Kaj por tio ne estas limo de tagoj; ĉar ĝi estas ordonita por ĉiam por Izrael, ke ili festu ĝin kaj loĝu en tendoj kaj metu girlandojn sur siajn kapojn kaj prenu foliajn branĉojn kaj salikojn el la rivero.
31 Kaj Abraham prenis branĉojn de palmoj kaj fruktojn de belarboj, kaj ĉiutage li rondiris la altaron per la branĉoj sep fojojn matene, kaj gloris sian Dion pro ĉio kun ĝojo.

ĈAPITRO 17

1 Kaj en la unua jaro de la kvina semajno Isaak estis demamigita en tiu jubileo, [1982 AM] kaj Abraham faris grandan festenon en la tria monato, en la tago, kiam lia filo Isaak estis demamigita.
2 Kaj Iŝmael, filo de Hagar, la Egiptino, estis antaŭ sia patro Abraham anstataŭ li; kaj Abraham ĝojis kaj benis Dion, ĉar li vidis siajn filojn kaj ne mortis seninfane.
3 Kaj li rememoris la vortojn, kiujn Li diris al li en la tago, kiam Lot disiĝis de li, kaj li ĝojis, ĉar la Eternulo donis al li idaron sur la tero por heredi la teron, kaj li benis per sia tuta buŝo la Kreinton de ĉio.
4 Kaj Sara vidis Iŝmaelon ludantan kaj dancantan, kaj Abrahamon ĝojantan per granda ĝojo; kaj ŝi ĵaluzis Iŝmaelon kaj diris al Abraham: Forpelu ĉi tiun sklavinon kaj ŝian filon, ĉar la filo de ĉi tiu sklavino ne heredos kun mia filo Isaak.
5 Kaj la afero malplaĉis al Abraham pro lia sklavino kaj pro lia filo, ke li forpelis ilin de si.
6 Kaj Dio diris al Abraham: Ĝi ne estu malagrabla al vi pro la infano kaj pro la sklavino; en ĉio, kion diris al vi Sara, aŭskultu ŝiajn vortojn kaj faru ilin; ĉar per Isaak oni nomos vian nomon kaj vian idaron.
7 Sed la filon de ĉi tiu sklavino Mi faros el li grandan popolon, ĉar li estas el via idaro.
8 Kaj Abraham leviĝis frue matene kaj prenis panon kaj felsakon da akvo kaj metis ilin sur la ŝultrojn de Hagar kaj la infanon, kaj forsendis ŝin.
9 Kaj ŝi foriris kaj vagadis en la dezerto Beer-Ŝeba; kaj la akvo en la felsako elĉerpiĝis, kaj la infano soifis kaj ne plu povis iri, kaj ŝi falis.
10 Kaj lia patrino prenis lin kaj ĵetis lin sub olivarbon, kaj iris kaj sidiĝis kontraŭ li, en la distanco de pafo el pafarko; ĉar ŝi diris: Mi ne vidu la morton de mia infano; kaj dum ŝi sidis, ŝi ploris.
11 Kaj anĝelo de Dio, unu el la sanktuloj, diris al ŝi: Kial vi ploras, Hagar? Leviĝu, prenu la infanon kaj tenu lin en via mano; ĉar Dio aŭdis vian voĉon kaj vidis la infanon.
12 Kaj ŝi malfermis siajn okulojn, kaj ŝi ekvidis puton da akvo, kaj ŝi iris kaj plenigis sian felsakon per akvo, kaj ŝi trinkigis sian infanon; kaj ŝi leviĝis kaj iris al la dezerto Paran.
13 Kaj la infano kreskis kaj fariĝis arkpafisto, kaj Dio estis kun li, kaj lia patrino prenis al li edzinon el la filinoj de Egiptujo.
14 Kaj ŝi naskis al li filon, kaj li nomis lin Nebajot; ĉar ŝi diris: La Eternulo estis proksima al mi, kiam mi Lin vokis.
15 Kaj okazis en la sepa semajno, en la unua jaro de tiu jubileo, en la unua monato de tiu ĉi jubileo, en la dekdua tago de tiu ĉi monato, estis voĉoj en la ĉielo pri Abraham, ke li estis fidela en ĉio, kion Li diris al li, kaj ke li amis la Eternulon, kaj ke en ĉiu aflikto li estis fidela.
16 Kaj la princo Mastêmâ venis kaj diris antaŭ Dio: Jen Abraham amas sian filon Isaak, kaj li ĝuas lin pli ol ĉion alian; ordonu al li oferi lin kiel bruloferon sur la altaro, kaj Vi vidos ĉu li plenumos tiun ordonon, kaj Vi scios ĉu li estas fidela en ĉio, kion Vi provas lin.
17 Kaj la Eternulo sciis, ke Abraham estis fidela en ĉiuj siaj suferoj; ĉar Li provis lin en lia lando kaj per malsato, kaj provis lin per la riĉeco de reĝoj, kaj provis lin denove per lia edzino, kiam ŝi estis ŝirita (de li), kaj per cirkumcido; kaj provis lin per Iŝmael kaj Hagar, lia sklavino, kiam Li forsendis ilin.
18 Kaj en ĉio, kion Li lin provis, li troviĝis fidela, kaj lia animo ne senpaciencis, kaj li ne prokrastis agi; ĉar li estis fidela kaj amanto de la Eternulo.

ĈAPITRO 18

1 Kaj Dio diris al li: Abraham, Abraham! Kaj li diris: Jen mi estas.

2 Kaj Li diris: Prenu vian amatan filon, kiun vi amas, Isaak, kaj iru sur la monton, kaj oferu lin sur unu el la montoj, kiun Mi montros al vi.
3 Kaj li leviĝis frue matene kaj selis sian azenon kaj prenis kun si siajn du junulojn kaj sian filon Isaak kaj fendis lignon por la brulofero kaj iris al tiu loko en la tria tago kaj vidis la lokon de malproksime.
4 Kaj li venis al puto da akvo, kaj li diris al siaj junuloj: Restu ĉi tie kun la azeno, kaj mi kaj la knabo iros tien, kaj kiam ni adorkliniĝos, ni revenos al vi.
5 Kaj li prenis la lignon por la brulofero kaj metis ĝin sur sian filon Isaak, kaj li prenis en sian manon la fajron kaj la tranĉilon, kaj ili ambaŭ iris kune al tiu loko.
6 Kaj Isaak diris al sia patro: Patro; kaj li diris: Jen mi estas, mia filo. Kaj li diris al li: Jen estas la fajro kaj la tranĉilo kaj la ligno; sed kie estas la ŝafo por la brulofero, patro?
7 Kaj li diris: Dio provizos al Si ŝafon por brulofero, mia filo. Kaj li alproksimiĝis al la loko de la monto de Dio.
8 Kaj li konstruis altaron, kaj metis la lignon sur la altaron, kaj ligis sian filon Isaak kaj metis lin sur la lignon, kiu estis sur la altaro, kaj etendis sian manon por preni la tranĉilon, por buĉi lian filon Isaak.
9 Kaj mi stariĝis antaŭ li, kaj antaŭ la princo Mastêmâ, kaj la Eternulo diris: Ordonu al li, ke li ne metu sian manon sur la knabon, nek faru ion al li, ĉar Mi montris, ke li timas la Eternulon.
10 Kaj Mi vokis al li el la ĉielo, kaj diris al li: Abraham, Abraham; kaj li ektimis kaj diris: Jen mi estas.
11 Kaj mi diris al li: Ne etendu vian manon sur la knabon, kaj faru al li nenion; ĉar nun Mi montris, ke vi timas la Eternulon kaj ne indulgis de Mi vian unuenaskitan filon.
12 Kaj la princo Mastêmâ hontiĝis; kaj Abraham levis siajn okulojn kaj rigardis, kaj jen virŝafo kaptita... per siaj kornoj, kaj Abraham iris kaj prenis la virŝafon kaj oferis ĝin kiel bruloferon anstataŭ sia filo.
13 Kaj Abraham nomis tiun lokon: La Eternulo vidis; tial oni diras: Sur la monto: La Eternulo vidis; tio estas la monto Cion.
14 Kaj la Eternulo vokis Abrahamon per lia nomo duan fojon el la ĉielo, kiel Li aperigis nin, por paroli al li en la nomo de la Eternulo.
15 Kaj li diris: Mi ĵuras per Mi, diras la Eternulo, ke pro tio, ke vi faris tiun aferon kaj ne indulgis de Mi vian amatan filon, Mi benos vin kaj Mi multigos vian idaron kiel la stelojn de la ĉielo kaj kiel la sablon, kiu estas sur la bordo de la maro; kaj via idaro posedos la urbojn de siaj malamikoj;
16 Kaj beniĝos per via idaro ĉiuj popoloj de la tero, ĉar vi obeis Mian voĉon, kaj Mi montris al ĉiuj, ke vi estas fidela al Mi en ĉio, kion Mi diris al vi: Iru en paco.
17 Kaj Abraham iris al siaj junuloj, kaj ili leviĝis kaj iris kune al Beer-Ŝeba; kaj Abraham loĝis apud la Puto de Ĵuro.
18 Kaj li festis tiun feston ĉiujare, sep tagojn kun ĝojo, kaj li nomis ĝin festo de la Eternulo laŭ la sep tagoj, dum kiuj li iris kaj revenis en paco.
19 Kaj tial estas ordonite kaj skribite sur la ĉielaj tabeloj rilate al Izrael kaj ĝia idaro, ke ili festu ĉi tiun feston dum sep tagoj kun la ĝojo de la festo.

ĈAPITRO 19

1 Kaj en la unua jaro de la unua semajno en la kvardek-dua jubileo Abraham revenis kaj ekloĝis kontraŭ Ĥebron, tio estas Kirjat-Arba, du semajnojn da jaroj.
2 Kaj en la unua jaro de la tria semajno de tiu jubileo finiĝis la tagoj de la vivo de Sara, kaj ŝi mortis en Ĥebron.
3 Kaj Abraham iris, por funebri ŝin kaj enterigi ŝin, kaj ni lin provis, ĉu lia spirito estas pacienca kaj li ne koleras pro la vortoj de sia buŝo; kaj li troviĝis pacienca en tio kaj ne konfuziĝis.
4 Ĉar kun pacienco de spirito li interparolis kun la infanoj de Ĥet, por ke ili donu al li lokon, kie li povus enterigi lian mortinton.
5 Kaj la Eternulo donis al li favoron antaŭ ĉiuj, kiuj vidis lin, kaj li petegis afable la filojn de Ĥet, kaj ili donis al li la teron de la Duobla kaverno, kiu estas kontraŭ Mamre, tio estas Ĥebron, por kvarcent arĝentaj moneroj.
6 Kaj ili petegis lin, dirante: Ni donos ĝin al vi senpage; sed li ne volis preni ĝin el iliaj manoj senpage, ĉar li donis la prezon de la loko, la plenan monon, kaj li kliniĝis antaŭ ili du fojojn, kaj poste li enterigis sian mortinton en la duobla kaverno.
7 Kaj la tuta vivo de Sara estis cent dudek sep jaroj, du jubileoj kaj kvar semajnoj kaj unu jaro. Tio estas la nombro de la jaroj de la vivo de Sara.
8 Ĉi tiu estas la deka provo, per kiu Abraham estis provita, kaj li estis trovita fidela, pacienca en spirito.
9 Kaj li ne diris eĉ unu vorton pri la onidiro en la lando, ke Dio diris, ke Li donos ĝin al li kaj al lia idaro post li, kaj li petis tie lokon por enterigi sian mortinton; ĉar li estis trovita fidela, kaj estis registrita sur la ĉielaj tabeloj kiel amiko de Dio.
10 Kaj en la kvara jaro li prenis edzinon por sia filo Isaak, kaj ŝia nomo estis Rebeka [filino de Betuel, filo de Nahor, frato de Abraham], fratino de Laban kaj filino de Betuel; kaj Betuel estis filo de Melka, kiu estis la edzino de Nahor, frato de Abraham.
11 Kaj Abraham prenis al si trian edzinon, kaj ŝia nomo estis Ketura, el la filinoj de siaj domanoj, ĉar Hagar mortis antaŭ Sara. Kaj ŝi naskis al li ses filojn: Zimram kaj Jokŝan kaj Medan kaj Midjan kaj Jiŝbak kaj Ŝuah, en du semajnoj da jaroj.
12 Kaj en la sesa semajno, en la dua jaro, Rebeka naskis al Isaak du filojn, Jakobon kaj Esavon,
13 Jakob estis viro glata kaj justa, kaj Esav estis viro forta, kampisto kaj harkovrita; kaj Jakob loĝis en tendoj.
14 Kaj la knaboj kreskis, kaj Jakob lernis skribi; sed Esav ne lernis, ĉar li estis kampulo kaj ĉasisto, kaj li lernis militon, kaj ĉiuj liaj agoj estis kruelaj.
15 Kaj Abraham amis Jakobon, sed Isaak amis Esavon.
16 Kaj Abraham vidis la farojn de Esav, kaj li sciis, ke per Jakob oni nomos lian nomon kaj idaron; kaj li vokis Rebekan kaj donis ordonojn pri Jakob, ĉar li sciis, ke ŝi (ankaŭ) amis Jakob multe pli ol Esavon.
17 Kaj li diris al ŝi: Mia filino, gardu mian filon Jakob, Ĉar li estos anstataŭ mi sur la tero Kaj por beno inter la homidoj Kaj por gloro de la tuta idaro de Ŝem.
18 Ĉar mi scias, ke la Eternulo elektos lin kiel popolon al Si, el ĉiuj popoloj, kiuj estas sur la tero.
19 Kaj jen, mia filo Isaak amas Esavon pli ol Jakobon, sed Mi vidas, ke vi vere amas Jakobon.

20 Pliigu ankoraŭ vian favorkorecon al li, Kaj viaj okuloj estu sur li kun amo; Ĉar li estos beno al ni sur la tero de nun por ĉiuj generacioj de la tero.
21 Fortiĝu viaj manoj, kaj via koro ĝoju pri via filo Jakob; ĉar Mi lin amas pli ol ĉiujn Miajn filojn. Li estos benita por ĉiam, kaj lia idaro plenigos la tutan teron.
22 Se iu povas kalkuli la sablon de la tero, ankaŭ lia idaro estos kalkulita.
23 Kaj ĉiuj benoj, per kiuj la Eternulo benis min kaj mian idaron, apartenos al Jakob kaj lia idaro por ĉiam.
24 Kaj per lia idaro estos benata mia nomo, kaj la nomo de miaj patroj, Ŝem, kaj Noab, kaj Ĥanoĥ, kaj Mahalalel, kaj Enos, kaj Set, kaj Adam.
25 Kaj ĉi tiuj servos por fondi la ĉielon kaj por fortikigi la teron kaj por renovigi ĉiujn lumaĵojn en la firmamento.
26 Kaj li vokis Jakobon antaŭ la okuloj de lia patrino Rebeka, kaj kisis lin kaj benis lin, kaj diris:
27 Jakob, mia amata filo, kiun mia animo amas, Dio benu vin de supre la firmamento, kaj Li donu al vi ĉiujn benojn, per kiuj Li benis Adamon kaj Ĥanoĥon kaj Noaĥon kaj Ŝem; kaj ĉion, pri kio Li diris al mi, kaj ĉion, kion Li promesis doni al mi, Li alkroĉu al vi kaj al via idaro por eterne, laŭ la nombro de tagoj de la ĉielo super la tero.
28 Kaj la Spiritoj de Mastêmâ ne regos super vi aŭ super via idaro por deturni vin de la Eternulo, kiu estas via Dio de nun por ĉiam.
29 Kaj la Eternulo estu al vi patro, kaj al vi, la unuenaskito, kaj al la popolo por ĉiam.
30 Iru en paco, mia filo.' Kaj ambaŭ foriris kune for de Abraham.
31 Kaj Rebeka amis Jakobon per sia tuta koro kaj per sia tuta animo tre pli ol Esavon; sed Isaak amis Esavon multe pli ol Jakobon.

ĈAPITRO 20

1 Kaj en la kvardek-dua jubileo, en la unua jaro de la sepa semajno, Abraham vokis Iŝmaelon, [2052 (2045?) AM] kaj liajn dek du filojn, kaj Isaakon kaj liajn du filojn, kaj la ses filojn de Ketura, kaj iliajn filojn.
2 Kaj li ordonis al ili, ke ili observu la vojon de la Eternulo; ke ili faru justecon, kaj amu ĉiun sian proksimulon, kaj agu tiamaniere inter ĉiuj homoj; ke ili ĉiu tiel iru rilate al ili, ke ili faru juĝvon kaj justecon sur la tero.
3 Ke ili cirkumcidu siajn infanojn laŭ la interligo, kiun Li faris kun ili, kaj ke ili ne dekliniĝu dekstren nek maldekstren de ĉiuj vojoj, kiujn la Eternulo ordonis al ni; kaj ke ni gardu nin de ĉia malĉasteco kaj malpureco [kaj forigu el ni ĉian malĉastecon kaj malpurecon].
4 Kaj se virino aŭ sklavino malĉastos ĉe vi, forbruligu ŝin per fajro, kaj ili ne malĉastu kun ŝi laŭ siaj okuloj kaj sia koro; kaj ili ne prenu al si edzinojn el la filinoj de Kanaan; ĉar la idaro de Kanaan estos elradikigita el la lando.
5 Kaj li rakontis al ili pri la juĝo de la gigantoj, kaj la juĝo de la Sodomanoj, kiel ili estis juĝitaj pro sia malboneco, kaj mortis pro sia malĉasteco, kaj malpureco, kaj reciproka korupto per malĉasteco.
6 Gardu vin de ĉia malĉasteco kaj malpureco, Kaj de ĉia malpuriĝo de peko, Por ke vi ne faru nian nomon malbeno, Kaj vian tutan vivon mokataĵo, Kaj por ke ĉiuj viaj infanoj ne estu ekstermitaj per glavo, Kaj por ke vi ne fariĝu malbenitaj kiel Sodom, Kaj via tuta restaĵo kiel la filoj de Gomora.
7 Mi petegas vin, miaj filoj, amu la Dion de la ĉielo, kaj tenu vin al ĉiuj Liaj ordonoj. Kaj ne sekvu iliajn idolojn kaj iliajn malpuraĵojn,
8 Kaj ne faru al vi diojn fanditajn aŭ ĉizitajn; ĉar ili estas vantaĵo, kaj ne estas en ili spirito; ĉar ili estas faritaĵo de manoj; kaj ĉiuj, kiuj fidas ilin, fidas nenion.
9 Ne servu al ili, nek adoru ilin, sed servu al la Plejalta Dio, kaj adorkliniĝu al Li ĉiam: kaj esperu Lian vizaĝon ĉiam, kaj faru justecon kaj justecon antaŭ Li, por ke Li favoru vin kaj donu al vi Sian favorkorecon, kaj donu al vi pluvon matene kaj vespere, kaj benu ĉiujn viajn farojn, kiujn vi faris sur la tero, kaj benu vian panon kaj vian akvon, kaj benu la frukton de via ventro kaj la frukton de via tero, kaj la gregojn de viaj bovinoj kaj la gregojn de viaj ŝafoj.
10 Kaj vi estos beno sur la tero, kaj ĉiuj popoloj de la tero deziros vin, kaj benos viajn filojn en mia nomo, por ke ili estu benitaj, kiel mi estas.
11 Kaj li donis al Iŝmael kaj al liaj filoj kaj al la filoj de Ketura donacojn, kaj forkondukis ilin for de sia filo Isaak; kaj li donis ĉion al sia filo Isaak.
12 Kaj Iŝmael kaj liaj filoj, kaj la filoj de Ketura kaj iliaj filoj, iris kune kaj loĝis de Paran ĝis la eniro en Babelon, en la tuta lando, kiu estas oriente de la dezerto.
13 Kaj ĉi tiuj miksiĝis unu kun la alia, kaj oni nomis ilin Araboj kaj Iŝmaelidoj.

ĈAPITRO 21

1 Kaj en la sesa jaro de la sepa semajno de tiu jubileo Abraham vokis sian filon Isaak, kaj [2057 (2050?) AM] ordonis al li, dirante: Mi maljuniĝis kaj ne scias la tagon de mia morto, kaj mi estas plena de miaj tagoj.
2 Kaj jen, mi havas la aĝon de cent sepdek kvin jaroj, kaj dum mia tuta vivo mi memoras la Eternulon, kaj mi klopodas per mia tuta koro plenumi Lian volon kaj iri juste laŭ ĉiuj Liaj vojoj.
3 Mia animo malamis idolojn, <kaj mi malestimis tiujn, kiuj servis ilin, kaj mi dediĉis mian koron kaj spiriton> por ke mi povu observi kaj plenumi la volon de Tiu, kiu min kreis.
4 Ĉar Li estas la vivanta Dio, kaj Li estas sankta kaj fidela, kaj Li estas justa pli ol ĉio, kaj ĉe Li ne ekzistas personfavorado nek akcepto de donacoj; ĉar Dio estas justa, kaj Li faras juĝojn super ĉiuj, kiuj malobeas Liajn ordonojn kaj malestimas Lian interligon.
5 Kaj vi, mia filo, observu Liajn ordonojn kaj Liajn leĝoj kaj Liajn decidojn, kaj ne sekvu la abomenindaĵojn kaj la skulptaĵojn kaj la fanditajn statuojn.
6 Kaj ne manĝu sangon de bruto aŭ de ia birdo, kiu flugas en la ĉielo.
7 Kaj se vi buĉos pacoferon kiel akcepteblan pacoferon, buĉu ĝin, kaj verŝu ĝian sangon sur la altaron, kaj la tutan sebon de la ofero oferu sur la altaron, kune kun delikata faruno kaj la farunofero miksita kun oleo, kun ĝia verŝofero, oferu ĉion kune sur la altaron de bruloferoj; ĝi estas agrabla odoraĵo antaŭ la Eternulo.
8 Kaj oferu la sebon de la dankofero sur la fajron, kiu estas sur la altaro, kaj la sebon, kiu estas sur la ventro, kaj la tutan sebon sur la internaĵoj, kaj la du renoj, kaj la tutan

sebon, kiu estas sur ili, kaj sur la lumbon kaj la hepaton apartigu kune kun la renoj.
9 Kaj alportu ĉion ĉi kiel agrablan odoraĵon antaŭ la Eternulo, kune kun ĝia farunofero kaj ĝia verŝofero kiel agrablan odoraĵon, la panon de ofero al la Eternulo.
10 Kaj manĝu ĝian viandon en tiu tago kaj en la dua tago, kaj la suno ne subiru super ĝin en la dua tago, ĝis ĝi estos manĝita, kaj ne restu io ajn ĝis la tria tago; ĉar ĝi ne estas akceptebla [ĉar ĝi ne estas aprobita] kaj ĝi ne plu estu manĝata, kaj ĉiu, kiu manĝos ĝin, alportos sur sin pekon; ĉar tiel Mi trovis ĝin skribitan en la libroj de miaj prapatroj, kaj en la vortoj de Ĥanoĥ, kaj en la vortoj de Noa.
11 Kaj sur ĉiujn viajn oferon disŝutu salon, kaj ne manku la salo de la interligo en ĉiuj viaj oferoj antaŭ la Eternulo.
12 Kaj koncerne la lignon de la oferoj, gardu vin, ke vi ne alportu (alian) lignon por la altaro krom ĉi tiuj: cipreso, laŭro, migdalo, abio, pino, cedro, savino, figo, olivo, mirho, laŭro, aspalato.
13 Kaj metu sur la altaron sub la ofero lignon el tiaj specoj de ligno, kiaj estis provitaj laŭ sia aspekto, kaj ne metu (sur ĝin) fenditan aŭ malhelan lignon, (sed) malmolan kaj puran, sendifektan, sanan kaj novan kreskaĵon; kaj ne metu (sur ĝin) malnovan lignon, [ĉar ĝia odoro malaperis] ĉar ĝi ne plu havas odoron kiel antaŭe.
14 Krom tiaj lignoj estas nenio alia, kion vi metu (sur la altaron), ĉar la odoro disiĝas, kaj la odoro de ĝia odoro ne leviĝas ĝis la ĉielo.
15 Observu ĉi tiun ordonon kaj plenumu ĝin, mia filo, por ke vi estu justa en ĉiuj viaj agoj.
16 Kaj ĉiam estu pura en via korpo; kaj lavu vin per akvo antaŭ ol vi alproksimiĝos, por fari oferojn sur la altaro; kaj lavu viajn manojn kaj viajn piedojn antaŭ ol vi alproksimiĝos al la altaro; kaj kiam vi finos la oferadon, lavu denove viajn manojn kaj viajn piedojn.
17 Kaj sango ne aperu sur vi nek sur viaj vestoj; gardu vin, mia filo, kontraŭ sango, gardu vin tre forte; kovru ĝin per polvo.
18 Kaj ne manĝu sangon, ĉar ĝi estas la animo; manĝu tute nenian sangon.
19 Kaj ne prenu donacojn por la sango de homo, por ke ĝi ne estu verŝita senpune, sen juĝo; ĉar estas la sango, kiu estas verŝita, kiu igas la teron peki, kaj la tero ne povas esti purigita de la sango de homo krom per la sango de tiu, kiu verŝis ĝin.
20 Kaj ne prenu donacojn nek donacojn pro sango de homo: sangon pro sango, por ke vi estu akceptebla antaŭ la Eternulo, la Plejalta Dio; ĉar Li estas la ŝirmo de la bonuloj; kaj por ke vi estu gardita de ĉia malbono, kaj por ke Li savu vin de ĉia morto.
21 Mi vidas, mia filo, Ke ĉiuj faroj de la homidoj estas peko kaj malboneco, Kaj ĉiuj iliaj agoj estas malpureco kaj abomenindaĵo kaj poluado, Kaj ne ekzistas justeco en ili.
22 Gardu vin, ke vi ne iru laŭ iliaj vojoj Kaj ne paŝu laŭ iliaj irejoj Kaj ne peku per peko ĝis morto antaŭ Dio la Plejalta; Alie Li kaŝos Sian vizaĝon de vi Kaj remetos vin en la manojn de viaj pekoj Kaj elradikigos vin el la lando, Kaj vian idaron ankaŭ el sub la ĉielo, Kaj via nomo kaj via idaro pereos de la tuta tero.
23 Deturniĝu de ĉiuj iliaj faroj kaj de ĉiu ilia malpureco, kaj observu la ordonojn de la Plejalta Dio, kaj plenumu Lian volon, kaj estu justa en ĉio.
24 Kaj Li benos vin en ĉiuj viaj faroj, Kaj Li elkreskigos el vi plantaĵon de justeco sur la tuta tero, Por ĉiuj generacioj de la tero; Kaj Mia nomo kaj via nomo neniam estos forgesitaj sub la ĉielo eterne.
25 Iru, mia filo, en pacon. Dio la Plejalta, mia Dio kaj via Dio, fortigu vin, ke vi plenumu Sian volon, kaj Li benu vian tutan idaron kaj la reston de via idaro por generacioj por ĉiam, per ĉiaj justaj benoj, por ke vi estu beno sur la tuta tero.
26 Kaj li eliris de li ĝojante.

ĈAPITRO 22

1 Kaj okazis en la unua semajno de la kvardek-kvara jubileo, en la dua jaro, tio estas, en la jaro, en kiu mortis Abraham, ke Isaak kaj Iŝmael venis de la Puto de la Ĵuro, por festi la feston de la semajnoj, tio estas, la feston de la unuaj fruktoj de la rikolto, al Abraham, ilia patro; kaj Abraham ĝojis, ke venis liaj du filoj.
2 Ĉar Isaak havis multe da posedaĵoj en Beer-Ŝeba; kaj Isaak kutimis iri kaj vidi sian posedaĵon kaj reiri al sia patro.
3 Kaj en tiu tempo Iŝmael venis vidi sian patron, kaj ambaŭ venis kune; kaj Isaak oferoferis bruloferon kaj prezentis ĝin sur la altaron de sia patro, kiun li faris en Ĥebron.
4 Kaj li alportis dankoferon kaj faris ĝojfeston antaŭ sia frato Iŝmael; kaj Rebeka faris novajn kukojn el la nova greno kaj donis ilin al sia filo Jakob, por ke li alportu ilin al lia patro Abraham, el la unuaaĵoj de la tero, por ke li manĝu kaj beniu la Kreinton de ĉio antaŭ sia morto.
5 Kaj Isaak sendis per Jakob al Abraham plej bonan dankoferon, por ke li manĝu kaj trinku.
6 Kaj li manĝis kaj trinkis, kaj benis la Plejaltan Dion, kiu kreis la ĉielon kaj la teron, kiu faris ĉion grasan de la tero kaj donis al la homidoj, por ke ili manĝu kaj trinku kaj beni sian Kreinton.
7 Kaj nun mi dankas Vin, mia Dio, ĉar Vi vidigis al mi ĉi tiun tagon; jen mi havas la aĝon de cent sepdek kvin jaroj, estas maljunulo kaj sata de vivo, kaj ĉiuj miaj tagoj estis por mi paco.
8 La glavo de la malamiko ne venkis min en ĉio, kion Vi donis al mi kaj al miaj infanoj, dum mia tuta vivo ĝis la nuna tago.
9 Mia Dio, Via boneco kaj Via paco estu super Via servanto kaj super la idaro de liaj filoj, por ke ili estu al Vi elektita gento kaj heredaĵo el ĉiuj popoloj de la tero, de nun ĝis ĉiuj tagoj de la generacioj de la tero, por ĉiuj generacioj.
10 Kaj li alvokis Jakobon, kaj diris: Mia filo Jakob, la Dio de ĉio benu vin kaj fortigu vin, por fari justecon kaj Lian volon antaŭ Li, kaj Li elektu vin kaj vian idaron, por ke vi fariĝu popolo por Lia heredaĵo laŭ Lia volo por ĉiam.
11 Kaj vi, mia filo Jakob, alproksimiĝu kaj kisu min. Kaj li alproksimiĝis kaj kisis lin, kaj diris: Benata estu mia filo Jakob, kaj ĉiuj filoj de Dio la Plejalta, por ĉiuj generacioj. Dio donu al vi semon de justeco, kaj sanktigu viajn filojn sur la tuta tero; servu vin popoloj, kaj kliniĝu ĉiuj popoloj antaŭ via idaro.
12 Estu forta antaŭ la homoj kaj ekzercu aŭtoritaton super la tuta idaro de Set; tiam viaj vojoj kaj la vojoj de viaj filoj estos justaj, kaj ili fariĝos sankta popolo.

13 Dio la Plejalta donu al vi ĉiujn benojn, per kiuj Li benis min, kaj per kiuj Li benis Noa-n kaj Adam-on; ili ripozu sur la sankta kapo de via idaro de generacio al generacio por ĉiam.
14 Kaj Li purigu vin de ĉia maljusteco kaj malpureco, por ke al vi estu pardonitaj ĉiuj pekoj, kiujn vi faris nesciante. Kaj Li fortigu vin kaj benu vin, kaj vi heredu la tutan teron,
15 Kaj Li renovigu Sian interligon kun vi, por ke vi estu al Li popolo, Lia heredaĵo, por ĉiam, kaj por ke Li estu al vi kaj al via idaro Dio en vero kaj justeco En ĉiuj tagoj de la tero.
16 Kaj vi, mia filo Jakob, memoru miajn vortojn, Kaj observu la ordonojn de via patro Abraham: Apartiĝu de la popoloj, Kaj ne manĝu kun ili, Kaj ne agu laŭ iliaj faroj, Kaj ne aliĝu al iliaj faroj; Ĉar iliaj faroj estas malpuraj, Kaj ĉiuj iliaj vojoj estas malpuraĵo, Abomenindaĵo, kaj malpureco.
17 Ili oferdonas siajn oferojn al la mortintoj, Kaj ili adoras malbonajn spiritojn, Kaj ili manĝas super la tomboj, Kaj ĉiuj iliaj faroj estas vantaĵo kaj neniaĵo.
18 Ili ne havas koron por kompreni, Kaj iliaj okuloj ne vidas, kiaj estas iliaj faroj; Kaj kiel ili eraras, dirante al ligno: Vi estas mia Dio; Kaj al ŝtono: Vi estas mia Sinjoro, kaj Vi estas mia savanto. [Kaj ili ne havas koron.]
19 Kaj koncerne vin, mia filo Jakob, helpu vin Dio la Plejalta, kaj benu vin la Dio de la ĉielo, kaj forigu vin de ilia malpureco kaj de ilia tuta eraro.
20 Gardu vin, mia filo Jakob, ke vi ne prenu edzinon el la idaro de la filinoj de Kanaan; ĉar lia tuta idaro estos elradikigita el la tero.
21 Ĉar, pro la malobeo de Ĥam, Kanaan erarvagis, Kaj lia tuta idaro estos ekstermita de sur la tero kaj ĉio, kio restas en ĝi, Kaj neniu el liaj devenantoj estos savita en la tago de juĝo.
22 Kaj koncerne ĉiujn adorantojn de idoloj kaj la profanulojn
(a) Ne estos espero por ili en la lando de la vivantoj;
(b) Kaj neniu memoro pri ili estos sur la tero;
(c) Ĉar ili malsupreniros en Ŝeolon,
(d) Kaj en la lokon de kondamno ili iros,
Kiel la infanoj de Sodom estis forprenitaj de la tero, tiel ankaŭ estos forprenitaj ĉiuj, kiuj adoras idolojn.
23 Ne timu, mia filo Jakob, Kaj ne senkuraĝiĝu, ho filo de Abraham. Dio la Plejalta gardu vin de pereo, Kaj savu vin de ĉiuj vojoj de eraro.
24 Ĉi tiun domon Mi konstruis al Mi, por ke Mi metu Mian nomon sur ĝin sur la tero; [ĝi estas donita al vi kaj al via idaro por ĉiam], kaj ĝi estos nomata domo de Abraham; ĝi estas donita al vi kaj al via idaro por ĉiam; ĉar vi konstruos Mian domon kaj starigos Mian nomon antaŭ Dio por ĉiam; via idaro kaj via nomo staros por ĉiuj generacioj de la tero.
25 Kaj li ĉesis ordoni al li kaj beni lin.
26 Kaj ili kuŝis kune sur unu lito, kaj Jakob dormis sur la sino de Abraham, la patro de lia patro, kaj li kisis lin sep fojojn, kaj lia amo kaj lia koro ĝojis pri li.
27 Kaj li benis lin per sia tuta koro kaj diris: Dio la Plejalta, Dio de ĉio kaj Kreinto de ĉio, kiu elkondukis min el Ur de la Ĥaldeoj, por doni al mi ĉi tiun landon kiel heredaĵon por ĉiam, kaj por ke mi starigu sanktan idaron — benata estu la Plejalta por ĉiam.
28 Kaj li benis Jakobon kaj diris: Mia filo, pri kiu mi ĝojas per mia tuta koro kaj amo, Via graco kaj Via kompato estu levitaj sur li kaj sur lia idaro ĉiam.
29 Kaj ne forlasu lin, nek malestimu lin de nun ĝis la tagoj de eterneco; kaj Viaj okuloj estu malfermitaj super li kaj super lia idaro, por ke Vi lin konservu kaj benu kaj sanktigu lin kiel Vian heredaĵon,
30 Kaj benu lin per ĉiuj Viaj benoj de nun ĝis ĉiuj tagoj de eterneco, kaj renovigu Vian interligon kaj Vian gracon kun li kaj kun lia idaro laŭ Via tuta bonvolo por ĉiuj generacioj de la tero.

ĈAPITRO 23

1 Kaj li metis du fingrojn de Jakob sur liajn okulojn, kaj li benis la Dion de la dioj, kaj li kovris sian vizaĝon kaj etendis siajn piedojn kaj endormiĝis en la dormo de eterneco, kaj alkolektiĝis al siaj patroj.
2 Kaj malgraŭ ĉio ĉi Jakob kuŝis en sia sino, kaj ne sciis, ke Abraham, la patro de lia patro, mortis.
3 Kaj Jakob vekiĝis el sia dormo, kaj jen Abraham estis malvarma kiel glacio, kaj li diris: Patro, patro; sed neniu parolis, kaj li sciis, ke li estas mortinta.
4 Kaj li leviĝis el sia brusto kaj kuris kaj diris al Rebeka, sia patrino; kaj Rebeka iris al Isaak nokte kaj diris al li; kaj ili iris kune, kaj Jakob kun ili, kaj lampo estis en lia mano; kaj kiam ili eniris, ili trovis Abrahamon kuŝanta mortinta.
5 Kaj Isaak ĵetis sin sur la vizaĝon de sia patro kaj ploris kaj kisis lin.
6 Kaj voĉoj aŭdiĝis en la domo de Abraham, kaj lia filo Iŝmael leviĝis kaj iris al sia patro Abraham, kaj ploris pri sia patro Abraham, li kaj la tuta domo de Abraham, kaj ili ploris per granda plorado.
7 Kaj liaj filoj Isaak kaj Iŝmael enterigis lin en la kaverno Duobla, apud lia edzino Sara; kaj ili ploris pri li kvardek tagojn, ĉiuj viroj de lia domo, kaj Isaak kaj Iŝmael, kaj ĉiuj iliaj filoj, kaj ĉiuj filoj de Ketura, kiuj estis tie; kaj finiĝis la tagoj de plorado pri Abraham.
8 Kaj li vivis tri jubileojn kaj kvar semajnojn, cent sepdek kvin jarojn, kaj plenumis la tagojn de sia vivo, estante maljuna kaj sata de tagoj.
9 Ĉar la tagoj de la prapatroj, de ilia vivo, estis dek naŭ jubileoj; kaj post la Diluvo ili komencis malkreski ol dek naŭ jubileoj, kaj malkreski en jubileoj, kaj rapide maljuniĝi, kaj esti plenaj de siaj tagoj pro multnombraj afliktoj kaj la malboneco de siaj vojoj, escepte de Abraham.
10 Ĉar Abraham estis perfekta en ĉiuj siaj faroj antaŭ la Eternulo kaj plaĉanta al justeco dum sia tuta vivo; kaj jen li ne plenumis kvar jubileojn en sia vivo, kiam li maljuniĝis pro malboneco kaj estis plena de siaj tagoj.
11 Kaj ĉiuj generacioj, kiuj leviĝos de ĉi tiu tempo ĝis la tago de la granda juĝo, rapide maljuniĝos, antaŭ ol ili plenumos du jubileojn, kaj ilia scio forlasos ilin pro ilia maljuneco; kaj ilia tuta scio malaperos.
12 Kaj en tiuj tagoj, se iu vivos jubileon kaj duonon da jaroj, oni diros pri li: Li vivis longe, kaj la plimulto de liaj tagoj estas doloro kaj malĝojo kaj aflikto, kaj paco ne ekzistas;
13 Ĉar malfeliĉo sekvas malfeliĉon, kaj vundo post vundo, kaj aflikto post aflikto, kaj malbona novaĵo post malbona novaĵo, kaj malsano post malsano, kaj ĉiuj malbonaj juĝoj

kiel ĉi tiuj, unu kun la alia, malsano kaj detruo, kaj neĝo kaj frosto kaj glacio, kaj febro, kaj frostotremoj, kaj torporo, kaj malsato, kaj morto, kaj glavo, kaj kaptiteco, kaj ĉiaj katastrofoj kaj doloroj.
14 Kaj ĉio ĉi venos sur malbonan generacion, kiu pekas sur la tero: iliaj faroj estas malpureco kaj fornikado kaj malpureco kaj abomenindaĵoj.
15 Tiam oni diros: Multaj estis la tagoj de la prapatroj, ĝis mil jaroj, kaj bonaj; sed jen la tagoj de nia vivo, se homo vivis multe, estas sepdek jaroj, kaj se li estas forta, okdek jaroj, kaj tiuj estas malbonaj; kaj ne estas paco en la tagoj de ĉi tiu malbona generacio.
16 Kaj en tiu generacio la filoj kondamnos siajn patrojn kaj siajn pliaĝulojn pri peko kaj maljusteco, kaj pri la vortoj de ilia buŝo kaj la grandaj malbonecoj, kiujn ili faras, kaj pri ilia forlaso de la interligo, kiun la Eternulo faris inter ili kaj Li, ke ili observu kaj plenumu ĉiujn Liajn ordonojn kaj Liajn preskribojn kaj ĉiujn Liajn leĝojn, sen deflankiĝi dekstren nek maldekstren.
17 Ĉar ĉiuj faris malbonon, kaj ĉiu buŝo parolas maljustecon, kaj ĉiuj iliaj faroj estas malpureco kaj abomenindaĵo, kaj ĉiuj iliaj vojoj estas poluado, malpureco kaj detruo.
18 Jen la tero estos detruita pro ĉiuj iliaj faroj, kaj ne estos semo de la vinberujo, nek oleo; ĉar iliaj faroj estas tute malfidelaj, kaj ili ĉiuj pereos kune, bestoj kaj bovoj kaj birdoj, kaj ĉiuj fiŝoj de la maro, pro la homidoj.
19 Kaj ili disputos unu kun la alia, junulo kun maljunulo, maljunulo kun junulo, malriĉulo kun riĉulo, humilulo kun grandulo, almozulo kun princo, pro la leĝo kaj la interligo; ĉar ili forgesis la ordonojn kaj la interligon kaj la festojn kaj la monatojn kaj la sabatojn kaj la jubileojn kaj ĉiujn decidojn.
20 Kaj ili staros kun arkoj kaj glavoj kaj milito, por turni ilin reen sur la ĝustan vojon; sed ili ne revenos, ĝis multe da sango estos verŝita sur la teron, unu kontraŭ la alia.
21 Kaj la forsaviĝintoj ne revenos de sia malboneco al la vojo de justeco, sed ĉiuj sin leviĝos al trompo kaj riĉeco, por ke ĉiu prenu ĉion, kio apartenas al sia proksimulo; kaj ili nomos la grandan nomon, sed ne en vero kaj ne en justeco, kaj ili malpurigos la plejsanktaĵon per sia malpureco kaj la putriĝo de sia poluado.
22 Kaj granda puno trafos la farojn de ĉi tiu generacio de la Eternulo, kaj Li transdonos ilin al glavo kaj al juĝo kaj al kaptiteco, kaj al rabado kaj formanĝado.
23 Kaj Li vekos kontraŭ ilin la pekulojn de la nacioj, kiuj havas nek kompaton nek kompaton, kaj kiuj ne respektos la personon de iu, nek maljunulo nek junulo, nek iu ajn, ĉar ili estas pli malbonaj kaj pli fortaj por fari malbonon ol ĉiuj homidoj. Kaj ili uzos perforton kontraŭ Izrael kaj krimon kontraŭ Jakob, kaj multe da sango estos verŝata sur la teron, kaj neniu kolektos kaj neniu enterigos.
24 En tiuj tagoj oni laŭte krios, kaj vokos kaj preĝos, ke ili saviĝu el la manoj de la pekuloj, la nacianoj; sed neniu saviĝos.
25 Kaj la kapoj de la infanoj estos blankaj pro grizaj haroj, kaj infano de tri semajnoj aspektos maljuna kiel homo de cent jaroj, kaj ilia staturo estos detruita de aflikto kaj premo.
26 Kaj en tiuj tagoj la infanoj komencos studi la leĝojn, Kaj serĉi la ordonojn, Kaj reveni al la vojo de justeco.
27 Kaj la tagoj komencos multiĝi kaj pligrandiĝi inter tiuj homidoj, Ĝis iliaj tagoj alproksimiĝos al mil jaroj. Kaj al pli granda nombro da jaroj ol (antaŭe) estis la nombro de la tagoj.
28 Kaj ne estos maljunulo Nek iu, kiu ne estos kontenta pri siaj tagoj, Ĉar ĉiuj estos (kiel) infanoj kaj junuloj.
29 Kaj ĉiuj iliaj tagoj ili plenumiĝos kaj vivos en paco kaj ĝojo, Kaj ne estos Satano nek malbona ekstermanto; Ĉar ĉiuj iliaj tagoj estos tagoj de beno kaj resanigo.
30 Kaj en tiu tempo la Eternulo sanigos Siajn servantojn, Kaj ili leviĝos kaj vidos grandan pacon, Kaj forpelos Siajn malamikojn. Kaj la virtuloj vidos kaj dankos, Kaj ĝojos kun ĝojo ĉiam kaj eterne, Kaj vidos ĉiujn Siajn juĝojn kaj ĉiujn Siajn malbenojn kontraŭ Siaj malamikoj.
31 Kaj iliaj ostoj ripozos en la tero, Kaj ilia spirito ĝojos multe, Kaj ili scios, ke la Eternulo faras juĝon kaj faras favorkorecon al centoj kaj miloj kaj al ĉiuj, kiuj Lin amas.
32 Kaj vi, Moseo, skribu ĉi tiujn vortojn; ĉar tiel ili estas skribitaj, kaj ili registras ilin sur la ĉielaj tabeloj kiel ateston por la generacioj por ĉiam.

ĈAPITRO 24

1 Kaj post la morto de Abraham, la Eternulo benis lian filon Isaak; kaj li leviĝis el Ĥebron kaj iris kaj loĝis ĉe la Puto de la Vizio en la unua jaro de la tria semajno de tiu jubileo, sep jarojn.
2 Kaj en la unua jaro de la kvara semajno komenciĝis malsato en la lando, [2080 AM] krom la unua malsato, kiu estis en la tempo de Abraham.
3 Kaj Jakob kuiris lentan supon, kaj Esav venis de la kampo malsata. Kaj li diris al sia frato Jakob: Donu al mi ĉi tiun ruĝan supon. Kaj Jakob diris al li: Vendu al mi vian unuenaskitecon, kaj mi donos al vi panon, kaj ankaŭ iom da ĉi tiu lenta supo.
4 Kaj Esav diris en sia koro: Mi mortos; por kio mi bezonas ĉi tiun unuenaskiton?
5 Kaj li diris al Jakob: Mi ĝin donas al vi. Kaj Jakob diris: Ĵuru al mi hodiaŭ; kaj li ĵuris al li.
6 Kaj Jakob donis al sia frato Esav panon kaj supon, kaj li manĝis ĝis li satiĝis, kaj Esav malestimis sian unuenaskitecon; tial la nomo de Esav estis Edom, pro la ruĝa supo, kiun Jakob donis al li kiel sian unuenaskitecon.
7 Kaj Jakob fariĝis la pli aĝa, kaj Esav estis detronigita.
8 Kaj la malsato estis en la lando. Kaj Isaak foriris, por iri Egiptujon en la dua jaro de tiu semajno, kaj li iris al la reĝo de la Filiŝtoj en Gerar, al Abimeleĥ.
9 Kaj aperis al li la Eternulo, kaj diris al li: Ne iru Egiptujon; loĝu en la lando, pri kiu Mi diros al vi, kaj loĝu kiel fremdulo en ĉi tiu lando, kaj Mi estos kun vi kaj benos vin.
10 Ĉar al vi kaj al via idaro Mi donos la tutan ĉi tiun landon, kaj Mi plenumos Mian ĵuron, kiun Mi ĵuris al via patro Abraham, kaj Mi multigos vian idaron kiel la stelojn de la ĉielo, kaj Mi donos al via idaro la tutan ĉi tiun landon.
11 Kaj beniĝos per via idaro ĉiuj popoloj de la tero, pro tio, ke via patro obeis Mian voĉon kaj observis Miajn ordonojn kaj Miajn leĝojn kaj Miajn decidojn kaj Mian interligon; kaj nun obeu Mian voĉon kaj loĝu en ĉi tiu lando.
12 Kaj li loĝis en Gelar dum tri semajnoj da jaroj.

13 Kaj Abimeleĥ ordonis kontraŭ li kaj kontraŭ ĉio, kio apartenis al li, dirante: Ĉiu, kiu tuŝos lin aŭ ion, kio apartenas al li, mortos.
14 Isaak fortiĝis ĉe la Filiŝtoj; kaj li akiris multe da havaĵo, bovojn kaj ŝafojn kaj kamelojn kaj azenojn, kaj grandan familion.
15 Kaj li semis en la lando de la Filiŝtoj kaj enportis centoble; kaj Isaak fariĝis treege granda, kaj la Filiŝtoj lin enviis.
16 Kaj ĉiujn putojn, kiujn elfosis la sklavoj de Abraham dum la vivo de Abraham, la Filiŝtoj ŝtopis ilin post la morto de Abraham kaj plenigis ilin per tero.
17 Kaj Abimeleĥ diris al Isaak: Foriru de ni, ĉar vi estas multe pli forta ol ni. Kaj Isaak foriris de tie en la unua jaro de la sepa semajno kaj ekloĝis en la valoj de Gerar.
18 Kaj ili denove elfosis la putojn, kiujn elfosis la sklavoj de lia patro Abraham kaj la Filiŝtoj ŝtopis post la morto de lia patro Abraham; kaj li nomis ilin, kiel donis al ili la nomon lia patro Abraham.
19 Kaj la sklavoj de Isaak elfosis puton en la valo kaj trovis vivan akvon; kaj disputis la paŝtistoj de Gerar kun la paŝtistoj de Isaak, dirante: La akvo estas nia; kaj Isaak nomis la puton Perverseco, ĉar ili perverse agis kontraŭ ni.
20 Kaj ili elfosis duan puton, kaj pri ĝi ili ankaŭ kverelis, kaj li nomis ĝin Malamiko. Kaj li leviĝis de tie, kaj ili elfosis alian puton, kaj pri ĝi ili ne kverelis, kaj li nomis ĝin Loko; kaj Isaak diris: Nun la Eternulo donis al ni spacon, kaj ni multiĝis sur la lando.
21 Kaj li iris de tie al la Puto de la Ĵuro en la unua jaro de la unua semajno en la kvardek-kvara jubileo.
22 Kaj aperis al li la Eternulo en tiu nokto, en la novmonato de la unua monato, kaj diris al li: Mi estas la Dio de via patro Abraham; ne timu, ĉar Mi estas kun vi, kaj Mi benos vin kaj Mi multigos vian idaron kiel la sablo de la tero, pro Abraham, Mia servanto.
23 Kaj li konstruis tie altaron, kiun konstruis lia patro Abraham antaŭe, kaj li alvokis la nomon de la Eternulo, kaj li alportis oferojn al la Dio de sia patro Abraham.
24 Kaj ili fosis puton kaj trovis vivan akvon.
25 Kaj la sklavoj de Isaak elfosis alian puton kaj ne trovis akvon; kaj ili iris kaj diris al Isaak, ke ili ne trovis akvon. Kaj Isaak diris: Mi ĵuris hodiaŭ al la Filiŝtoj, kaj tiu afero estas sciigita al ni.
26 Kaj li donis al tiu loko la nomon Puto de Ĵuro, ĉar tie li ĵuris al Abimeleĥ kaj al lia amiko Aĥuzat kaj al lia militistaro Piĥol.
27 Kaj Isaak sciis en tiu tago, ke sub premo li ĵuris al ili pacon faros kun ili.
28 Kaj Isaak malbenis en tiu tago la Filiŝtojn, kaj diris: Malbenitaj estu la Filiŝtoj ĝis la tago de kolero kaj indigno inter ĉiuj popoloj; Dio faru ilin mokataĵo kaj malbeno kaj objekto de kolero kaj indigno En la manoj de la pekuloj, la gentoj, kaj en la manoj de la Kitidoj.
29 Kaj kiu ajn savos de la glavo de la malamiko kaj de la Kitidoj, tiu la justa popolo estos ekstermita per juĝo el sub la ĉielo; ĉar ili estos malamikoj kaj premantoj de Miaj infanoj en iliaj generacioj sur la tero.
30 Kaj neniu restos al ili, nek saviĝos en la tago de la kolero de juĝo; ĉar ekstermo kaj elradikiĝo kaj elpelo de la tero estos la tuta idaro de la Filiŝtoj, kaj ne plu restos por la Kaftoridoj nomo nek idaro sur la tero.
31 Ĉar eĉ se li suprenirus al la ĉielo, de tie li estos deĵetita; kaj eĉ se li strebus al la tero, de tie li estos trenita; kaj eĉ se li kaŝus sin inter la nacioj, de tie li estos elradikigita; kaj eĉ se li malsuprenirus en Ŝeolon, tie lia kondamno estos granda, kaj tie li ne havos pacon.
32 Kaj se li iros en kaptitecon, per la manoj de tiuj, kiuj celas lian vivon, oni lin mortigos survoje, kaj nek nomo nek idaro restos al li sur la tuta tero; ĉar en eternan malbenon li iros.
33 Kaj tiel estas skribite kaj gravurite pri li sur la ĉielaj tabeloj, por fari al li en la tago de juĝo, por ke li estu elradikigita el la tero.

ĈAPITRO 25

1 Kaj en la dua jaro de ĉi tiu semajno en ĉi tiu jubileo, Rebeka vokis Jakobon, sian filon, kaj diris al li [2109 AM] jene: Mia filo, ne prenu al vi edzinon el la filinoj de Kanaan, kiel Esav, via frato, kiu prenis al si du edzinojn el la filinoj de Kanaan; kaj ili maldolĉigis mian animon per ĉiuj siaj malpuraĵoj; ĉar ĉiuj iliaj agoj estas malĉasteco kaj volupto, kaj ne ekzistas justeco ĉe ili, ĉar (iliaj agoj) estas malbonaj.
2 Kaj mi, mia filo, amas vin treege, kaj mia koro kaj mia amo benas vin ĉiun horon de la tago kaj ĉiun gardotempon de la nokto.
3 Kaj nun, mia filo, aŭskultu mian voĉon, kaj plenumu la volon de via patrino, kaj ne prenu al vi edzinon el la filinoj de ĉi tiu lando, sed nur el la domo de mia patro kaj el la familio de mia patro. Prenu al vi edzinon el la domo de mia patro, kaj benos vin Dio Plejalta, kaj viaj infanoj estos justa generacio kaj sankta idaro.
4 Kaj Jakob diris al sia patrino Rebeka, kaj diris al ŝi: Jen, patrino, mi estas naŭ semajnojn aĝa, kaj mi ne konas virinon kaj mi ne tuŝis ĝin, kaj mi ne fianĉiĝis al iu, kaj mi ne havas la penson preni al mi edzinon el la filinoj de Kanaan.
5 Ĉar mi memoras, patrino, la vortojn de Abraham, nia patro, ĉar li ordonis al mi ne preni edzinon el la filinoj de Kanaano, sed preni por mi edzinon el la idaro de la domo de mia patro kaj el mia parencaro.
6 Mi aŭdis, ke filinoj naskiĝis al Laban, via frato; kaj mi decidis preni al ili edzinon el ili.
7 Kaj pro tio mi gardis min en mia spirito kontraŭ pekado aŭ korupto en ĉiuj miaj vojoj dum ĉiuj tagoj de mia vivo; ĉar rilate al volupto kaj malĉasteco, Abraham, mia patro, donis al mi multajn ordonojn.
8 Kaj malgraŭ ĉio, kion li ordonis al mi, mia frato jam dudek du jarojn konkuris kun mi, kaj ofte parolis al mi, dirante: Mia frato, prenu kiel edzinon fratinon el miaj du edzinoj; sed mi rifuzas fari, kiel li faris.
9 Mi ĵuras antaŭ vi, patrino, ke dum mia tuta vivo mi ne prenos al mi edzinon el la filinoj de la idaro de Kanaan, kaj mi ne agos malbone, kiel faris mia frato.
10 Ne timu, patrino; estu certa, ke mi plenumos vian volon kaj iros en justeco, kaj ne malbonigos miajn vojojn por ĉiam.
11 Kaj tiam ŝi levis sian vizaĝon al la ĉielo kaj etendis la fingrojn de siaj manoj, kaj malfermis sian buŝon kaj benis la Plejaltan Dion, kiu kreis la ĉielon kaj la teron, kaj ŝi dankis kaj laŭdis Lin.

12 Kaj ŝi diris: Benata estu la Eternulo, kaj Lia sankta nomo estu benata por ĉiam kaj eterne, kiu donis al mi Jakobon kiel filon puran kaj sanktan semon; ĉar li estas Via, kaj Via estos lia idaro por ĉiam kaj por ĉiuj generacioj por eterne.
13 Benu lin, ho Eternulo, kaj metu en mian buŝon benon de justeco, por ke mi lin benu.
14 Kaj en tiu horo, kiam la spirito de justeco malsupreniris en ŝian buŝon, ŝi metis ambaŭ manojn sur la kapon de Jakob, kaj diris:
15 Benata Vi estas, Sinjoro de justeco kaj Dio de aĝoj, Kaj Li benu vin pli ol ĉiuj generacioj de homoj. Li donu al vi, mia Filo, la vojon de justeco, Kaj rivelu justecon al via idaro.
16 Kaj Li multigu viajn filojn en via vivo, Kaj ili leviĝu laŭ la nombro de la monatoj de la jaro; Kaj iliaj filoj multiĝu kaj fariĝu pli grandaj ol la steloj de la ĉielo, Kaj ilia nombro estu pli granda ol la sablo de la maro.
17 Kaj Li donu al ili ĉi tiun bonan landon, kiel Li diris, ke Li donos ĝin al Abraham kaj al lia idaro post li por ĉiam, kaj ili havu ĝin kiel posedaĵon por ĉiam.
18 Kaj mi vidu (naskitajn) al vi, mia filo, benitajn infanojn dum mia vivo, Kaj benita kaj sankta idaro estu via tuta idaro.
19 Kaj kiel Vi refreŝigis la spiriton de via patrino dum ŝia vivo, Tiel benas vin la utero de ŝi, kiu naskis vin, Kaj miaj mamoj vin benas, Kaj mia buŝo kaj mia lango vin forte laŭdas.
20 Multiĝu kaj disvastiĝu sur la tero, Kaj via idaro estu perfekta en la ĝojo de la ĉielo kaj la tero eterne; Kaj via idaro ĝoju, Kaj en la granda tago de paco ĝi havu pacon.
21 Kaj via nomo kaj via idaro daŭru por ĉiuj generacioj; kaj Dio la Plejalta estu ilia Dio; kaj Dio de justeco loĝu kun ili; kaj per ili estu konstruita Lia sanktejo por ĉiuj generacioj.
22 Benata estu tiu, kiu vin benas; kaj ĉiu karno, kiu vin malvere malbenas, estu malbenata.
23 Kaj ŝi kisis lin, kaj diris al li: La Sinjoro de la mondo amu vin, Kiel la koro de via patrino kaj ŝia amo ĝojas pri vi kaj benas vin. Kaj ŝi ĉesis beni.

ĈAPITRO 26

1 Kaj en la sepa jaro de tiu ĉi semajno Isaak vokis Esavon, sian pli aĝan filon, kaj diris al li: Mi estas maljuna, mia filo, kaj jen miaj okuloj malakriĝis de vidado, kaj mi ne scias la tagon de mia morto.
2 Kaj nun prenu viajn ĉasilojn, vian sagujon kaj vian arkon, kaj iru sur la kampon, ĉasu kaj kaptu min, mian filon, kaj faru por mi bongustan manĝaĵon, kian amas mia animo, kaj alportu ĝin al mi, kaj mi manĝos, kaj por ke mia animo vin benu, antaŭ ol mi mortos.
3 Sed Rebeka aŭdis Isaakon parolantan al Esav.
4 Kaj Esav frue frue matene eliris al la kampo, por ĉasi kaj kapti kaj alporti hejmen al sia patro.
5 Kaj Rebeka vokis sian filon Jakob, kaj diris al li: Jen mi aŭdis vian patron Isaak, dirantan al via frato Esav jene: Ĉasu por mi kaj faru al mi bongustan manĝaĵon kaj alportu al mi, kiun vi
6 Mi manĝos kaj benos vin antaŭ la Eternulo, antaŭ ol mi mortos. Kaj nun, mia filo, aŭskultu mian voĉon en tio, kion mi ordonas al vi: iru al via ŝafaro kaj alportu al mi du bonajn kapridojn, kaj mi faros el ili bongustan manĝaĵon por via patro, kian li amas; kaj vi alportos al via patro, kaj li manĝos kaj benos vin antaŭ la Eternulo, antaŭ ol li mortos, kaj por ke vi estu benita.
7 Kaj Jakob diris al sia patrino Rebeka: Patrino, mi ne rifuzos al mia patro ion, kion manĝus kaj kio plaĉus al li; nur mi timas, mia patrino, ke li rekonos mian voĉon kaj volos tuŝi min.
8 Kaj vi scias, ke mi estas glata, kaj mia frato Esav estas harkovrita; kaj mi aperos antaŭ liaj okuloj kiel malbonulo, kaj mi faros agon, kiun li ne ordonis al mi, kaj li koleros kontraŭ mi, kaj mi venigos sur min malbenon, ne benon.
9 Kaj Rebeka, lia patrino, diris al li: Sur mi estu via malbeno, mia filo; nur obeu mian voĉon.
10 Kaj Jakob obeis la voĉon de sia patrino Rebeka, kaj iris kaj prenis du bonajn kaj grasajn kapridojn kaj alportis ilin al sia patrino, kaj lia patrino faris por ili bongustan manĝaĵon, kian li amis.
11 Kaj Rebeka prenis la luksajn vestojn de sia pli aĝa filo Esav, kiuj estis ĉe ŝi en la domo, kaj ŝi vestis sian pli aĝan filon Jakob, kaj la felojn de la kapridoj ŝi metis sur liajn manojn kaj sur la nudajn partojn de lia kolo.
12 Kaj ŝi donis la viandon kaj la panon, kiujn ŝi pretigis, en la manon de sia filo Jakob.
13 Kaj Jakob venis al sia patro, kaj diris: Mi estas via filo; mi faris, kiel vi diris al mi; leviĝu, sidigu vin, kaj manĝu tion, kion mi kaptis, mia patro, por ke via animo min benu.
14 Kaj Isaak diris al sia filo: Kiel vi trovis tiel rapide, mia filo?
15 Kaj Jakob diris: Ĉar via Dio donis al mi tion.
16 Kaj Isaak diris al li: Alproksimiĝu, kaj mi vin palpos, mia filo, ĉu vi estas mia filo Esav aŭ ne.
17 Kaj Jakob alproksimiĝis al sia patro Isaak, kaj li lin palpis, kaj diris: La voĉo estas la voĉo de Jakob, sed la manoj estas la manoj de Esav.
18 kaj li ne rekonis lin, ĉar estis decido el la ĉielo forigi lian kapablon kompreni, kaj Isaak ne rekonis, ĉar liaj manoj estis harplenaj kiel la manoj de lia frato Esav, tial li benis lin.
19 Kaj li diris: Ĉu vi estas mia filo Esav? Kaj li diris: Mi estas via filo. Kaj li diris: Alportu al mi, kaj mi manĝos tion, kion vi kaptis, mia filo, por ke mia animo vin benu.
20 Kaj li alportis al li, kaj li manĝis; kaj li alportis al li vinon, kaj li trinkis.
21 Kaj lia patro Isaak diris al li: Alproksimiĝu kaj kisu min, mia filo.
22 Kaj li alproksimiĝis kaj kisis lin. Kaj li flaris la odoron de liaj vestoj, kaj li benis lin kaj diris: Jen, la odoro de mia filo Estas kiel la odoro de kampo plena, kiun la Eternulo benis.
23 Kaj la Eternulo donu al vi roson de la ĉielo Kaj roson de la tero Kaj abundon da greno kaj oleo; Popoloj servu vin, Kaj gentoj kliniĝu antaŭ vi.
24 Estu sinjoro super viaj fratoj, Kaj kliniĝu antaŭ vi la filoj de via patrino; Kaj ĉiuj benoj, per kiuj la Eternulo benis min kaj benis mian patron Abraham, estu donitaj al vi kaj al via idaro por eterne. Malbenita estu tiu, kiu vin malbenas, Kaj benita estu tiu, kiu vin benas.

25 Kaj kiam Isaak finis beni sian filon Jakob, kaj Jakob foriris de sia patro Isaak, li kaŝis sin; kaj lia frato Esav venis de sia ĉasado.
26 Kaj li ankaŭ faris bongustan manĝaĵon kaj alportis ĝin al sia patro, kaj diris al sia patro: Leviĝu, mia patro, kaj manĝu mian ĉasaĵon, por ke via animo min benu.
27 Kaj lia patro Isaak diris al li: Kiu vi estas? Kaj li diris al li: Mi estas via unuenaskito, via filo Esav; mi faris, kiel vi ordonis al mi.
28 Kaj Isaak forte miris, kaj diris: Kiu ĉasis kaj kaptis kaj alportis al mi, kaj mi manĝis ĉion antaŭ ol vi venis, kaj mi benis lin; li kaj lia tuta idaro estu benitaj por eterne.
29 Kaj kiam Esav aŭdis la vortojn de sia patro Isaak, li ekkriis per tre granda kaj maldolĉa krio, kaj diris al sia patro: Benu ankaŭ min, ho patro!
30 Kaj li diris al li: Via frato venis kun ruzo kaj prenis vian benon. Kaj li diris: Nun mi scias, kial lia nomo estas Jakob; jen li subpremis min jam du fojojn; li prenis mian unuenaskitecon, kaj nun li prenis mian benon.
31 Kaj li diris: Ĉu vi ne rezervis por mi benon, mia patro? Kaj Isaak respondis kaj diris al Esav: Jen mi faris lin via sinjoro, kaj ĉiujn liajn fratojn mi donis al li kiel servantojn, kaj mi fortigis lin per abundo da greno, vino, kaj oleo; kaj kion mi nun faru por vi, mia filo?
32 Kaj Esav diris al sia patro Isaak: Ĉu vi havas nur unu benon, ho patro? Benu ankaŭ min, ho patro!
33 Kaj Esav levis sian voĉon kaj ploris. Kaj Isaak respondis kaj diris al li: Jen malproksime de la roso de la tero estos via loĝejo Kaj malproksime de la roso de la ĉielo de supre.
34 Kaj per via glavo vi vivos, Kaj vi servos vian fraton. Kaj kiam vi fariĝos granda Kaj deĵetos lian jugon de via kolo, Vi pekos per kompleta peko ĝis la morto, Kaj via idaro estos elradikigita el sub la ĉielo.
35 Kaj Esav minacis Jakobon pro la beno, per kiu lia patro lin benis; kaj li diris en sia koro: Venu la tagoj de funebro pro mia patro, kaj mi mortigos mian fraton Jakob.

ĈAPITRO 27

1 Kaj la vortoj de ŝia pli aĝa filo Esav estis rakontitaj al Rebeka en sonĝo; kaj Rebeka sendis kaj vokis sian pli aĝan filon Jakob,
2 kaj diris al li: Jen via frato Esav venĝos vin kaj mortigos vin.
3 Nun do, mia filo, aŭskultu mian voĉon, kaj leviĝu kaj forkuru al mia frato Laban en Ĥaranon, kaj restu ĉe li kelkan tagon, ĝis la kolero de via frato kvietiĝos, kaj li deturnos sian koleron de vi, kaj forgesos ĉion, kion vi faris; tiam mi sendos kaj prenos vin de tie.
4 Kaj Jakob diris: Mi ne timas; se li volos mortigi min, mi lin mortigos.
5 Sed ŝi diris al li: Mi ne perdiĝu de miaj du filoj en unu tago.
6 Kaj Jakob diris al sia patrino Rebeka: Jen vi scias, ke mia patro maljuniĝis kaj ne plu vidas, ĉar liaj okuloj estas malakritaj; kaj se mi lin forlasos, tio estos malbona en liaj okuloj, ĉar mi lin forlasos kaj foriros de vi, kaj mia patro koleros kaj malbenos min. Mi ne iros; nur kiam li sendos min, tiam mi iros.
7 Kaj Rebeka diris al Jakob: Mi iros kaj parolos al li, kaj li forsendos vin.
8 Kaj Rebeka eniris kaj diris al Isaak: Mi abomenas mian vivon pro la du filinoj de Ĥet, kiujn Esav prenis al si kiel edzinojn; kaj se Jakob prenos edzinon el la filinoj de la lando kiel ĉi tiuj, por kio mi plu vivos? Ĉar la filinoj de Kanaan estas malbonaj.
9 Kaj Isaak alvokis Jakobon kaj benis lin kaj admonis lin, kaj diris al li: Ne prenu al vi edzinon el la filinoj de Kanaano;
10 Leviĝu kaj iru Mezopotamion, al la domo de Betuel, la patro de via patrino, kaj prenu al vi el tie edzinon el la filinoj de Laban, frato de via patrino.
11 Kaj Dio la Plejpotenca benu vin kaj multigu vin kaj pligrandigu kaj faru el vi amason da popoloj, kaj Li donu al vi la benojn de mia patro Abraham, al vi kaj al via idaro post vi, por ke vi heredu la landon de via fremdula loĝado kaj la tutan landon, kiun Dio donis al Abraham; iru, mia filo, en paco.
12 Kaj Isaak forsendis Jakobon, kaj li iris Mezopotamion, al Laban, filo de Betuel la Siriano, frato de Rebeka, patrino de Jakob.
13 Kaj kiam Jakob leviĝis, por iri Mezopotamion, la spirito de Rebeka afliktiĝis pri sia filo, kaj ŝi ploris.
14 Kaj Isaak diris al Rebeka: Mia fratino, ne ploru pro mia filo Jakob; ĉar li iras en paco, kaj en paco li revenos.
15 Dio la Plejalta lin gardos de ĉia malbono, kaj estos kun li; ĉar Li ne forlasos lin dum lia tuta vivo;
16 Ĉar mi scias, ke liaj vojoj prosperos en ĉio, kien ajn li iros, ĝis li revenos en paco al ni, kaj ni vidos lin en paco.
17 Ne timu lin, mia fratino, ĉar li estas sur la ĝusta vojo kaj li estas perfekta homo: kaj li estas fidela kaj ne pereos. Ne ploru.
18 Kaj Isaak konsolis Rebekan pro ŝia filo Jakob kaj benis lin.
19 Kaj Jakob iris de la Puto de Ĵuro, por iri al Ĥaran, en la unua jaro de la dua semajno de la kvardek-kvara jubileo; kaj li venis al Luz sur la montoj, tio estas Bet-El, en la novmonato de la unua monato de tiu semajno. Kaj li venis al tiu loko vespere, kaj forturniĝis de la vojo okcidenten de la vojo en tiu nokto; kaj li dormis tie, ĉar la suno subiris.
20 Kaj li prenis unu el la ŝtonoj de tiu loko kaj metis ĝin sub la arbon, kaj li vojaĝis sola, kaj dormis.
21 Kaj li sonĝis en tiu nokto: jen ŝtuparo staris sur la tero, kaj ĝia supro atingis la ĉielon; kaj jen anĝeloj de la Eternulo supreniris kaj malsupreniris sur ĝi; kaj jen la Eternulo staris sur ĝi.
22 Kaj Li diris al Jakob: Mi estas la Eternulo, la Dio de via patro Abraham, kaj la Dio de Isaak; la landon, sur kiu vi kuŝas, Mi donos al vi kaj al via idaro post vi.
23 Kaj via idaro estos kiel la polvo de la tero, kaj vi multiĝos okcidenten kaj orienten, norden kaj suden, kaj beniĝos per vi kaj per via idaro ĉiuj familioj de la popoloj.
24 Kaj jen Mi estos kun vi, kaj Mi gardos vin ĉie, kien vi iros, kaj Mi revenigos vin en ĉi tiun landon en paco; ĉar Mi ne forlasos vin, ĝis Mi faros ĉion, kion Mi diris al vi.
25 Kaj Jakob vekiĝis el sia dormo, kaj diris: Vere ĉi tiu loko estas domo de la Eternulo, kaj mi ĝin ne sciis. Kaj li ektimis kaj diris: Terura estas ĉi tiu loko, kiu estas nenio alia ol domo de Dio, kaj ĉi tio estas la pordego de la ĉielo.

26 Kaj Jakob leviĝis frue matene, kaj prenis la ŝtonon, kiun li metis sub sian kapon, kaj starigis ĝin kiel monumenton, kaj verŝis oleon sur ĝian supron. Kaj li nomis la nomon de tiu loko Bet-El; sed la nomo de la loko antaŭe estis Luz.
27 Kaj Jakob faris promeson al la Eternulo, dirante: Se la Eternulo estos kun mi kaj gardos min sur ĉi tiu vojo, kiun mi iras, kaj donos al mi panon por manĝi kaj veston por porti sur min, kaj mi revenos en paco al la domo de mia patro, tiam la Eternulo estos por mi Dio; kaj ĉi tiu ŝtono, kiun mi starigis kiel monumenton sur ĉi tiu loko, estos domo de la Eternulo, kaj de ĉio, kion Vi donos al mi, mi donos dekonon al Vi, ho mia Dio.

ĈAPITRO 28

1 Kaj li leviĝis kaj venis en landon orientan, al Laban, frato de Rebeka; kaj li estis kun li kaj servis lin pro sia filino Raĥel dum unu semajno.
2 Kaj en la unua jaro de la tria semajno [2122 AM] li diris al li: Donu al mi mian edzinon, por kiu mi servis vin sep jarojn; kaj Laban diris al Jakob: Mi donos al vi vian edzinon.
3 Kaj Laban faris festenon kaj prenis sian pli aĝan filinon Lea kaj donis ŝin al Jakob kiel edzinon, kaj donis al ŝi sian sklavinon Zilpa kiel sklavinon; kaj Jakob ne sciis, ĉar li pensis, ke ŝi estas Raĥel.
4 Kaj li eniris al ŝi, kaj jen, ŝi estis Lea. Kaj Jakob koleris kontraŭ Laban, kaj diris al li: Kial vi tiel agis kun mi? Ĉu mi ne servis vin pro Raĥel, kaj ne pro Lea? Kial vi faris al mi malbonon?
5 Prenu vian filinon, kaj mi iros; ĉar vi faris al mi malbonon. Ĉar Jakob amis Raĥelon pli ol Lean; ĉar la okuloj de Lea estis malfortaj, sed ŝia formo estis tre bela; sed Raĥel havis belajn okulojn kaj formon belan kaj tre belan.
6 Kaj Laban diris al Jakob: Ne estas tiel morate en nia lando doni la pli junan antaŭ la pli maljuna. Kaj ne estas ĝuste fari tion; ĉar tiel estas ordonite kaj skribite en la ĉielaj tabeloj, ke neniu donu sian pli junan filinon antaŭ la pli maljuna; sed la pli maljunan, unu donas unue kaj post ŝi la pli junan - kaj la viron, kiu tion faras, oni metas kulpon sur lin en la ĉielo, kaj neniu estas justa, kiu faras tion, ĉar ĉi tiu faro estas malbona antaŭ la Eternulo.
7 Kaj ordonu al la Izraelidoj, ke ili ne faru tiun aferon; ili ne prenu nek donu la pli junan, antaŭ ol ili donu la pli aĝan, ĉar tio estas tre malbona.
8 Kaj Laban diris al Jakob: Lasu ĉi tiun sep tagojn pasi, kaj mi donos al vi Raĥelon, kaj vi servos al mi aliajn sep jarojn, por ke vi paŝtu miajn ŝafojn, kiel vi faris en la antaŭa semajno.
9 Kaj kiam pasis la sep tagoj de la festo de Lea, Laban donis Raĥelon al Jakob, por ke li servu al li aliajn sep jarojn; kaj li donis al Raĥel Bilhan, fratinon de Zilpa, kiel sklavinon.
10 Kaj li servis ankoraŭ aliajn sep jarojn pro Raĥel, ĉar Lea estis donita al li senpage.
11 Kaj la Eternulo malfermis la uteron de Lea, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al Jakob filon, kaj li donis al li la nomon Ruben, en la dek-kvara tago de la naŭa monato, en la unua jaro de la tria semajno. [2122 AM]
12 Sed la utero de Raĥel estis ŝlosita, ĉar la Eternulo vidis, ke Lea estas malamata kaj Raĥel amata.
13 Kaj Jakob denove venis al Lea, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al Jakob duan filon, kaj li donis al li la nomon Simeon, en la dudek-unua de la deka monato, en la tria jaro de tiu semajno. [2124 AM]
14 Kaj Jakob denove venis al Lea, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al li trian filon, kaj li donis al li la nomon Levi, en la novkomenco de la unua monato en la sesa jaro de tiu semajno. [2127 AM]
15 Kaj Jakob denove venis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al li kvaran filon, kaj li nomis lin Jehuda, en la dek-kvina tago de la tria monato, en la unua jaro de la kvara semajno. [2129 AM]
16 Kaj pro ĉio ĉi Raĥel enviis Lean, ĉar ŝi ne naskis, kaj ŝi diris al Jakob: Donu al mi infanojn; kaj Jakob diris: Ĉu mi rifuzis al vi la frukton de via ventro? Ĉu mi forlasis vin?
17 Kiam Raĥel vidis, ke Lea naskis al Jakob kvar filojn: Rubenon kaj Simeonon kaj Levion kaj Jehudan, ŝi diris al li: Eniru al mia sklavino Bilha, kaj ŝi gravediĝos kaj naskos al mi filon. (Kaj ŝi donis al li sian sklavinon Bilha kiel edzinon.)
18 Kaj li venis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al li filon, kaj li donis al li la nomon Dan, en la naŭa tago de la sesa monato, en la sesa jaro de la tria semajno. [2127 AM]
19 Kaj Jakob revenis al Bilha duan fojon, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al Jakob alian filon, kaj Raĥel donis al li la nomon Naftali, en la kvina tago de la sepa monato, en la dua jaro de la kvara semajno. [2130 AM]
20 Kiam Lea vidis, ke ŝi fariĝis senfrukta kaj ne naskas, ŝi enviis Raĥelon, kaj ŝi ankaŭ donis sian sklavinon Zilpa al Jakob kiel edzinon; kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon, kaj Lea donis al li la nomon Gad, en la dek-dua tago de la oka monato, en la tria jaro de la kvara semajno. [2131 AM]
21 Kaj li revenis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al li duan filon; kaj Lea donis al li la nomon Aŝer, en la dua tago de la dekunua monato, en la kvina jaro de la kvara semajno. [2133 AM]
22 Kaj Jakob venis al Lea, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi donis al li la nomon Isaĥar en la kvara tago de la kvina monato, en la kvara jaro de la kvara semajno; kaj ŝi donis lin al nutristino.
23 Kaj Jakob revenis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis du (infanojn), filon kaj filinon, kaj ŝi nomis la nomon de la filo Zebulun kaj la nomon de la filino Dina, en la sepa tago de la sepa monato, en la sesa jaro de la kvara semajno. [2134 AM]
24 Kaj la Eternulo favoris Raĥelon kaj malfermis ŝian uteron, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi donis al li la nomon Jozef en la novkomenco de la kvara monato, en la sesa jaro, en tiu kvara semajno. [2134 AM]
25 Kaj en la tempo, kiam naskiĝis Jozef, Jakob diris al Laban: Donu al mi miajn edzinojn kaj infanojn, kaj mi iru al mia patro Isaak kaj mi konstruu al mi domon, ĉar mi servis vin jam delonge pro viaj du filinoj; kaj mi iros al la domo de mia patro.
26 Kaj Laban diris al Jakob: Restu ĉe mi por via pago, kaj paŝtu denove miajn ŝafojn por mi kaj prenu vian pagon.
27 Kaj ili konsentis unu kun la alia, ke li donu al li kiel lian rekompencon el la ŝafidoj kaj kapridoj, kiuj naskiĝis nigraj kaj makulitaj kaj blankaj; tio estu lia rekompenco.

28 Kaj ĉiuj ŝafoj naskis makulitajn kaj mikskolorajn kaj nigrajn, diversmaniere makulitajn; kaj ili naskis ŝafidojn similajn al ili; kaj ĉiuj makulitaj estis apartenantaj al Jakob, kaj la ne-makulitaj estis apartenantaj al Laban.
29 Kaj la havo de Jakob treege multiĝis; kaj li posedis bovojn kaj ŝafojn kaj azenojn kaj kamelojn kaj sklavojn kaj sklavinojn.
30 Laban kaj liaj filoj enviis Jakobon, kaj Laban reprenis liajn ŝafojn, kaj li lin observis kun malbona intenco.

ĈAPITRO 29

1 Kiam Raĥel naskis Jozefon, Laban iris, por tondi siajn ŝafojn, ĉar ili estis malproksime de li tritagan vojon.
2 Kaj Jakob vidis, ke Laban iris tondi siajn ŝafojn; kaj Jakob vokis Lean kaj Raĥelon, kaj diris al ili afable, ke ili venu kun li en la landon Kanaanan.
3 Ĉar li rakontis al ili, ke li vidis ĉion en sonĝo, ĉion, kion Li diris al li, ke li reiru al la domo de sia patro; kaj ili diris: Ĉien, kien vi iros, ni iros kun vi.
4 Kaj Jakob benis la Dion de sia patro Isaak kaj la Dion de la patro de sia patro Abraham; kaj li leviĝis kaj rajdis sur siajn edzinojn kaj siajn infanojn, kaj prenis sian tutan havaĵon kaj transiris la riveron kaj venis en la landon Gilead; kaj Jakob kaŝis sian intencon de Laban kaj ne diris al li tion.
5 Kaj en la sepa jaro de la kvara semajno Jakob turnis sin al Gilead en la unua monato, en la dudek-unua de ĝi. [2135 AM] Kaj Laban persekutis lin kaj atingis Jakobon sur la monto Gilead en la tria monato, en la dek-tria de ĝi.
6 Kaj la Eternulo ne permesis al li fari malbonon al Jakob; ĉar Li aperis al li en sonĝo nokte. Kaj Laban parolis al Jakob.
7 Kaj en la dek-kvina tago Jakob faris festenon por Laban kaj por ĉiuj, kiuj venis kun li; kaj Jakob ĵuris al Laban en tiu tago, kaj Laban ankaŭ al Jakob, ke ili ne transiru la monton Gilead al la alia kun malbona intenco.
8 Kaj li faris tie amason da atesto; tial oni donis al tiu loko la nomon Amaso da Atesto, laŭ tiu amaso.
9 Sed antaŭe oni nomis la landon Gilead lando de la Refaidoj; ĉar ĝi estis la lando de la Refaidoj, kaj la Refaidoj naskiĝis (tie), gigantoj, kies alteco estis dek, naŭ, ok ĝis sep ulnoj.
10 Kaj ilia loĝloko estis de la lando de la Amonidoj ĝis la monto Ĥermon; kaj la sidejoj de ilia regno estis Karnajim kaj Aŝtarot kaj Edrei kaj Misur kaj Beon.
11 Kaj la Eternulo ilin ekstermis pro la malboneco de iliaj agoj; ĉar ili estis tre malignaj, kaj la Amoridoj loĝis anstataŭ ili, malbonaj kaj pekaj, kaj ne ekzistas popolo hodiaŭ, kiu plene plenumis ĉiujn siajn pekojn, kaj ili ne plu havas longe da vivo sur la tero.
12 Kaj Jakob forsendis Labanon, kaj li foriris en Mezopotamion, landon orientan, kaj Jakob revenis en la landon Gilead.
13 Kaj li transiris Jabokon en la naŭa monato, en ĝia dekunua. Kaj en tiu tago venis al li lia frato Esav, kaj li repaciĝis kun li kaj foriris de li al la lando Seir; kaj Jakob loĝis en tendoj.
14 Kaj en la unua jaro de la kvina semajno en tiu jubileo [2136 AM] li transiris Jordanon kaj loĝis trans Jordano, kaj li paŝtis siajn ŝafojn de la maro de la Ŝamaro ĝis Bet-Ŝan kaj ĝis Dotan kaj ĝis la arbaro Akrabim.
15 Kaj li sendis al sia patro Isaak sian tutan havon, vestojn kaj manĝaĵon kaj manĝaĵon kaj trinkaĵon kaj lakton kaj buteron kaj fromaĝon kaj daktilojn el la valo.
16 Kaj al sia patrino Rebeka ankaŭ kvar fojojn en la jaro, inter la tempoj de la monatoj, inter plugado kaj rikoltado, kaj inter aŭtuno kaj pluvo, kaj inter vintro kaj printempo, al la turo de Abraham.
17 Ĉar Isaak revenis de la Puto de Ĵuro kaj supreniris al la turo de sia patro Abraham, kaj li loĝis tie aparte de sia filo Esav.
18 Ĉar en la tempo, kiam Jakob iris Mezopotamion, Esav prenis al si edzinon Mahalaton, filinon de Iŝmael, kaj li kolektis ĉiujn ŝafojn de sia patro kaj siajn edzinojn, kaj iris kaj ekloĝis sur la monto Seir; kaj lasis sian patron Isaak sola ĉe la Puto de Ĵuro.
19 Kaj Isaak supreniris de la Puto de Ĵuro kaj ekloĝis en la turo de sia patro Abraham, sur la montoj de Ĥebron,
20 Kaj tien Jakob sendis ĉion, kion li sendis al sia patro kaj sia patrino de tempo al tempo, ĉion, kion ili bezonis; kaj ili benis Jakobon per sia tuta koro kaj per sia tuta animo.

ĈAPITRO 30

1 Kaj en la unua jaro de la sesa semajno [2143 AM] li iris pace al Salemo, oriente de Ŝeĥem, en la kvara monato.
2 Kaj ili forkondukis tien Dinan, filinon de Jakob, en la domon de Ŝeĥem, filo de Ĥamor, la Ĥivido, princo de la lando; kaj li kuŝis kun ŝi kaj malpurigis ŝin; kaj ŝi estis malgranda knabineto, dek du jarojn.
3 Kaj li petegis sian patron kaj ŝiajn fratojn, ke ŝi estu donita al li kiel edzino. Kaj Jakob kaj liaj filoj koleris pro la loĝantoj de Ŝeĥem, ĉar ili senhonorigis Dinan, ilian fratinon; kaj ili parolis al ili malbonan intencon kaj agis trompe kun ili kaj trompis ilin.
4 Kaj Simeon kaj Levi venis neatendite en Ŝeĥemon kaj plenumis juĝon kontraŭ ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem, kaj mortigis ĉiujn virojn, kiujn ili trovis tie, kaj lasis neniun restantan en ĝi: ili mortigis ĉiujn en turmentoj pro tio, ke ili malhonoris sian fratinon Dina.
5 Kaj tiel ne plu estu farata de nun, ke filino de Izrael estu malpurigita; ĉar juĝo estas destinita en la ĉielo kontraŭ ili, ke ili ekstermu per glavo ĉiujn loĝantojn de Ŝeĥem, pro tio, ke ili faris honton en Izrael.
6 Kaj la Eternulo transdonis ilin en la manojn de la filoj de Jakob, por ke ili ekstermu ilin per glavo kaj plenumu juĝon kontraŭ ili, kaj por ke ne plu tiel fariĝu en Izrael, ke virgulino de Izrael malpuriĝu.
7 Kaj se estos viro en Izrael, kiu volos doni sian filinon aŭ sian fratinon al iu viro, kiu estas el la idaro de la nacianoj, tiu mortigu, kaj oni ŝtonumu lin per ŝtonoj; ĉar li faris honton en Izrael; kaj oni forbruligu la virinon per fajro, ĉar ŝi malhonoris la nomon de la domo de sia patro, kaj ŝi estos elradikigita el Izrael.
8 Kaj ne troviĝu adultulino kaj nenia malpureco en Izrael en ĉiuj tagoj de la generacioj de la tero; ĉar Izrael estas sankta al la Eternulo, kaj ĉiu homo, kiu malpurigis ĝin, devas morti; oni ŝtonmortigu lin per ŝtonoj.

9 Ĉar tiel estas ordonite kaj skribite sur la ĉielaj tabeloj pri la tuta idaro de Izrael: kiu malpurigas ĝin, tiu mortos, kaj li estos ŝtonmortigita per ŝtonoj.
10 Kaj en tiu leĝo estas nek tagoj, nek pardono, nek pekliberigo; sed tiu, kiu malpurigis sian filinon, estos ekstermita el la tuta Izrael; ĉar li donis el sia idaro al Moloĥ kaj agis malpie, malpurigante ĝin.
11 Kaj vi, Moseo, ordonu al la Izraelidoj kaj admonu ilin, ke ili ne donu siajn filinojn al la nacianoj, kaj ke ili ne prenu por siaj filoj iun ajn el la filinoj de la nacianoj, ĉar tio estas abomenaĵo antaŭ la Eternulo.
12 Tial mi skribis por vi en la vortoj de la instruo ĉiujn farojn de la Ŝeĥemidoj, kiujn ili faris kontraŭ Dina, kaj kiel la filoj de Jakob diris, dirante: Ni ne donos nian filinon al viro, kiu ne estas necirkumcidita; ĉar tio estus por ni hontindaĵo.
13 Kaj ĝi estas hontindaĵo por Izrael, por la vivantoj, kaj por tiuj, kiuj prenas la filinojn de la nacioj; ĉar tio estas malpura kaj abomenindaĵo por Izrael.
14 Kaj Izrael ne estos libera de ĉi tiu malpureco, se ĝi havos edzinon el la filinoj de la nacianoj, aŭ se ĝi donos iun el siaj filinoj al viro, kiu estas el iu el la nacianoj.
15 Ĉar estos plago post plago, kaj malbeno post malbeno, kaj ĉia juĝo, plago kaj malbeno venos sur lin; se li faros tion, aŭ kovros Siajn okulojn de tiuj, kiuj faras malpuraĵon, aŭ tiuj, kiuj malpurigas la sanktejon de la Eternulo, aŭ tiuj, kiuj malsanktigas Lian sanktan nomon, tiam la tuta popolo kune estos juĝata pro la tuta malpureco kaj profanado de tiu homo.
16 Kaj oni ne faros al si favoron de personoj, kaj oni ne akceptos el lia mano fruktojn, donacojn, bruloferojn, sebon, nek agrablan odoraĵon, por akcepti ĝin; tiel faros ĉiu viro aŭ virino en Izrael, kiu malpurigos la sanktejon.
17 Tial mi ordonis al vi, dirante: Atestu ĉi tiun ateston al Izrael: vidu, kiel fartis la Ŝeĥemidoj kaj iliaj filoj; kiel ili estis transdonitaj en la manojn de la du filoj de Jakob, kaj ili mortigis ilin sub torturoj, kaj tio estis kalkulita al ili kiel justeco, kaj ĝi estas skribita al ili kiel justeco.
18 Kaj la idaro de Levi estis elektita por la pastreco, kaj por esti Levidoj, por ke ili servu antaŭ la Eternulo, kiel ni, konstante, kaj por ke Levi kaj liaj filoj estu benitaj por ĉiam; ĉar li fervoris plenumi justecon kaj juĝadon kaj venĝon kontraŭ ĉiuj, kiuj leviĝis kontraŭ Izrael.
19 Kaj tiel ili skribas kiel ateston al li sur la ĉielaj tabeloj benon kaj justecon antaŭ la Dio de ĉiuj:
20 Kaj ni memoras la justecon, kiun la homo plenumis dum sia vivo, en ĉiuj periodoj de la jaro; ĝis mil generacioj ili registros ĝin, kaj ĝi venos al li kaj al liaj posteuloj post li, kaj li estas registrita sur la ĉielaj tabeloj kiel amiko kaj justulo.
21 Ĉi tiun tutan rakonton Mi skribis por vi, kaj Mi ordonis al vi diri al la Izraelidoj, ke ili ne peku, nek malobeu la leĝoj, nek rompu la interligon, kiu estas starigita por ili, (sed) ke ili plenumu ĝin kaj estu registritaj kiel amikoj.
22 Sed se ili pekos kaj faros malpurecon en ĉiu maniero, ili estos registritaj sur la ĉielaj tabeloj kiel malamikoj, kaj ili estos ekstermitaj el la libro de vivo, kaj ili estos registritaj en la libro de tiuj, kiuj estos ekstermitaj kaj kun tiuj, kiuj estos elradikigitaj el la tero.
23 Kaj en la tago, kiam la filoj de Jakob mortigis Ŝeĥemon, skribaĵo estis registrita por ili en la ĉielo, ke ili plenumis justecon kaj honestecon kaj venĝon kontraŭ la pekuloj; kaj ĝi estis skribita por beno.
24 Kaj ili elkondukis sian fratinon Dina el la domo de Ŝeĥem, kaj ili kaptis ĉion, kio estis en Ŝeĥem, iliajn ŝafojn kaj iliajn bovojn kaj iliajn azenojn kaj ilian tutan havaĵon kaj ĉiujn iliajn ŝafojn; kaj ili alkondukis ĉion al ilia patro Jakob.
25 Kaj li riproĉis ilin, ĉar ili mortigis la urbon per glavo; ĉar li timis la loĝantojn de la lando, la Kanaanidojn kaj la Perizidojn.
26 Kaj timo antaŭ la Eternulo estis sur ĉiuj urboj, kiuj estas ĉirkaŭ Ŝeĥem, kaj ili ne leviĝis, por persekuti la filojn de Jakob, ĉar teruro falis sur ilin.

ĈAPITRO 31

1 Kaj en la novmonato de la monato Jakob diris al la tuta domo de sia domo, dirante: Purigu vin kaj ŝanĝu viajn vestojn, kaj ni leviĝu kaj iru al Bet-El, kie mi faris al Li sanktan promeson en la tago, kiam mi forkuris de mia frato Esav, ĉar li estis kun mi kaj kondukis min en ĉi tiun landon en pacon; kaj forĵetu la fremdajn diojn, kiuj estas inter vi.
2 Kaj ili forlasis la fremdajn diojn, kaj tion, kio estis en iliaj oreloj kaj kio estis sur iliaj koloj, kaj la idolojn, kiujn Raĥel ŝtelis de sia patro Laban, kaj ŝi donis ilin al Jakob; kaj li bruligis ilin kaj disbatis ilin kaj ekstermis ilin, kaj kaŝis ilin sub kverko, kiu estas en la lando Ŝeĥem.
3 Kaj li supreniris en la novmonato de la sepa monato al Bet-El, kaj li konstruis altaron en la loko, kie li dormis, kaj li starigis tie monumenton, kaj li sendis al sia patro Isaak, ke li venu al li por lia ofero, kaj al sia patrino Rebeka.
4 Kaj Isaak diris: Mia filo Jakob venu, kaj mi lin vidu, antaŭ ol mi mortos.
5 Kaj Jakob iris al sia patro Isaak kaj al sia patrino Rebeka, al la domo de sia patro Abraham; kaj li prenis kun si siajn du filojn, Levin kaj Jehudan, kaj li venis al sia patro Isaak kaj al sia patrino Rebeka.
6 Kaj Rebeka eliris el la turo al la antaŭo de ĝi, por kisi Jakobon kaj ĉirkaŭpreni lin; ĉar ŝia spirito reviviĝis, kiam ŝi aŭdis: Jen via filo Jakob venis; kaj ŝi kisis lin.
7 Kaj ŝi vidis liajn du filojn kaj rekonis ilin, kaj diris al li: Ĉu tio estas viaj filoj, mia filo? Kaj ŝi ĉirkaŭprenis ilin kaj kisis ilin, kaj benis ilin, dirante: Per vi gloriĝos la idaro de Abraham, kaj vi estos beno sur la tero.
8 Kaj Jakob venis al sia patro Isaak, en la ĉambron, kie li kuŝis, kaj liaj du filoj estis kun li; kaj li prenis la manon de sia patro kaj kliniĝis kaj kisis lin; kaj Isaak alkroĉiĝis al la kolo de sia filo Jakob kaj ploris sur lia kolo.
9 Kaj la mallumo malaperis de la okuloj de Isaak, kaj li vidis la du filojn de Jakob, Levin kaj Jehudan, kaj li diris: Ĉu tio estas viaj filoj, mia filo? ĉar ili estas kiel vi.
10 Kaj li diris al li, ke ili vere estas liaj filoj: Kaj vi vere vidis, ke ili vere estas miaj filoj.
11 Kaj ili alproksimiĝis al li, kaj li turnis sin kaj kisis ilin kaj ĉirkaŭprenis ilin ambaŭ kune.
12 Kaj la spirito de profetaĵo malsupreniris en lian buŝon, kaj li prenis Levion per sia dekstra mano kaj Jehudan per sia maldekstra.
13 Kaj li turnis sin unue al Levi, kaj komencis beni lin unue, kaj diris al li: La Dio de ĉio, la Sinjoro mem de ĉiuj aĝoj, benu vin kaj viajn infanojn tra ĉiuj aĝoj.

14 Kaj la Eternulo donu al vi kaj al via idaro grandecon kaj grandan gloron, kaj Li faru, ke vi kaj via idaro el ĉiu karno alproksimiĝu al Li, por servi en Lia sanktejo kiel anĝeloj de la ĉeesto kaj kiel sanktuloj. Kiel ili, tiel ankaŭ la idaro de viaj filoj estu por gloro, grandeco kaj sankteco, kaj Li faru ilin grandaj por ĉiuj generacioj.
15 Kaj ili estos juĝistoj kaj princoj kaj estroj de la tuta idaro de la filoj de Jakob; ili parolos la vorton de la Eternulo juste, kaj ili juĝos ĉiujn Liajn decidojn juste; kaj ili rakontos Miajn vojojn al Jakob kaj Miajn irojn al Izrael; kaj la beno de la Eternulo estos donita en ilia buŝo, por beni la tutan idaron de la amato.
16 Via patrino nomis vin Levi, kaj juste ŝi nomis vin; vi aliĝos al la Eternulo, kaj vi estos kamarado por ĉiuj filoj de Jakob; Lia tablo estu via, kaj vi kaj viaj filoj manĝu ĝin; kaj via tablo estu plena por ĉiuj generacioj, kaj via manĝaĵo ne manku por ĉiuj generacioj.
17 Kaj faligu sin antaŭ vi ĉiuj, kiuj vin malamas, kaj ĉiuj viaj malamikoj estu ekstermitaj kaj pereu; kaj benata estu tiu, kiu vin benas, kaj malbenata estu ĉiu popolo, kiu vin malbenas.
18 Kaj al Jehuda li diris: La Eternulo donu al vi forton kaj potencon, por ke vi piedpremu ĉiujn viajn malamikojn. Vi estos princo, vi kaj unu el viaj filoj, super la filoj de Jakob; via nomo kaj la nomo de viaj filoj disvastigu kaj trairu ĉiun landon kaj limon; tiam ektimos antaŭ via vizaĝo popoloj, kaj tremos ĉiuj popoloj.
19 Ĉe vi estos la helpo de Jakob, Kaj ĉe vi troviĝos la savo de Izrael.
20 Kaj kiam vi sidos sur la trono de gloro de via justeco, estos granda paco al la tuta idaro de la filoj de la amata; benata estu tiu, kiu vin benas, kaj ĉiuj, kiuj vin malamas kaj turmentas kaj malbenas vin, estos elradikigitaj kaj ekstermitaj de la tero kaj estos malbenitaj.
21 Kaj turniĝante, li kisis lin denove kaj ĉirkaŭprenis lin, kaj tre ĝojis; ĉar li vere vidis la filojn de lia filo Jakob.
22 Kaj li foriris de inter liaj piedoj kaj ĵetis sin teren kaj adorkliniĝis antaŭ li; kaj li benis ilin kaj ripozis tie kun lia patro Isaak tiun nokton, kaj ili manĝis kaj trinkis kun ĝojo.
23 Kaj Li dormigis la du filojn de Jakob, unu dekstre de li kaj la duan maldekstre; kaj tio estis kalkulita al li kiel justeco.
24 Kaj Jakob rakontis al sia patro ĉion nokte, kiel la Eternulo montris al li grandan favorkoron kaj kiel Li sukcesis (al li) en ĉiuj liaj vojoj kaj gardis lin kontraŭ ĉia malbono.
25 Kaj Isaak benis la Dion de sia patro Abraham, kiu ne fortiris Sian favorkorecon kaj Sian justecon de la filoj de Sia sklavo Isaak.
26 Kaj matene Jakob rakontis al sia patro Isaak la promeson, kiun li faris al la Eternulo, kaj la vizion, kiun li vidis, kaj ke li konstruis altaron, kaj ke ĉio estas preta por la ofero, por fari ĝin antaŭ la Eternulo, kiel li promesis, kaj ke Li venis, por sidigi lin sur azeno.
27 Kaj Isaak diris al sia filo Jakob: Mi ne povas iri kun vi, ĉar mi estas maljuna kaj ne povas porti la vojon; iru, mia filo, en paco, ĉar mi havas hodiaŭ la aĝon de cent sesdek kvin jaroj; mi ne povas plu vojaĝi; sidigu vian patrinon sur azenon, kaj lasu ŝin iri kun vi.
28 Kaj mi scias, mia filo, ke vi venis pro mi, kaj estu benata ĉi tiu tago, en kiu vi vidis min vivanta, kaj mi ankaŭ vidis vin, mia filo.
29 Sukcesu al vi kaj plenumu la promeson, kiun vi faris; kaj ne prokrastu vian promeson; ĉar vi estos postulata pri la promeso; nun do rapidu plenumi ĝin, kaj plaĉu al Tiu, kiu faris ĉion, al kiu vi faris la promeson.
30 Kaj li diris al Rebeka: Iru kun via filo Jakob; kaj Rebeka iris kun sia filo Jakob, kaj Debora kun ŝi, kaj ili venis al Bet-El.
31 Kaj Jakob rememoris la preĝon, per kiu lia patro benis lin kaj siajn du filojn, Levi kaj Jehuda; kaj li ĝojis kaj benis la Dion de siaj patroj Abraham kaj Isaak.
32 Kaj li diris: 'Nun mi scias, ke mi havas eternan esperon, kaj miaj filoj ankaŭ, antaŭ la Dio de ĉiuj'; kaj tiel estas ordonite koncerne la du; kaj ili registras ĝin kiel eternan ateston al ili sur la ĉielaj tabeloj, kiel Isaak benis ilin.

ĈAPITRO 32

1 Kaj li restis tiun nokton en Bet-El, kaj Levi sonĝis, ke oni lin konsekris kaj faris lin pastro de la Plejalta Dio, lin kaj liajn filojn por ĉiam; kaj li vekiĝis el sia dormo kaj benis la Eternulon.
2 Kaj Jakob leviĝis frue matene, la dek-kvaran de tiu monato, kaj li donis dekonaĵon de ĉiuj, kiuj venis kun li, kaj de homoj kaj de brutoj, kaj de oro kaj de ĉiu vazo kaj vesto, jes, li donis dekonaĵon de ĉio.
3 Kaj en tiuj tagoj Raĥel gravediĝis je sia filo Benjamen. Kaj Jakob kalkulis siajn filojn de li supren, kaj Levi aliĝis al la parto de la Eternulo, kaj lia patro vestis lin per la pastraj vestoj kaj plenigis liajn manojn.
4 Kaj en la dek-kvina tago de tiu monato li alportis al la altaro dek kvar bovojn el la brutaro kaj dudek ok ŝafojn kaj kvardek naŭ ŝafojn kaj sep ŝafidojn kaj dudek unu kaprojn kiel bruloferon sur la altaro de buĉofero, por plaĉi al Dio, kiel agrablan odoraĵon.
5 Tio estis lia ofero, konforme al la promeso, kiun li faris, ke li donos dekonaĵon, kune kun iliaj fruktoferoj kaj iliaj verŝoferoj.
6 Kaj kiam la fajro ĝin ekstermis, li bruligis incenson sur la fajro super la fajro, kaj kiel dankoferon du bovojn kaj kvar ŝafojn kaj kvar ŝafojn, kvar virkaprojn kaj du jaraĝajn ŝafojn kaj du kapridojn; kaj tiel li faris ĉiutage dum sep tagoj.
7 Kaj li kaj ĉiuj liaj filoj kaj liaj viroj manĝis tie kun ĝojo dum sep tagoj, kaj benis kaj dankis la Eternulon, kiu liberigis lin el ĉiuj liaj suferoj kaj plenumis al li lian promeson.
8 Kaj li donis dekonaĵojn el ĉiuj puraj bestoj kaj faris bruloferojn, sed la malpurajn bestojn li ne donis al sia filo Levi, kaj li donis al li ĉiujn animojn de la homoj.
9 Kaj Levi plenumis la pastradon en Bet-El antaŭ sia patro Jakob anstataŭ siaj dek fratoj, kaj li tie estis pastro, kaj Jakob faris sian promeson; tiel li donis denove dekonaĵon al la Eternulo kaj sanktigis ĝin, kaj ĝi fariĝis sankta al Li.
10 Kaj pro tio estas ordonite sur la ĉielaj tabeloj kiel leĝo por la dekonaĵo denove la dekonaĵo manĝi antaŭ la Eternulo de jaro al jaro, en la loko kie ĝi estas elektita por ke Lia nomo loĝu, kaj por ĉi tiu leĝo ne estas limo de tagoj por ĉiam.

11 Ĉi tiu leĝo estas skribita, por ke ĝi estu plenumata de jaro al jaro, manĝante la duan dekonaĵon antaŭ la Eternulo en la loko, kie ĝi estas elektita, kaj nenio restos super ĝi de tiu jaro ĝis la sekva jaro.
12 Ĉar oni manĝos la semojn en sia jaro ĝis la tagoj de la rikolto de la semoj de la jaro, kaj la vinon ĝis la tagoj de la mosto, kaj la oleon ĝis la tagoj de ĝia sezono.
13 Kaj ĉio, kio restos el ĝi kaj malnoviĝos, estu rigardata kiel malpura; forbruligu ĝin per fajro, ĉar ĝi estas malpura.
14 Kaj tiel ili manĝu ĝin kune en la sanktejo, kaj ili ne lasu ĝin maljuniĝi.
15 Kaj ĉiuj dekonaĵoj de la bovoj kaj ŝafoj estos sanktaj al la Eternulo, kaj apartenos al Liaj pastroj, kaj ili manĝos ilin antaŭ Li ĉiujare; ĉar tiel estas ordonite kaj gravurite pri la dekonaĵoj sur la ĉielaj tabeloj.
16 Kaj en la sekvanta nokto, en la dudek-dua tago de tiu monato, Jakob decidis konstrui tiun lokon kaj ĉirkaŭi la korton per muro, kaj sanktigi ĝin kaj fari ĝin sanktiga por ĉiam, por si kaj por siaj idoj post li.
17 Kaj la Eternulo aperis al li nokte kaj benis lin, kaj diris al li: Via nomo ne estu nomata Jakob, sed Izrael oni donu al vi la nomon.
18 Kaj Li diris al li denove: Mi estas la Eternulo, kiu kreis la ĉielon kaj la teron, kaj Mi vin multigos kaj vin treege; kaj reĝoj eliros el vi, kaj ili juĝos ĉie, kien paŝis la piedo de la homidoj.
19 Kaj Mi donos al via idaro la tutan teron, kiu estas sub la ĉielo, kaj ili juĝos ĉiujn naciojn laŭ sia deziro, kaj post tio ili ekposedos la tutan teron kaj heredos ĝin por ĉiam.
20 Kaj Li finis paroli kun li, kaj Li leviĝis de li. Kaj Jakob rigardis, ĝis Li supreniris en la ĉielon.
21 Kaj li vidis en nokta vizio, kaj jen anĝelo malsupreniris el la ĉielo kun sep tabeloj en siaj manoj, kaj li donis ilin al Jakob, kaj li legis ilin kaj sciis ĉion skribitan en ili, kio okazos al li kaj al liaj filoj tra ĉiuj epokoj.
22 Kaj Li montris al li ĉion, kio estis skribita sur la tabeloj, kaj diris al li: Ne konstruu ĉi tiun lokon, kaj ne faru ĝin eterna sanktejo, kaj ne loĝu ĉi tie, ĉar ĉi tio ne estas la ĝusta loko. Iru al la domo de via patro Abraham kaj loĝu kun via patro Isaak ĝis la tago de la morto de via patro.
23 Ĉar en Egiptujo vi mortos en paco, kaj en ĉi tiu lando vi estos enterigita kun gloro en la tombo de viaj patroj, kun Abraham kaj Isaak.
24 Ne timu, ĉar kiel vi vidis kaj legis ĝin, tiel ĉio estos; kaj skribu ĉion, kiel vi vidis kaj legis.
25 Kaj Jakob diris: Sinjoro, kiel mi povas memori ĉion, kion mi legis kaj vidis? Kaj li diris al li: Mi alportos al vi ĉion en la memoron.
26 Kaj li leviĝis de li, kaj li vekiĝis el sia dormo, kaj li rememoris ĉion, kion li legis kaj vidis, kaj li skribis ĉiujn vortojn, kiujn li legis kaj vidis.
27 Kaj li festis tie ankoraŭ alian tagon, kaj li faris sur ĝi oferojn simile al ĉio, kion li faris en la antaŭaj tagoj, kaj nomis ĝin Aldono, ĉar tiu tago estis aldonita, kaj la antaŭajn tagojn li nomis Festo.
28 Kaj tiel manifestiĝis, ke ĝi estos, kaj ĝi estas skribita sur la ĉielaj tabeloj: tial estis rivelita al li, ke li celebru ĝin kaj aldonu ĝin al la sep tagoj de la festo.
29 Kaj ĝi ricevis la nomon Aldono, ĉar ĝi estis registrita inter la tagoj de festotagoj, laŭ la nombro de la tagoj de la jaro.
30 Kaj nokte, en la dudek-tria tago de tiu monato, mortis Debora, la nutristino de Rebeka; kaj oni enterigis ŝin apud la urbo, sub la kverko de la rivero. Kaj oni donis al tiu loko la nomon Rivero de Debora, kaj al la kverko Kverko de la funebro de Debora.
31 Kaj Rebeka iris kaj revenis al sia domo al sia patro Isaak; kaj Jakob sendis per ŝi ŝafojn kaj ŝafojn kaj kaprojn, por ke ŝi pretigu por lia patro manĝaĵon, kian li deziris.
32 Kaj li sekvis sian patrinon ĝis li venis al la lando Kabratano, kaj li loĝis tie.
33 Kaj Raĥel naskis filon nokte kaj nomis lin Filo de mia malĝojo, ĉar ŝi suferis naskante lin; sed lia patro nomis lin Benjamen en la dekunua tago de la oka monato, en la unua tago de la sesa semajno de tiu jubileo. [2143 AM]
34 Kaj Raĥel mortis tie, kaj oni ŝin enterigis en la lando Efrata, kiu estas Bet-Leĥem. Kaj Jakob konstruis monumenton sur la tombo de Raĥel, sur la vojo super ŝia tombo.

ĈAPITRO 33

1 Kaj Jakob iris kaj loĝis sude de Magdala-Dref. Kaj li venis al sia patro Isaak, li kaj lia edzino Lea, en la novkomenco de la deka monato.
2 Kaj Ruben vidis Bilhan, sklavinon de Raĥel, kromvirinon de sia patro, kiu lavis sin en akvo en sekreta loko; kaj li ekamis ŝin.
3 Kaj li kaŝis sin nokte, kaj li eniris la domon de Bilha, kaj li trovis ŝin dormanta sola sur lito en sia domo.
4 Kaj li kuŝiĝis kun ŝi, kaj ŝi vekiĝis kaj vidis, ke jen Ruben kuŝas kun ŝi en la lito; kaj ŝi malkovris la randon de sia kovrilo kaj kaptis lin, kaj ekkriis, kaj malkovris, ke tio estas Ruben.
5 Kaj ŝi hontiĝis pro li, kaj ŝi deturnis sian manon de li, kaj li forkuris.
6 Kaj ŝi tre funebris pri tio, kaj ŝi ne diris ĝin al iu ajn.
7 Kiam Jakob revenis kaj serĉis ŝin, ŝi diris al li: Mi ne estas pura antaŭ vi, ĉar mi malpuriĝis antaŭ vi; ĉar Ruben malpurigis min kaj kuŝis kun mi dum la nokto; kaj mi dormis, kaj mi ne eksciis, ĝis li malkovris mian junon kaj kuŝis kun mi.
8 Kaj Jakob forte koleris kontraŭ Ruben, pro tio, ke li kuŝis kun Bilha, ĉar li malkovris la jupon de sia patro.
9 Kaj Jakob ne plu alproksimiĝis al ŝi, ĉar Ruben ŝin malhonoris. Kaj ĉiu, kiu malkovras la baskon de sia patro, lia faro estas tre malbona, ĉar li estas abomenaĵo antaŭ la Eternulo.
10 Tial estas skribite kaj ordonite sur la ĉielaj tabeloj, ke viro ne kuŝu kun la edzino de sia patro, nek malkovru la baskon de sia patro, ĉar tio estas malpura; ili mortos kune, la viro, kiu kuŝas kun la edzino de sia patro, kaj ankaŭ la virino; ĉar ili faris malpuraĵon sur la tero.
11 Kaj ne estos nenio malpura antaŭ nia Dio en la popolo, kiun Li elektis al Si kiel posedaĵon.
12 Kaj denove estas skribite duan fojon: Malbenita estu, kiu kuŝas kun la edzino de sia patro, ĉar li malkovris la honton de sia patro; kaj ĉiuj sanktuloj de la Eternulo diris: Tiel estu; tiel estu.
13 Kaj vi, Moseo, ordonu al la Izraelidoj, ke ili observu ĉi tiun vorton; ĉar ĝi estas puno de morto; kaj ĝi estas malpura, kaj ne ekzistas pekliberigo por ĉiam, por

pekliberigi la homon, kiu tion faris; sed li estu mortigita kaj buĉita, kaj ŝtonmortigita per ŝtonoj, kaj elradikigita el inter la popolo de nia Dio.
14 Ĉar al neniu en Izrael, kiu faras tion, estas permesate resti viva eĉ unu tagon sur la tero; ĉar li estas abomenindaĵo kaj malpura.
15 Kaj ili ne diru: Al Ruben estis donita vivo kaj pardono post kiam li kuŝis kun la kromvirino de sia patro, kaj ankaŭ al ŝi, kvankam ŝi havis edzon, kaj ŝia edzo Jakob, lia patro, ankoraŭ vivis.
16 Ĉar ĝis tiu tempo la ordono kaj juĝo kaj leĝo ne estis malkaŝitaj en sia pleneco por ĉiuj, sed en viaj tagoj (ĝi estas malkaŝita) kiel leĝo de tempoj kaj tagoj, kaj leĝo eterna por eternaj generacioj.
17 Kaj por ĉi tiu leĝo ne ekzistas fino de tagoj, nek punpago por ĝi, sed ambaŭ devas esti ekstermitaj el la mezo de la popolo: en la tago, en kiu ili faris ĝin, oni mortigu ilin.
18 Kaj vi, Moseo, skribu ĝin por Izrael, por ke ili observu ĝin kaj agu laŭ tiuj vortoj, kaj ne faru pekon, kiu kondukas al morto; ĉar la Eternulo, nia Dio, estas juĝanto; li ne favoras personojn kaj ne akceptas donacojn.
19 Kaj diru al ili ĉi tiujn vortojn de la interligo, por ke ili aŭdu kaj observu kaj gardu sin pri ili, por ke ili ne estu ekstermitaj kaj elradikigitaj el la lando; ĉar malpureco kaj abomenindaĵo kaj poluado kaj malsanktigo estas ĉiuj, kiuj faras tion sur la tero antaŭ nia Dio.
20 Kaj ne ekzistas pli granda peko ol la malĉasteco, kiun ili faras sur la tero; ĉar Izrael estas sankta nacio al la Eternulo, sia Dio, kaj nacio de heredo, kaj pastra kaj reĝa nacio kaj por (Lia propra) posedaĵo; kaj ne aperos tia malpureco meze de la sankta nacio.
21 Kaj en la tria jaro de tiu sesa semajno [2145 AM] Jakob kaj ĉiuj liaj filoj iris kaj loĝis en la domo de Abraham, apud lia patro Isaak kaj lia patrino Rebeka.
22 Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Jakob: la unuenaskito Ruben, Simeon, Levi, Jehuda, Isaĥar, Zebulun, la filoj de Lea; kaj la filoj de Raĥel, Jozef kaj Benjamen; kaj la filoj de Bilha, Dan kaj Naftali; kaj la filoj de Zilpa, Gad kaj Aŝer; kaj Dina, filino de Lea, la sola filino de Jakob.
23 Kaj ili venis kaj kliniĝis antaŭ Isaak kaj Rebeka, kaj kiam ili vidis ilin, ili benis Jakobon kaj ĉiujn liajn filojn; kaj Isaak tre ĝojis, ĉar li vidis la filojn de sia pli juna filo Jakob, kaj li benis ilin.

ĈAPITRO 34

1 Kaj en la sesa jaro de tiu ĉi semajno de tiu kvardek-kvara jubileo Jakob sendis siajn filojn paŝti siajn ŝafojn, kaj siajn sklavojn kun ili al la paŝtejo de Ŝeĥem.
2 Kaj la sep reĝoj de la Amoridoj kolektiĝis kontraŭ ili, por mortigi ilin, kaj kaŝis sin sub la arboj, por preni iliajn brutojn kiel rabajxon.
3 Jakob kaj Levi kaj Jehuda kaj Jozef estis en la domo kun ilia patro Isaak; ĉar lia spirito estis malĝoja, kaj ili ne povis forlasi lin; kaj Benjamen estis la plej juna, kaj tial restis kun sia patro.
4 Kaj venis la reĝo(j) de Tapu kaj la reĝo(j) de Aresa, kaj la reĝo(j) de Seragan, kaj la reĝo(j) de Selo, kaj la reĝo(j) de Gaas, kaj la reĝo de Bet-Ĥoron, kaj la reĝo de Maanisakir, kaj ĉiuj, kiuj loĝas en ĉi tiuj montoj (kaj) kiuj loĝas en la arbaroj en la lando Kanaana.
5 Kaj ili sciigis al Jakob, dirante: Jen la reĝoj de la Amoridoj ĉirkaŭis viajn filojn kaj rabis iliajn brutojn.
6 Kaj li leviĝis el sia domo, li kaj liaj tri filoj kaj ĉiuj servantoj de lia patro, kaj liaj propraj servantoj, kaj li iris kontraŭ ilin kun ses mil viroj, kiuj portis glavojn.
7 Kaj li mortigis ilin sur la paŝtejoj de Ŝeĥem, kaj persekutis la forkurintojn, kaj li mortigis ilin per la glavo; kaj li mortigis Aresa-n kaj Tafu-n kaj Sareganon kaj Selo-n kaj Amanisakiron kaj Ga[ga]ason; kaj li reakiris siajn gregojn.
8 Kaj li superfortis ilin kaj trudis al ili tributon, ke ili pagu al li tributon, kvin fruktojn de sia tero; kaj li konstruis Rebelon kaj Tamnatareson.
9 Kaj li revenis en paco, kaj li faris pacon kun ili; kaj ili fariĝis liaj sklavoj ĝis la tago, kiam li kaj liaj filoj iris Egiptujon.
10 Kaj en la sepa jaro de tiu ĉi semajno [2149 AM] li sendis Jozefon, por ke li eksciu pri la farto de siaj fratoj, el lia domo al la lando Ŝeĥem, kaj li trovis ilin en la lando Dotan.
11 Kaj ili agis perfide kontraŭ li kaj faris konspiron kontraŭ li, por mortigi lin; sed ŝanĝinte sian opinion, ili vendis lin al Iŝmaelidaj komercistoj, kaj ĉi tiuj forkondukis lin en Egiptujon, kaj ili vendis lin al Potifar, eŭnuko de Faraono, ĉefo de la kuiristoj, pastro de la urbo Elew.
12 Kaj la filoj de Jakob buĉis kapridon kaj trempis la veston de Jozef en la sango kaj sendis al sia patro Jakob en la deka tago de la sepa monato.
13 Kaj li funebris tiun tutan nokton, ĉar oni alportis ĝin al li vespere, kaj li febris pro funebro pri sia morto, kaj li diris: Malbona besto formanĝis Jozefon; kaj ĉiuj membroj de lia domo [funebris kun li en tiu tago, kaj ili] malĝojis kaj funebris kun li la tutan tagon.
14 Kaj liaj filoj kaj lia filino leviĝis, por konsoli lin, sed li rifuzis konsoliĝi pri sia filo.
15 Kaj en tiu tago Bilha aŭdis, ke Jozef pereis, kaj ŝi mortis funebrante lin, kaj ŝi loĝis en Kafratef, kaj Dina ankaŭ, lia filino, mortis post la pereo de Jozef.
16 Kaj venis tiuj tri funebroj sur Izraelon en unu monato. Kaj oni enterigis Bilhan antaŭ la tombo de Raĥel, kaj tie oni enterigis lian filinon Dina.
17 Kaj li funebris pri Jozef dum unu jaro, kaj ne ĉesis, ĉar li diris: Lasu min iri en la Ŝeolon, kaj funebri pri mia filo.
18 Tial estas ordonite por la Izraelidoj, ke ili humiligu sin en la deka tago de la sepa monato — en la tago, kiam venis al lia patro Jakob la novaĵo, kiu lin ploris pri Jozef — ke ili faru pekliberigon por si en la deka tago de la sepa monato pro siaj pekoj per kaprido unufoje en la jaro; ĉar ili ĉagrenis la amon de sia patro rilate al lia filo Jozef.
19 Kaj ĉi tiu tago estas destinita, por ke ili funebru en ĝi pro siaj pekoj, kaj pro ĉiuj siaj malobeoj kaj pro ĉiuj siaj eraroj, por ke ili povu purigi sin en tiu tago unufoje jare.
20 Kaj post la morto de Jozef, la filoj de Jakob prenis al si edzinojn. La nomo de la edzino de Ruben estas Ada; kaj la nomo de la edzino de Simeon estas Adlbaa, Kanaanidino; kaj la nomo de la edzino de Levi estas Melka, el la filinoj de Aram, el la idaro de la filoj de Teraĥ; kaj la nomo de la edzino de Jehuda estas Bet-Suel, Kanaanidino; kaj la nomo de la edzino de Isaĥar estas Ĥezaka; kaj la nomo de la

edzino de Zebulun estas Niiman; kaj la nomo de la edzino de Dan estas Egla; kaj la nomo de la edzino de Naftali estas Rasuv el Mezopotamio; kaj la nomo de la edzino de Gad estas Maka; kaj la nomo de la edzino de Aŝer estas Ijona; kaj la nomo de la edzino de Jozef estas Asenat, la Egipto; kaj la nomo de la edzino de Benjamen estas Ijaŝaka.
21 Kaj Simeon pentis, kaj prenis duan edzinon el Mezopotamio kiel siajn fratojn.

ĈAPITRO 35

1 Kaj en la unua jaro de la unua semajno de la kvardek-kvina jubileo [2157 AM] Rebeka vokis Jakob, sian filon, kaj ordonis al li rilate al sia patro kaj sia frato, ke li honoru ilin dum sia tuta vivo.
2 Kaj Jakob diris: Mi faros ĉion, kiel Vi ordonis al mi; ĉar ĉi tio estos por mi honoro kaj grandeco kaj justeco antaŭ la Eternulo, ke mi ilin honoros.
3 Kaj vi ankaŭ, patrino, scias de la tempo kiam mi naskiĝis ĝis ĉi tiu tago, ĉiujn miajn farojn kaj ĉion, kio estas en mia koro, ke mi ĉiam pensas bonon pri ĉio.
4 Kaj kiel mi ne farus tion, kion Vi ordonis al mi, ke mi honoru mian patron kaj mian fraton!
5 Diru al mi, patrino, kian perversecon vi vidis en mi, kaj mi deturnos min de ĝi, kaj kompato estos sur mi.
6 Kaj ŝi diris al li: Mia filo, mi ne vidis en vi dum mia tuta vivo ian malĝustan agon, sed nur virtan agon. Tamen mi diros al vi la veron, mia filo: mi mortos ĉi-jare, kaj mi ne travivos ĉi-jare; ĉar mi vidis en sonĝo la tagon de mia morto, ke mi ne vivos pli ol cent kvindek kvin jarojn; kaj jen mi finis ĉiujn tagojn de mia vivo, kiujn mi devas vivi.
7 Kaj Jakob ridis pri la vortoj de sia patrino, ĉar lia patrino diris al li, ke ŝi mortos; kaj ŝi sidis kontraŭe al li en sia forto, kaj ŝi ne estis malforta en sia forto; ĉar ŝi eniris kaj eliris kaj vidis, kaj ŝiaj dentoj estis fortaj, kaj neniu malsano tuŝis ŝin dum ŝia tuta vivo.
8 Kaj Jakob diris al ŝi: Benata mi estas, patrino, se miaj tagoj atingos la tagojn de via vivo, kaj mia forto restos kun mi tiel, kiel via forto; kaj vi ne mortos, ĉar vi ŝercas kun mi pri via morto.
9 Kaj ŝi venis al Isaak, kaj diris al li: Unu peton mi petas de vi: ĵurigu Esavon, ke li ne malbonigos Jakobon kaj ne persekutos lin malamike; ĉar vi scias la pensojn de Esav, ke ili estas malbonaj de lia juneco, kaj boneco ne estas en li; ĉar post via morto li deziras mortigi lin.
10 Kaj vi scias ĉion, kion li faris de la tago, kiam lia frato Jakob iris al Ĥaran, ĝis la nuna tago; kiel li forlasis nin per sia tuta koro kaj faris al ni malbonon; viajn ŝafojn li prenis al si kaj forprenis ĉion, kion vi havis, antaŭ via vizaĝo.
11 Kaj kiam ni petegis kaj petis lin pri tio, kio estis nia propraĵo, li agis kvazaŭ homo, kiu kompatis nin.
12 Kaj li estas maldolĉa kontraŭ vi, ĉar vi benis Jakobon, vian perfektan kaj justan filon; ĉar en li estas nenio malbona, sed nur boneco, kaj de kiam li venis el Ĥaran ĝis hodiaŭ li nenion rabis de ni, ĉar li ĉiam alportas al ni ĉion en ĝia tempo, kaj ĝojas per sia tuta koro, kiam ni prenas el liaj manoj, kaj li benas nin, kaj ne foriris de ni de kiam li venis el Ĥaran ĝis hodiaŭ, kaj li restas kun ni konstante hejme, honorante nin.
13 Kaj Isaak diris al ŝi: Mi ankaŭ scias kaj vidas la farojn de Jakob, kiu estas kun ni, ke per sia tuta koro li honoras nin; sed Mi antaŭe amis Esavon pli ol Jakobon, ĉar li estis la unuenaskito; sed nun Mi amas Jakobon pli ol Esavon, ĉar li faris multajn malbonagojn, kaj ne estas justeco en li, ĉar ĉiuj liaj vojoj estas maljusteco kaj perforto.
14 Kaj nun mia koro maltrankviliĝas pro ĉiuj liaj faroj, kaj nek li nek lia idaro saviĝos, ĉar ili estos ekstermitaj de la tero kaj estos elradikigitaj el sub la ĉielo, ĉar li forlasis la Dion de Abraham kaj sekvis siajn edzinojn kaj ilian malpurecon kaj ilian pekon, li kaj liaj infanoj.
15 Kaj vi ordonas al mi, ke mi lin ĵurigu, ke li ne mortigos sian fraton Jakob; eĉ se li ĵuros, li ne observos sian ĵuron, kaj li faros ne bonon, sed nur malbonon.
16 Sed se li volos mortigi Jakobon, lian fraton, en la manojn de Jakob li estos transdonita, kaj li ne eskapos el liaj manoj, [ĉar li falos en liajn manojn.]
17 Kaj ne timu pro Jakob; ĉar la gardanto de Jakob estas granda kaj potenca kaj honorata, kaj laŭdata pli ol la gardanto de Esav.
18 Kaj Rebeka sendis kaj vokis Esavon, kaj li venis al ŝi, kaj ŝi diris al li: Mi havas peton, mia filo, por demandi al vi; promesas plenumi ĝin, mia filo.
19 Kaj li diris: Mi faros ĉion, kion vi diros al mi, kaj mi ne rifuzos vian peton.
20 Kaj ŝi diris al li: Mi petas vin, ke en la tago, kiam mi mortos, vi prenu min kaj enterigu min apud Sara, la patrino de via patro, kaj ke vi kaj Jakob amu unu la alian kaj ke nek unu deziros malbonon kontraŭ la alia, sed nur reciprokan amon, kaj tiel vi prosperos, miaj filoj, kaj estos honorataj meze de la lando, kaj neniu malamiko ĝojos pri vi, kaj vi estos beno kaj favoro en la okuloj de ĉiuj, kiuj amas vin.
21 Kaj li diris: Mi faros ĉion, kion vi diris al mi, kaj mi enterigos vin en la tago, kiam vi mortos, apud Sara, la patrino de mia patro, kiel vi petis, ke ŝiaj ostoj estu apud viaj ostoj.
22 Kaj Jakobon, mian fraton, mi amos pli ol ĉiun karnon; ĉar mi ne havas fraton sur la tuta tero krom lin solan: kaj tio ne estas granda merito por mi, se mi lin amas; ĉar li estas mia frato, kaj ni estis semitaj kune en via korpo, kaj kune ni eliris el via utero; kaj se mi ne amas mian fraton, kiun mi amos?
23 Kaj mi mem petegas vin admoni Jakobon pri mi kaj pri miaj filoj, ĉar mi scias, ke li certe estos reĝo super mi kaj miaj filoj, ĉar en la tago, kiam mia patro lin benis, li faris lin pli alta kaj min pli malalta.
24 Kaj mi ĵuras al vi, ke mi amos lin, kaj ne deziros malbonon kontraŭ li dum mia tuta vivo, sed nur bonon.
25 Kaj li ĵuris al ŝi pri ĉio ĉi tiu afero. Kaj ŝi vokis Jakobon antaŭ la okuloj de Esav, kaj donis al li ordonojn laŭ la vortoj, kiujn ŝi diris al Esav.
26 Kaj li diris: Mi faros vian volon; kredu min, ke nenia malbono venos de mi aŭ de miaj filoj kontraŭ Esav, kaj mi estos la unua en nenio krom nur en amo.
27 Kaj ili manĝis kaj trinkis, ŝi kaj ŝiaj filoj en tiu nokto; kaj ŝi mortis, havante tri jubileojn kaj unu semajnon kaj unu jaron, en tiu nokto; kaj ŝiaj du filoj, Esav kaj Jakob, enterigis ŝin en la kaverno Duobla, apud Sara, la patrino de ilia patro.

ĈAPITRO 36

1 Kaj en la sesa jaro de tiu ĉi semajno [2162 AM] Isaak alvokis siajn du filojn Esavo kaj Jakob, kaj ili venis al li, kaj li diris al ili: Miaj filoj, mi iras laŭ la vojo de miaj patroj, al la eterna domo, kie estas miaj patroj.
2 Tial enterigu min apud mia patro Abraham, en la kaverno Duobla, sur la kampo de Efron, la Ĥetido, kie Abraham aĉetis tombon, por enterigi ĝin; en la tombo, kiun mi elfosis al mi, tie enterigu min.
3 Kaj jenon mi ordonas al vi, miaj filoj, ke vi praktikadu justecon kaj justecon sur la tero, por ke la Eternulo venigu sur vin ĉion, kion la Eternulo diris, ke Li faros al Abraham kaj al lia idaro.
4 Kaj amu unu la alian, miaj filoj, viajn fratojn kiel homo, kiu amas sian propran animon, kaj ĉiu serĉu tion, kion li povas utili al sia frato, kaj agu kune sur la tero; kaj ili amu unu la alian kiel siajn proprajn animojn.
5 Kaj koncerne la demandon pri idoloj, mi ordonas kaj admonas vin malakcepti ilin kaj malami ilin, kaj ne ami ilin, ĉar ili estas plenaj de trompo por tiuj, kiuj adoras ilin kaj por tiuj, kiuj kliniĝas antaŭ ili.
6 Memoru, miaj filoj, la Eternulon, Dion de via patro Abraham, kaj kiel mi ankaŭ adoris Lin kaj servis Lin en justeco kaj ĝojo, por ke Li multigu vin kaj multigu vian idaron kiel la stelojn de la ĉielo laŭ nombro, kaj por ke Li starigu vin sur la tero kiel plantaĵon de justeco, kiu ne estos elradikigita por ĉiuj generacioj por ĉiam.
7 Kaj nun mi vin ĵurigos per granda ĵuro — ĉar ne ekzistas ĵuro pli granda ol tiu per la nomo glora kaj honorata kaj granda kaj belega kaj mirinda kaj potenca, kiu kreis la ĉielon kaj la teron kaj ĉion kune — ke vi Lin timu kaj Lin adoru.
8 Kaj ke ĉiu amu sian fraton kun amo kaj justeco, kaj ke ĉiu ne deziru malbonon kontraŭ sia frato de nun por ĉiam dum via tuta vivo, por ke vi prosperu en ĉiuj viaj agoj kaj ne pereu.
9 Kaj se iu el vi intencas malbonon kontraŭ sia frato, sciu, ke de nun ĉiu, kiu intencas malbonon kontraŭ sia frato, falos en lian manon kaj estos elradikigita el la lando de la vivantoj, kaj lia idaro estos ekstermita el sub la ĉielo.
10 Sed en la tago de tumulto kaj malbeno kaj indigno kaj kolero, per flamanta kaj ekstermanta fajro, kiel Li forbruligis Sodomon, tiel same Li bruligos sian landon kaj sian urbon kaj ĉion, kio apartenas al li; kaj li estos forviŝita el la libro de la disciplino de la homoj, kaj ne estos enskribita en la libro de la vivo, sed en tiu, kiu estas destinita por detruo; kaj li foriros en eternan malbenon; por ke ilia kondamno estu ĉiam renovigata en malamo kaj en malbeno kaj en kolero kaj en turmento kaj en indigno kaj en plagoj kaj en malsano por ĉiam.
11 Mi diras kaj atestas al vi, miaj filoj, laŭ la juĝo, kiu venos sur la homon, kiu volas vundi sian fraton.
12 Kaj li dividis en tiu tago sian tutan posedaĵon inter la du, kaj li donis la pli grandan parton al la unuenaskito, kaj la turon kaj ĉion ĉirkaŭ ĝi, kaj ĉion, kion Abraham posedis ĉe la Puto de la Ĵuro.
13 Kaj li diris: Ĉi tiun pli grandan parton mi donos al la unuenaskito.
14 Kaj Esav diris: Mi vendis al Jakob kaj donis mian unuenaskitecon al Jakob; al li ĝi estu donita, kaj mi ne havas vorton, por diri pri ĝi, ĉar ĝi estas lia.
15 Kaj Isaak diris: Beno estu sur vi, miaj filoj, kaj sur via idaro hodiaŭ, ĉar vi donis al mi ripozon, kaj mia koro ne afliktiĝas pri la unuenaskito, por ke vi ne faru malbonon pro ĝi.
16 Dio Plejalta benu la homon, kiu faras justecon, lin kaj lian idaron por eterne.
17 Kaj li finis ordoni al ili kaj beni ilin, kaj ili manĝis kaj trinkis kune antaŭ li, kaj li ĝojis, ĉar estis unu sola penso inter ili, kaj ili foriris de li kaj ripozis tiun tagon kaj dormis.
18 Kaj Isaak dormis sur sia lito en tiu tago ĝojante; kaj li dormis la eternan dormon, kaj mortis en la aĝo de cent okdek jaroj. Li plenumis dudek kvin semajnojn kaj kvin jarojn; kaj lin enterigis liaj du filoj Esav kaj Jakob.
19 Kaj Esav iris en la landon de Edom, sur la monton Seir, kaj tie li ekloĝis.
20 Kaj Jakob loĝis en la montoj de Hebron, en la turo de la lando, kie loĝis sia patro Abraham, kaj li adoris la Eternulon per sia tuta koro kaj laŭ la videblaj ordonoj, kiel Li dividis la tagojn de siaj generacioj.
21 Kaj lia edzino Lea mortis en la kvara jaro de la dua semajno de la kvardek-kvina jubileo, kaj li enterigis ŝin en la kaverno Duobla apud sia patrino Rebeka, maldekstre de la tombo de Sara, la patrino de lia patro.
22 kaj ĉiuj ŝiaj filoj kaj liaj filoj venis, por funebri pri lia edzino Lea kaj konsoli lin pri ŝi, ĉar li funebris ŝin, ĉar li amis ŝin tre multe post la morto de ŝia fratino Raĥel;
23 ĉar ŝi estis perfekta kaj justa en ĉiuj siaj vojoj kaj honoris Jakobon, kaj dum sia tuta vivo kun li li ne aŭdis el ŝia buŝo malbonan vorton; ĉar ŝi estis milda kaj pacema kaj justa kaj honorinda.
24 Kaj li rememoris ĉiujn ŝiajn farojn, kiujn ŝi faris dum sia vivo, kaj li priploris ŝin tre multe; ĉar li amis ŝin per sia tuta koro kaj per sia tuta animo.

ĈAPITRO 37

1 Kaj en la tago, kiam mortis Isaak, la patro de Jakob kaj Esav, [2162 AM] la filoj de Esav aŭdis, ke Isaak donis la parton de la pli aĝa al sia pli juna filo Jakob; kaj ili tre koleris.
2 Kaj ili disputis kun sia patro, dirante: Kial via patro donis al Jakob la parton de la pli aĝa kaj preterlasis vin, kvankam vi estas la pli aĝa kaj Jakob la pli juna?
3 Kaj li diris al ili: Ĉar mi vendis mian unuenaskitecon al Jakob por malgranda porcio da lentoj, kaj en la tago mia patro sendis min por ĉasi kaj kapti kaj alporti al li ion, por ke li manĝu kaj beni min, li venis ruze kaj alportis al mia patro manĝaĵon kaj trinkaĵon, kaj mia patro lin benis kaj metis min sub lian manon.
4 Kaj nun nia patro ĵurigis nin, min kaj lin, ke ni ne intencos malbonon reciproke, nek kontraŭ lia frato, kaj ke ni restos en amo kaj paco ĉiu kun sia frato kaj ne malbonigos niajn vojojn.
5 Kaj ili diris al li: Ni ne aŭskultos vin por fari pacon kun li; ĉar nia forto estas pli granda ol lia forto, kaj ni estas pli fortaj ol li; ni iros kontraŭ lin kaj mortigos lin, kaj ekstermos lin kaj liajn filojn. Kaj se vi ne iros kun ni, ni faros ankaŭ al vi malbonon.
6 Kaj nun aŭskultu nin: ni sendu al Aram kaj Filiŝtujo kaj Moab kaj Amon, kaj ni elektu al ni elektitajn virojn, kiuj estas kuraĝaj por milito, kaj ni iru kontraŭ lin kaj batalu

kontraŭ li, kaj ni ekstermu lin de la tero, antaŭ ol li fariĝos forta.
7 Kaj ilia patro diris al ili: Ne iru kaj ne militu kontraŭ li, por ke vi ne falu antaŭ li.
8 Kaj ili diris al li: Tio estas ankaŭ via konduto de via juneco ĝis la nuna tago, kaj vi metas vian kolon sub lian jugon.
9 Ni ne aŭskultos tiujn vortojn.' Kaj ili sendis al Aram, kaj al Aduram al amiko de ilia patro, kaj ili dungis kun si mil militistojn, elektitajn militistojn.
10 Kaj venis al ili el Moab kaj el la Amonidoj, dungitaj viroj, mil elektitaj viroj, kaj el la Filiŝtujo mil elektitaj militistoj, kaj el Edom kaj el la Ĥoridoj mil elektitaj militistoj, kaj el la Kitim, fortuloj.
11 Kaj ili diris al sia patro: Iru kun ili kaj konduku ilin, alie ni mortigos vin.
12 Kaj li pleniĝis de kolero kaj indigno, vidante, ke liaj filoj devigis lin iri antaŭ ili por konduki ilin kontraŭ lia frato Jakob.
13 Sed poste li rememoris la tutan malbonon, kiu kuŝis en lia koro kontraŭ sia frato Jakob; kaj li ne rememoris la ĵuron, kiun li ĵuris al sia patro kaj al sia patrino, ke li ne elpensos malbonon dum sia tuta vivo kontraŭ sia frato Jakob.
14 Kaj malgraŭ ĉio ĉi, Jakob ne sciis, ke ili venas kontraŭ lin por batali, kaj li funebris pri Lea, sia edzino, ĝis ili alproksimiĝis tre proksime al la turo kun kvar mil militistoj kaj elektitaj militistoj.
15 Kaj la loĝantoj de Ĥebron sendis al li, dirante: Jen via frato venis kontraŭ vin, por batali kontraŭ vi, kun kvar mil homoj zonitaj per glavoj, portantaj ŝildojn kaj armilojn; ĉar ili amis Jakobon pli ol Esavon. Kaj ili diris al li, ĉar Jakob estis homo pli bona kaj kompatema ol Esav.
16 Sed Jakob ne kredis, ĝis ili alproksimiĝis al la turo.
17 Kaj li fermis la pordegojn de la turo; kaj li stariĝis sur la remparo kaj parolis al sia frato Esav kaj diris: Nobla estas la konsolo, per kiu vi venis por konsoli min pri mia edzino, kiu mortis. Ĉu tio estas la ĵuro, kiun vi ĵuris al via patro kaj denove al via patrino antaŭ ol ili mortis? Vi rompis la ĵuron, kaj en la momento, kiam vi ĵuris al via patro, vi estis kondamnita.
18 Kaj Esav respondis kaj diris al li: Nek la homidoj nek la bestoj de la tero havas ĵuron pri justeco, kiun ili ĵuris por ĉiam; sed ĉiutage ili elpensas malbonon unu kontraŭ la alia, kaj kiel ĉiu mortigi sian malamikon kaj malamikon.
19 Kaj vi malamas min kaj miajn infanojn por ĉiam, kaj frateco kun vi ne ekzistas.
20 Aŭskultu ĉi tiujn vortojn, kiujn mi diras al vi: Se apro povas ŝanĝi sian haŭton kaj fari siajn harojn molaj kiel lano, Aŭ se ĝi povas elkreskigi sur sia kapo kornojn kiel la kornoj de cervo aŭ de ŝafo, Tiam Mi konservos fratecon kun vi, Kaj se la mamoj disiĝos de sia patrino, Ĉar vi ne estis frato por mi.
21 Kaj se la lupoj pacos kun la ŝafidoj, por ke ili ne formanĝu nek perfortu ilin, Kaj se ilia koro estos al ili por bono, Tiam estos paco en mia koro al vi.
22 Kaj se leono fariĝos amiko de bovo kaj faros pacon kun ĝi, kaj se li estos ligita sub unu jugo kun ĝi kaj plugos kun ĝi, tiam Mi faros pacon kun vi.
23 Kaj kiam la korvo fariĝos blanka kiel la raso, Tiam sciu, ke Mi vin amis, Kaj Mi pacos kun vi, Vi estos elradikigita, Kaj viaj filoj estos elradikigitaj, Kaj ne estos paco por vi.
24 Kaj kiam Jakob vidis, ke li intencis malbone mortigi lin per sia koro kaj per sia tuta animo, kaj ke li saltis kiel apro, kiu atakas lancon, trapikas kaj mortigas ĝin, kaj ne retiriĝas de ĝi;
25 Tiam li parolis al siaj propraj homoj kaj al siaj servistoj, ke ili ataku lin kaj ĉiujn liajn kunulojn.

ĈAPITRO 38

1 Kaj post tio Jehuda parolis al sia patro Jakob, kaj diris al li: Streĉu vian pafarkon, patro, kaj sendu viajn sagojn kaj faligigu la malamikon kaj mortigu la malamikon; kaj vi havu la potencon, ĉar ni ne mortigos vian fraton, ĉar li estas tia, kia vi, kaj li estas simila al vi; ni donu al li (ĉi tiun) honoron.
2 Jakob streĉis sian pafarkon kaj ĵetis sagon kaj trafis Esavon, lian fraton, ĉe lia dekstra brusto kaj mortigis lin.
3 Kaj denove li ĵetis sagon kaj trafis Adoranon, la Arameanon, sur la maldekstra brusto, kaj puŝis lin malantaŭen kaj mortigis lin.
4 Kaj tiam eliris la filoj de Jakob, ili kaj iliaj sklavoj, dividiĝante sin en taĉmentojn ĉe la kvar flankoj de la turo.
5 Kaj Jehuda eliris antaŭe, kaj Naftali kaj Gad kun li kaj kvindek servantoj kun li ĉe la suda flanko de la turo, kaj ili mortigis ĉiujn, kiujn ili trovis antaŭ si, kaj neniu el ili eskapis.
6 Kaj Levi kaj Dan kaj Aŝer eliris orienten de la turo, kaj kvindek viroj kun ili, kaj ili venkobatis la militistojn de Moab kaj Amonidoj.
7 Kaj Ruben kaj Isaĥar kaj Zebulun eliris al la norda flanko de la turo, kaj kun ili kvindek viroj, kaj ili mortigis la militistojn de la Filiŝtoj.
8 Kaj Simeon kaj Benjamen kaj Ĥanoĥ, filo de Ruben, eliris okcidenten de la turo, kaj kvindek viroj kun ili, kaj ili mortigis el la Edomidoj kaj el la Ĥoridoj kvarcent virojn, fortajn militistojn; kaj sescent forkuris, kaj kvar el la filoj de Esav forkuris kun ili, kaj lasis sian patron kuŝanta mortigita, kiel li falis sur la monteto, kiu estas en Aduram.
9 Kaj la filoj de Jakob persekutis ilin ĝis la montoj Seir. Kaj Jakob enterigis sian fraton sur la monteto Aduram, kaj li revenis al sia domo.
10 Kaj la filoj de Jakob forte turmentis la filojn de Esav sur la monto Seir kaj submetis siajn kolojn, kaj ili fariĝis sklavoj de la filoj de Jakob.
11 Kaj ili sendis al sia patro (por demandi) ĉu ili faru pacon kun ili aŭ mortigu ilin.
12 Kaj Jakob sendis al siaj filoj, ke ili faru pacon; kaj ili faris pacon kun ili, kaj metis sur ilin jugon de sklaveco, por ke ili pagu tributon al Jakob kaj al liaj filoj por ĉiam.
13 Kaj ili daŭre pagis tributon al Jakob ĝis la tago, kiam li malsupreniris Egiptujon.
14 Kaj la filoj de Edom ne liberiĝis de la jugo de sklaveco, kiun la dek du filoj de Jakob metis sur ilin, ĝis la nuna tago.
15 Kaj jen estas la reĝoj, kiuj reĝis en Edom, antaŭ ol reĝis reĝo super la Izraelidoj [ĝis la nuna tago] en la lando de Edom.
16 Kaj Balak, filo de Beor, reĝis en Edom, kaj la nomo de lia urbo estis Danaba.

17 Kaj Balak mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Jobab, filo de Zeraĥ el Boŝer.
18 Kaj Jobab mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Asam el la lando Teman.
19 Kaj Asam mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Hadat, filo de Barad, kiu mortigis Midjanojn sur la kampo de Moab; kaj la nomo de lia urbo estis Avit.
20 Kaj Adat mortis, kaj Salman el Amaseka reĝis anstataŭ li.
21 Kaj Salman mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Ŝaul el Raabot (ĉe la rivero).
22 Kaj Ŝaul mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Baalunan, filo de Aĥbor.
23 Kaj Baalunan, filo de Aĥbor, mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Adat; kaj la nomo de lia edzino estis Majtabit, filino de Matarat, filino de Metabed-Zaab.
24 Jen estas la reĝoj, kiuj reĝis en la lando de Edom.

ĈAPITRO 39

1 Kaj Jakob loĝis en la lando, kie lia patro loĝis fremdule, en la lando Kanaan. Jen estas la generaciaro de Jakob.
2 Kaj Jozef havis la aĝon de dek sep jaroj, kiam oni forkondukis lin en la landon Egiptan; kaj lin aĉetis Potifar, eŭnuko de Faraono, la ĉefkuiristo.
3 Kaj li estrigis Jozefon super sia tuta domo, kaj la beno de la Eternulo venis sur la domon de la Egipto pro Jozef; kaj la Eternulo lin sukcesigis en ĉio, kion li faris.
4 Kaj la Egipto konfidis ĉion en la manojn de Jozef; ĉar li vidis, ke la Eternulo estas kun li, kaj ke la Eternulo lin sukcesigas en ĉio, kion li faras.
5 Kaj la aspekto de Jozef estis bela; kaj la edzino de lia sinjoro levis siajn okulojn kaj vidis Jozefon, kaj ŝi ekamis lin kaj petegis lin kuŝiĝi kun ŝi.
6 Sed li ne transdonis sian animon, kaj li memoris la Eternulon kaj la vortojn, kiujn Jakob, lia patro, kutimis legi el la vortoj de Abraham, ke neniu viro malĉastu kun virino, kiu havas edzon; ke por li la puno de morto estas destinita en la ĉielo antaŭ la Plejalta Dio, kaj la peko estos registrita kontraŭ li en la eternaj libroj konstante antaŭ la Eternulo.
7 Kaj Jozef rememoris tiujn vortojn kaj rifuzis kuŝiĝi kun ŝi.
8 Kaj ŝi petegis lin dum unu jaro, sed li rifuzis kaj ne aŭskultis.
9 Sed ŝi ĉirkaŭprenis lin kaj tenis lin forte en la domo, por devigi lin kuŝi kun ŝi, kaj ŝi fermis la pordojn de la domo kaj tenis lin forte; sed li lasis sian veston en ŝiaj manoj kaj trarompis la pordon kaj forkuris de ŝia ĉeesto.
10 Kaj la virino vidis, ke li ne volas kuŝi kun ŝi, kaj ŝi kalumniis lin antaŭ lia sinjoro, dirante: Via sklavo Hebrea, kiun vi amas, volis devigi min, ke li kuŝu kun mi; kaj kiam mi laŭte kriis, li forkuris kaj lasis sian veston en miaj manoj, kiam mi lin tenis, kaj li trarompis la pordon.
11 Kaj la Egipto vidis la veston de Jozef kaj la rompitan pordon, kaj aŭdis la vortojn de sia edzino, kaj ĵetis Jozefon en malliberejon, en la lokon, kie estis tenataj la malliberuloj, kiujn la reĝo malliberigis.
12 Kaj li estis tie en la malliberejo; kaj la Eternulo donis al Jozef favoron antaŭ la estro de la malliberejogardistoj kaj kompaton antaŭ li, ĉar li vidis, ke la Eternulo estas kun li, kaj ke ĉion, kion li faras, la Eternulo sukcesigas.
13 Kaj li konfidis ĉion en liajn manojn, kaj la estro de la karcergardistoj sciis nenion pri tio, kio estis ĉe li, ĉar Jozef faris ĉion, kaj la Eternulo perfektigis ĝin.
14 Kaj li restis tie du jarojn. Kaj en tiu tempo Faraono, reĝo de Egiptujo, koleris kontraŭ siaj du eŭnukoj, kontraŭ la vinistestro kaj kontraŭ la bakistestro, kaj li metis ilin en la domon de la kuiristestro, en la malliberejon, kie Jozef estis tenata.
15 Kaj la estro de la malliberejo starigis Jozefon por servi ilin, kaj li servis antaŭ ili.
16 Kaj ambaŭ sonĝis sonĝon, la ĉefvinisto kaj la ĉefbakisto, kaj ili rakontis ĝin al Jozef.
17 Kaj kiel li interpretis al ili, tiel fariĝis al ili; kaj Faraono restarigis la vinistestron al lia ofico, kaj la bakistestron li mortigis, kiel Jozef interpretis al ili.
18 Sed la vinistoĉestro forgesis Jozefon en la malliberejo, kvankam li rakontis al li, kio fariĝos al li; kaj li ne memoris rakonti al Faraono, kiel Jozef diris al li, ĉar li forgesis.

ĈAPITRO 40

1 Kaj en tiu tempo Faraono sonĝis du sonĝojn en unu nokto pri malsato, kiu estos en la tuta lando; kaj li vekiĝis el sia dormo, kaj alvokis ĉiujn sonĝoklarigistojn, kiuj estis en Egiptujo, kaj magiistojn, kaj rakontis al ili siajn du sonĝojn, kaj ili ne povis klarigi ilin.
2 Kaj tiam la ĉefvinisto rememoris Jozefon kaj parolis pri li al la reĝo, kaj li elkondukis lin el la malliberejo, kaj li prezentis al li siajn du sonĝojn.
3 Kaj li diris al Faraono, ke liaj du sonĝoj estas unu; kaj li diris al li: Venos sep jaroj de abundeco en la tuta lando Egipta, kaj post tio estos sep jaroj de malsato, tia malsato, kia neniam estis en la tuta lando.
4 Kaj nun Faraono starigu observistojn en la tuta lando Egipta, kaj ili amasigu manĝaĵon en ĉiu urbo dum la tagoj de la jaroj de abundo; kaj estos manĝaĵo por la sep jaroj de malsato, kaj la lando ne pereos pro la malsato, ĉar ĝi estos tre malfacila.
5 Kaj la Eternulo donis al Jozef favoron kaj kompaton en la okuloj de Faraono, kaj Faraono diris al siaj servantoj: Ni ne trovos tian saĝan kaj kompetentan homon, kiel ĉi tiu homo, ĉar la spirito de la Eternulo estas kun li.
6 Kaj li faris lin la dua en sia tuta regno kaj donis al li aŭtoritaton super la tuta Egiptujo kaj veturigis lin sur la dua ĉaro de Faraono.
7 Kaj li vestis lin per binaj vestoj, kaj li metis oran ĉenon sur lian kolon, kaj (heroldo) proklamis antaŭ li: 'El El wa Abirer,' kaj metis ringon sur lian manon kaj faris lin reganto super lia tuta domo, kaj altigis lin, kaj diris al li: 'Nur sur la trono mi estos pli granda ol vi.'
8 Kaj Jozef regis super la tuta lando Egipta, kaj ĉiuj estroj de Faraono kaj ĉiuj liaj servantoj kaj ĉiuj, kiuj plenumis la taskojn de la reĝo, amis lin, ĉar li iradis juste, ĉar li estis sen fiereco kaj aroganteco; li ne respektis personojn kaj ne akceptis donacojn, sed juĝis juste la tutan popolon de la lando.
9 Kaj la lando Egipta estis paca antaŭ Faraono pro Jozef, ĉar la Eternulo estis kun li kaj donis al li favoron kaj kompaton por ĉiuj liaj generacioj antaŭ ĉiuj, kiuj konis lin kaj aŭdis pri li; kaj la regno de Faraono estis bone aranĝita, kaj ne estis Satano nek malbona homo (en ĝi).

10 Kaj la reĝo nomis Jozef la nomon Ŝefantifan, kaj donis al Jozef kiel edzinon filinon de Potifar, filino de la pastro de Heliopolis, la ĉefkuiristo.
11 Kaj en la tago, kiam Jozef stariĝis antaŭ Faraono, li havis la aĝon de tridek jaroj.
12 Kaj en tiu jaro Isaak mortis. Kaj kiel Jozef diris en la interpreto de siaj du sonĝoj, kiel li diris ĝin, estis sep jaroj de abundeco en la tuta lando Egipta, kaj la lando Egipta donis abunde, dek okcent mezurojn.
13 Kaj Jozef kolektis manĝaĵon en ĉiun urbon ĝis ili pleniĝis de greno, tiel ke oni ne plu povis kalkuli kaj mezuri ĝin laŭ ĝia multeco.

ĈAPITRO 41

1 Kaj en la kvardek-kvina jubileo, en la dua semajno, (kaj) en la dua jaro, [2165 AM] Jehuda prenis por sia unuenaskito Er, edzinon el la filinoj de Aram, nomitan Tamar.
2 Sed li malamis ŝin kaj ne kuŝis kun ŝi, ĉar lia patrino estis el la filinoj de Kanaano, kaj li deziris preni al si edzinon el la parencoj de sia patrino; sed lia patro Jehuda ne permesis al li.
3 Kaj tiu Er, la unuenaskito de Jehuda, estis malbona, kaj la Eternulo lin mortigis.
4 Tiam Jehuda diris al sia frato Onan: Eniru al la edzino de via frato kaj plenumu al ŝi la devon de edzo kaj naskigu idaron al via frato.
5 Kaj Onan sciis, ke la idaro ne estos por li, sed nur por lia frato; kaj li iris en la domon de la edzino de sia frato kaj disverŝis la semon sur la teron; kaj li estis malbona antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj Li mortigis lin.
6 Tiam Jehuda diris al sia bofilino Tamar: Restu en la domo de via patro kiel vidvino, ĝis grandiĝos mia filo Ŝela, kaj mi donos vin al li kiel edzinon.
7 Kaj li kreskis; sed Bedsuel, la edzino de Jehuda, ne permesis al ŝia filo Ŝela edziĝi. Kaj Bedsuel, la edzino de Jehuda, mortis en la kvina jaro de tiu semajno.
8 Kaj en la sesa jaro Jehuda iris, por tondi siajn ŝafojn en Timna. Kaj oni diris al Tamar: Jen via bopatro iras Timnan, por tondi siajn ŝafojn.
9 Kaj ŝi demetis siajn vidvinajn vestojn kaj surmetis vualon kaj ornamis sin, kaj sidiĝis ĉe la pordego apud la vojo al Timna.
10 Kaj dum Jehuda estis iranta, li trovis ŝin, kaj pensis, ke ŝi estas publikulino, kaj li diris al ŝi: Lasu min enveni al vi. Kaj ŝi diris al li: Envenu. Kaj li eniris.
11 Kaj ŝi diris al li: Donu al mi mian salajron; kaj li diris al ŝi: Mi havas en mia mano nenion, krom mian ringon, kiu estas sur mia fingro, kaj mian kolĉenon, kaj mian bastonon, kiu estas en mia mano.
12 Kaj ŝi diris al li: Donu ilin al mi, ĝis vi sendos al mi mian salajron. Kaj li diris al ŝi: Mi sendos al vi kapridon; kaj li donis ilin al ŝi, kaj li envenis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis de li.
13 Kaj Jehuda iris al siaj ŝafoj, kaj ŝi iris al la domo de sia patro.
14 Kaj Jehuda sendis kapron per sia paŝtisto Adulamano, sed li ŝin ne trovis; kaj li demandis la loĝantojn de la loko, dirante: Kie estas la publikulino, kiu estis ĉi tie? Kaj ili diris al li: Ne estas ĉi tie ĉe ni publikulino.
15 Kaj li revenis kaj sciigis lin, kaj diris al li, ke li ŝin ne trovis: Mi demandis la loĝantojn de la loko, kaj ili diris al mi: Ĉi tie ne estas publikulino.
16 Kaj li diris: Ŝi gardu ilin, por ke ni ne fariĝu mokataĵo. Kaj kiam ŝi pasis tri monatoj, montriĝis, ke ŝi gravediĝis. Kaj oni diris al Jehuda, dirante: Jen Tamar, via bofilino, gravediĝis de malĉasteco.
17 Kaj Jehuda iris al la domo de sia patro, kaj diris al sia patro kaj al siaj fratoj: Elkonduku ŝin, kaj oni ŝin forbruligu, ĉar ŝi faris malpuraĵon en Izrael.
18 Kaj kiam oni ŝin elkondukis, por bruligi ŝin, ŝi sendis al sia bopatro la ringon kaj la kolĉenon kaj la bastonon, dirante: Eltrovu, kies ĉi tiuj estas, ĉar de li mi gravediĝis.
19 Kaj Jehuda agnoskis, kaj diris: Tamar estas pli justa ol mi.
20 Kaj tial ili ŝin ne bruligu.' Kaj tial ŝi ne estis donita al Ŝela, kaj li ne plu alproksimiĝis al ŝi.
21 Kaj post tio ŝi naskis du filojn, Perecon [2170 AM] kaj Zeraĥon, en la sepa jaro de tiu dua semajno.
22 Kaj tiam finiĝis la sep jaroj de fekundeco, pri kiuj Jozef parolis al Faraono.
23 Kaj Jehuda agnoskis, ke la faro, kiun li faris, estis malbona, ĉar li kuŝis kun sia bofilino, kaj li opiniis ĝin abomeninda en siaj okuloj, kaj li agnoskis, ke li malobeis kaj erarvagis, ĉar li malkovris la jupon de sia filo, kaj li komencis lamenti kaj preĝi antaŭ la Eternulo pro sia malobeo.
24 Kaj ni diris al li en sonĝo, ke ĝi estis pardonita al li, ĉar li fervore petegis kaj lamentis, kaj ne plu faris ĝin.
25 Kaj li ricevis pardonon, ĉar li deturnis sin de sia peko kaj de sia nescio, ĉar li tre pekis antaŭ nia Dio; kaj ĉiun, kiu tiel agas, ĉiun, kiu kuŝas kun sia bopatrino, oni forbruligu lin per fajro, por ke li forbruligu en ĝi, ĉar malpureco kaj makuliĝo estas sur ili, per fajro oni forbruligu ilin.
26 Kaj ordonu al la Izraelidoj, ke ne estu malpuraĵo inter ili; ĉar ĉiu, kiu kuŝas kun sia bofilino aŭ kun sia bopatrino, faris malpuraĵon; per fajro oni forbruligu la viron, kiu kuŝis kun ŝi, kaj ankaŭ la virinon; kaj Li deturnos la koleron kaj la punon de Izrael.
27 Kaj al Jehuda ni diris, ke liaj du filoj ne kuŝis kun ŝi, kaj pro tio lia idaro estis establita por dua generacio, kaj ne estus elradikigita.
28 Ĉar kun pureco de okulo li iris kaj serĉis punon, nome, laŭ la juĝo de Abraham, kiun li ordonis al siaj filoj, Jehuda provis bruligi ŝin per fajro.

ĈAPITRO 42

1 Kaj en la unua jaro de la tria semajno de la kvardek-kvina jubileo la malsato komencis veni en la landon, kaj la pluvo rifuzis esti donita al la tero, ĉar tute ne falis.
2 Kaj la tero senfruktiĝis, sed en la lando Egipta estis manĝaĵo, ĉar Jozef kolektis la semojn de la lando dum la sep jaroj de abundeco kaj konservis ilin.
3 Kaj la Egiptoj venis al Jozef, por ke li donu al ili manĝaĵon; kaj li malfermis la grenejojn, kie estis la greno de la unua jaro, kaj vendis ĝin al la popolo de la lando pro oro.
4 <Kaj la malsato estis tre forta en la lando Kanaano>. Kaj Jakob aŭdis, ke estas pano en Egiptujo, kaj li sendis siajn

dek filojn, por ke ili aĉetu por li pano en Egiptujo; sed Benjamenon li ne sendis; kaj <la dek filoj de Jakob> venis <en Egiptujon> inter la venintoj.
5 Kaj Jozef rekonis ilin, sed ili lin ne rekonis; kaj li parolis al ili kaj demandis ilin, kaj li diris al ili: Ĉu vi ne estas spionoj, kaj ĉu vi ne venis, por esplori la finojn de la lando?
Kaj li metis ilin en malliberejon.
6 Kaj post tio li liberigis ilin denove, kaj retenis Simeonon sola kaj forsendis siajn naŭ fratojn.
7 Kaj li plenigis iliajn sakojn per greno, kaj li metis ilian oron en iliajn sakojn, kaj ili ne sciis.
8 Kaj li ordonis al ili venigi sian pli junan fraton, ĉar ili diris al li, ke ilia patro vivas kaj ilia pli juna frato.
9 Kaj ili eliris el la lando Egipta kaj venis en la landon Kanaan; kaj ili rakontis al sia patro ĉion, kio okazis al ili, kaj kiel la sinjoro de la lando parolis al ili malafable kaj forprenis Simeonon, ĝis ili alkondukos Benjamenon.
10 Kaj Jakob diris: Vi min seninfanigis! Jozef forestas, kaj Simeon ankaŭ forestas, kaj Benjamenon vi volas forpreni. Sur min venis via malboneco.
11 Kaj li diris: Mia filo ne iros kun vi, por ke li ne malsaniĝu; ĉar ilia patrino naskis du filojn, kaj unu pereis, kaj ankaŭ ĉi tiun vi prenos de mi. Se eble li havus febron survoje, vi malaltigus mian maljunecon per malĝojo ĝis morto.
12 Ĉar li vidis, ke ilia mono estis redonita al ĉiu en lia sako, kaj tial li timis forsendi lin.
13 Kaj la malsato pligrandiĝis kaj fariĝis forta en la lando Kanaano, kaj en ĉiuj landoj krom en la lando Egipta, ĉar multaj el la egiptaj infanoj stokis siajn semojn por manĝaĵo de post la tempo, kiam ili vidis Jozefon kolekti semojn kaj meti ilin en provizejojn kaj konservi ilin por la jaroj de malsato.
14 Kaj la popolo de Egiptujo manĝis sin per ĝi dum la unua jaro de ilia malsato.
15 Kiam Izrael vidis, ke la malsato estas tre forta en la lando kaj ke ne estas savo, li diris al siaj filoj: Iru denove kaj akiru por ni manĝaĵon, por ke ni ne mortu.
16 Kaj ili diris: Ni ne iros; se nia plej juna frato ne iros kun ni, tiam ni ne iros.
17 Kaj Izrael vidis, ke se li ne sendos lin kun ili, ili ĉiuj pereos pro la malsato
18 Kaj Ruben diris: Donu lin en mian manon; kaj se mi ne revenigos lin al vi, tiam mortigu miajn du filojn anstataŭ lia animo.
19 Kaj li diris al li: Li ne iros kun vi. Tiam Jehuda alproksimiĝis, kaj diris: Sendu lin kun mi; kaj se mi ne revenigos lin al vi, mi portos la kulpon antaŭ vi por la tuta tempo de mia vivo.
20 Kaj li sendis lin kun ili en la dua jaro de tiu ĉi semajno, en la unua tago de la monato; kaj ili venis en la landon Egiptan, kune kun ĉiuj tiuj, kiuj venis; kaj ili havis donacojn en siaj manoj: stakton, migdalojn, terebintojn, kaj puran mielon.
21 Kaj ili iris kaj stariĝis antaŭ Jozef, kaj li ekvidis lian fraton Benjamen kaj rekonis lin, kaj diris al ili: Ĉu tio estas via plej juna frato? Kaj ili diris al li: Li estas. Kaj li diris: La Eternulo vin favoru, mia filo!
22 Kaj li sendis lin en lian domon, kaj li elkondukis al ili Simeonon, kaj li faris por ili festenon, kaj ili prezentis al li la donacon, kiun ili alportis en siaj manoj.
23 Kaj ili manĝis antaŭ li, kaj li donis al ĉiuj po unu porcio; sed la porcio de Benjamen estis sepfoje pli granda ol tiu de ĉiuj iliaj.
24 Kaj ili manĝis kaj trinkis kaj leviĝis kaj restis kun siaj azenoj.
25 Kaj Jozef elpensis planon, per kiu li povus ekscii iliajn pensojn pri ĉu pensoj pri paco regas inter ili, kaj li diris al la administranto, kiu estis super lia domo: Plenigu ĉiujn iliajn sakojn per manĝaĵo, kaj redonu ilian monon al ili en iliajn ujojn, kaj mian pokalon, la arĝentan pokalon, el kiu mi trinkas, metu ĝin en la sakon de la plej juna, kaj forsendu ilin.

ĈAPITRO 43

1 Kaj li faris, kiel Jozef diris al li, kaj li plenigis ĉiujn iliajn sakojn por ili per manĝaĵo kaj metis ilian monon en iliajn sakojn kaj metis la pokalon en la sakon de Benjamen.
2 Kaj frue matene ili foriris, kaj kiam ili foriris de tie, Jozef diris al la estro de sia domo: Perseku ilin, kuru kaj kaptu ilin, dirante: Vi repagis al mi bonon per malbono; vi ŝtelis de mi la arĝentan pokalon, el kiu trinkas mia sinjoro; kaj revenigu al mi ilian plej junan fraton, kaj alkonduku lin rapide, antaŭ ol mi iros al mia juĝejo.
3 Kaj li kuris post ili kaj diris al ili laŭ tiuj vortoj.
4 Kaj ili diris al li: Dio gardu viajn sklavojn de fari tiun aferon kaj ŝteli el la domo de via sinjoro ian ajn ilon; kaj eĉ la monon, kiun ni trovis en niaj sakoj la unuan fojon, ni viaj sklavoj realportis el la lando Kanaana.
5 Kiel do ni ŝtelu ilon? Jen ni estas ĉi tie, ni kaj niaj sakoj, por serĉi; kaj kie ajn vi trovos la pokalon en la sako de iu el ni, mortigu lin, kaj ni kaj niaj azenoj servos vian sinjoron.
6 Kaj li diris al ili: Ne tiel; tiun, ĉe kiu mi trovos, mi prenos kiel sklavon, kaj vi reiros pace al via domo.
7 Kaj dum li serĉis en iliaj vazoj, komencante de la plej aĝa kaj finante per la plej juna, ĝi troviĝis en la sako de Benjamen.
8 Kaj ili disŝiris siajn vestojn kaj ŝarĝis siajn azenojn, kaj revenis en la urbon, kaj venis al la domo de Jozef, kaj ĉiuj kliniĝis antaŭ li vizaĝaltere.
9 Kaj Jozef diris al ili: Vi faris malbonon. Kaj ili diris: Kion ni diros, kaj kiel ni defendos nin? Nia sinjoro malkovris la kulpon de siaj sklavoj; jen ni estas sklavoj de nia sinjoro, kaj ankaŭ niaj azenoj.
10 Kaj Jozef diris al ili: Mi ankaŭ timas la Eternulon; iru do al viaj hejmoj, kaj lasu vian fraton esti mia sklavo, ĉar vi faris malbonon. Ĉu vi ne scias, ke homo ŝatas sian pokalon, kiel mi ŝatas ĉi tiun pokalon? Kaj tamen vi ŝtelis ĝin de mi.
11 Tiam Jehuda diris: Mia sinjoro, permesu al via sklavo diri vorton al la orelo de mia sinjoro: du fratojn la patrino de via sklavo naskis al nia patro; unu foriris kaj perdiĝis kaj ne estas trovita; kaj li sola restis de sia patrino; kaj via sklavo nia patro lin amas, kaj lia vivo estas ligita al la vivo de ĉi tiu knabo.
12 Kaj kiam ni iros al via sklavo nia patro, kaj la knabo ne estos kun ni, li mortos, kaj ni malsuprenigos nian patron kun malĝojo al la morto.
13 Nun permesu al mi, via sklavo, resti anstataŭ la knabo kiel sklavo ĉe mia sinjoro, kaj la knabo iri kun siaj fratoj; ĉar mi garantiis por li per la mano de via sklavo nia patro;

kaj se mi ne revenigos lin, via sklavo portos la kulpon antaŭ nia patro por ĉiam.
14 Kaj Jozef vidis, ke ili ĉiuj estis bonkoraj unu kun la alia, kaj li ne povis sin deteni, kaj li diris al ili, ke li estas Jozef.
15 Kaj li parolis kun ili en la Hebrea lingvo kaj ĵetis sin sur ilian kolon kaj ploris.
16 Sed ili lin ne rekonis kaj ili komencis plori. Kaj li diris al ili: Ne ploru pro mi, sed rapide venigu mian patron al mi; kaj vi vidos, ke mia buŝo parolas kaj la okuloj de mia frato Benjamen vidas.
17 Ĉar jen estas la dua jaro de la malsato, kaj estas ankoraŭ kvin jaroj sen rikolto nek fruktoj de arboj nek plugado.
18 Iru rapide, vi kaj viaj familioj, por ke vi ne pereu pro malsato, kaj ne malĝoju pri via posedaĵo; ĉar la Eternulo sendis min antaŭ vi, por aranĝi aferojn, por ke vivigu multe da popolo.
19 Kaj diru al mia patro, ke mi ankoraŭ vivas; kaj jen vi vidas, ke la Eternulo faris min patro al Faraono, kaj reganto super lia domo kaj super la tuta lando Egipta.
20 Kaj rakontu al mia patro mian tutan gloron, kaj la tutan riĉaĵon kaj gloron, kiujn la Eternulo donis al mi.
21 Kaj laŭ la ordono de Faraono li donis al ili ĉarojn kaj provizojn por la vojo, kaj li donis al ĉiuj kolorajn vestojn kaj arĝenton.
22 Kaj al ilia patro li sendis vestojn kaj arĝenton kaj dek azenojn, kiuj portis grenon, kaj li ilin forliberigis.
23 Kaj ili iris kaj rakontis al sia patro, ke Jozef vivas kaj mezuras grenon por ĉiuj popoloj de la tero, kaj ke li estas la reganto super la tuta lando Egipta.
24 Kaj ilia patro ne kredis tion, ĉar li estis freneza; sed kiam li vidis la ĉarojn, kiujn Jozef sendis, la vivo de lia spirito reviviĝis, kaj li diris: Sufiĉas por mi, se Jozef vivas; mi iros kaj vidos lin antaŭ ol mi mortos.

ĈAPITRO 44

1 Kaj Izrael eliris el sia domo el Ĥaran en la novmonato de la tria monato, kaj li iris laŭ la vojo al la Puto de Ĵuro, kaj li alportis oferon al la Dio de sia patro Isaak en la sepa de tiu monato.
2 Kaj Jakob rememoris la sonĝon, kiun li vidis en Bet-El, kaj li timis iri Egiptujon.
3 Kaj dum li pensis sendi mesaĝon al Jozef, ke li venu al li, kaj ke li ne iru, li restis tie sep tagojn, se eble li havus vizion pri tio, ĉu li restu aŭ iru.
4 Kaj li festis la rikoltfeston de la unuaaĵoj kun malnova greno, ĉar en la tuta lando Kanaano ne estis manpleno da semoj, ĉar la malsato estis sur ĉiuj bestoj kaj brutaro kaj birdoj, kaj ankaŭ sur homoj.
5 Kaj en la deksesa tago aperis al li la Eternulo, kaj diris al li: Jakob, Jakob! Kaj li respondis: Jen Mi estas. Kaj Li diris al li: Mi estas la Dio de viaj patroj, la Dio de Abraham kaj Isaak; ne timu iri Egiptujon, ĉar Mi tie faros vin granda popolo; Mi iros kun vi, kaj Mi revenigos vin, kaj en ĉi tiu lando vi estos enterigita; kaj Jozef metos siajn manojn sur viajn okulojn.
6 Ne timu; iru Egiptujon.
7 Kaj leviĝis liaj filoj kaj la filoj de liaj filoj, kaj ili metis sian patron kaj sian havaĵon sur ĉarojn.
8 Kaj Izrael leviĝis el la Puto de Ĵuro en la deksesa tago de tiu tria monato, kaj li iris en la landon Egiptan.
9 Kaj Izrael sendis Jehudan antaŭ si al sia filo Jozef, por esplorrigardi la landon Goŝen; ĉar Jozef diris al siaj fratoj, ke ili venu kaj loĝu tie, por esti proksime al li.
10 Kaj ĉi tio estis la plej bona (lando) en la lando Egipta, kaj proksima al li, por ĉiuj (ili) kaj ankaŭ por la brutoj.
11 Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Jakob, kiuj venis Egiptujon kun ilia patro Jakob.
12 Ruben, la unuenaskito de Izrael; kaj jen estas la nomoj de liaj filoj: Ĥanoĥ, Palu, Ĥecron, kaj Karmi-kvin.
13 Simeon kaj liaj filoj; kaj jen estas la nomoj de liaj filoj: Jemuel kaj Jamin kaj Ohad kaj Jaĥin kaj Coĥar kaj Ŝaul, filo de la Cefatidino — sep.
14 Levi kaj liaj filoj; kaj jen estas la nomoj de liaj filoj: Gerŝon, Kehat, kaj Merari—kvar.
15 Jehuda kaj liaj filoj; kaj jen estas la nomoj de liaj filoj: Ŝela, Perec, kaj Zeraĥ — kvar.
16 Isaĥar kaj liaj filoj; kaj jen estas la nomoj de liaj filoj: Tola, Pua, Jasub, kaj Ŝimron — kvin.
17 Zebulun kaj liaj filoj; kaj jen estas la nomoj de liaj filoj: Sered, Elon, kaj Jaĥleel — kvar.
18 Kaj jen estas la filoj de Jakob kaj iliaj filoj, kiujn Lea naskis al Jakob en Mezopotamio, ses; kaj ilia unu fratino, Dina; kaj ĉiuj animoj de la filoj de Lea, kaj iliaj filoj, kiuj venis kun ilia patro Jakob en Egiptujon, estis dudek naŭ; kaj ilia patro Jakob estis kun ili, ili estis tridek.
19 kaj la filoj de Zilpa, sklavino de Lea, edzino de Jakob, kiu naskis al Jakob Gadon kaj Aŝuron.
20 Kaj jen estas la nomoj de iliaj filoj, kiuj iris kun li en Egiptujon. La filoj de Gad: Zifjon, Ĥagi, Ŝuni, Ecbon, Eri, Areli, kaj Arodi — ok.
21 Kaj la filoj de Aŝer: Jimna, Jiŝva, Jiŝvi, Beria, kaj Serah, ilia unu fratino—ses.
22 La nombro de ĉiuj animoj estis dek kvar, kaj ĉiuj animoj de Lea estis kvardek kvar.
23 Kaj la filoj de Raĥel, edzino de Jakob: Jozef kaj Benjamen.
24 Kaj al Jozef naskiĝis en Egiptujo, antaŭ ol lia patro venis Egiptujon, tiuj, kiujn naskis al li Asnat, filino de Potifar, pastro el Heliopolis: Manase kaj Efraim—tri.
25 Kaj la filoj de Benjamen: Bela kaj Beĥer kaj Aŝbel, Gera kaj Naaman kaj Eĥi kaj Roŝ kaj Mupim kaj Ĥupim kaj Ard-dek unu.
26 Kaj ĉiuj animoj de Raĥel estis dek kvar.
27 Kaj la filoj de Bilha, sklavino de Raĥel, edzino de Jakob, kiujn ŝi naskis al Jakob, estis Dan kaj Naftali.
28 Kaj jen estas la nomoj de iliaj filoj, kiuj iris kun ili Egiptujon. La filoj de Dan estis Ĥuŝim, Ŝamon, Asudi, Ijaka, kaj Salomono — ses.
29 Kaj ili mortis en la jaro, en kiu ili eniris Egiptujon, kaj restis nur Dan kaj Ĥuŝim.
30 Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Naftali: Jaĥciel, kaj Guni, kaj Jezer, kaj Ŝalum, kaj Iv.
31 Kaj Iv, kiu naskiĝis post la jaroj de malsato, mortis en Egiptujo.
32 Kaj ĉiuj animoj de Raĥel estis dudek ses.
33 Kaj la nombro de ĉiuj animoj de Jakob, kiuj venis Egiptujon, estis sepdek animoj. Tio estas liaj filoj kaj la filoj de liaj nepoj, ĉiuj sepdek; kaj kvin mortis en Egiptujo antaŭ ol Jozef, kaj ne havis infanojn.
34 Kaj en la lando Kanaano mortis du filoj de Jehuda, Er kaj Onan, kaj ili ne havis infanojn; kaj la Izraelidoj

enterigis la pereintojn, kaj ili estis kalkulitaj inter la sepdek nacianoj.

ĈAPITRO 45

1 Kaj Izrael eniris en la landon Egiptan, en la landon Goŝen, en la novmonato de la kvara monato, en la dua jaro de la tria semajno de la kvardek-kvina jubileo.
2 Kaj Jozef iris renkonte al sia patro Jakob, en la landon Goŝen, kaj li ĵetis sin sur la kolon de sia patro kaj ploris.
3 Kaj Izrael diris al Jozef: Nun mi lasu min morti, de kiam mi vin vidis; nun benata estu la Eternulo, la Dio de Izrael, la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak, kiu ne senigis Sian favorkorecon kaj Sian gracon de Sia servanto Jakob.
4 Sufiĉas al mi, ke mi vidis Vian vizaĝon dum mi estas ankoraŭ vivanta; vera estas la vizio, kiun mi vidis en Bet-El. Benata estu la Eternulo, mia Dio, por ĉiam kaj eterne, kaj benata estu Lia nomo.
5 Kaj Jozef kaj liaj fratoj manĝis panon antaŭ sia patro kaj trinkis vinon, kaj Jakob ĝojis kun treege granda ĝojo, ĉar li vidis Jozef manĝi kun siaj fratoj kaj trinki antaŭ li, kaj li benis la Kreinton de ĉio, kiu lin konservis, kaj konservis por li siajn dek du filojn.
6 Kaj Jozef donis al sia patro kaj al siaj fratoj kiel donacon la rajton loĝi en la lando Goŝen kaj en Rameses kaj en la tuta regiono ĉirkaŭe, super kiu li regis antaŭ Faraono. Kaj Izrael kaj liaj filoj loĝis en la lando Goŝen, en la plej bona parto de la lando Egipta; kaj Izrael havis la aĝon de cent tridek jaroj, kiam li venis Egiptujon.
7 Kaj Jozef nutris sian patron kaj siajn fratojn kaj ankaŭ ilian havaĵon per pano tiom, kiom ili devis pani por la sep jaroj de la malsato.
8 Kaj la lando Egipta suferis pro la malsato, kaj Jozef akiris la tutan landon Egiptan por Faraono kontraŭ manĝaĵo, kaj li posedis la popolon kaj iliajn brutojn kaj ĉion por Faraono.
9 Kaj finiĝis la jaroj de la malsato; kaj Jozef donis al la popolo de la lando semon kaj panon, por ke ili semiĝu en la oka jaro, ĉar la rivero inundis la tutan landon Egiptan.
10 Ĉar dum la sep jaroj de la malsato ĝi ne inundis kaj irigaciis nur kelkajn lokojn ĉe la bordoj de la rivero; sed nun ĝi inundis kaj la Egiptoj semis la teron, kaj ĝi donis multe da greno en tiu jaro.
11 Kaj tio estis la unua jaro de [2178 AM] la kvara semajno de la kvardek-kvina jubileo.
12 Kaj Jozef prenis el la rikolto kvinonon por la reĝo, kaj lasis por ili kvar partojn por manĝaĵo kaj por semado; kaj Jozef faris tion leĝo por la lando Egipta ĝis la nuna tago.
13 Kaj Izrael loĝis en la lando Egipta dek sep jarojn; kaj la tuta tempo, kiun li vivis, estis tri jubileoj, cent kvardek sep jaroj; kaj li mortis en la kvara jaro de la kvina semajno de la kvardek-kvina jubileo.
14 Kaj Izrael benis siajn filojn antaŭ sia morto kaj rakontis al ili ĉion, kio okazos al ili en la lando Egipta; kaj li sciigis al ili, kio venos al ili en la lastaj tagoj, kaj benis ilin kaj donis al Jozef du partojn en la lando.
15 Kaj li ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la kaverno Duobla en la lando Kanaana, apud lia patro Abraham, en la tombo, kiun li elfosis al si en la kaverno Duobla en la lando Ĥebron.
16 Kaj li donis ĉiujn siajn librojn kaj la librojn de siaj patroj al sia filo Levi, por ke li konservu ilin kaj renovigu ilin por siaj infanoj ĝis la nuna tago.

ĈAPITRO 46

1 Kaj okazis, ke post la morto de Jakob, la Izraelidoj multiĝis en la lando Egipta, kaj ili fariĝis granda nacio, kaj ili estis unuanimaj en la koro; tiel ke frato amis fraton, kaj ĉiu helpis sian fraton; kaj ili abunde multiĝis kaj treege multiĝis, dek [2242 AM] semajnojn da jaroj, dum ĉiuj tagoj de la vivo de Jozef.
2 Kaj ne estis Satano nek ia malbono dum la tuta vivo de Jozef, kiun li vivis post sia patro Jakob; ĉar ĉiuj Egiptoj honoris la Izraelidojn dum la tuta vivo de Jozef.
3 Kaj Jozef mortis havante la aĝon de cent dek jaroj; dek sep jarojn li loĝis en la lando Kanaano, kaj dek jarojn li estis sklavo, kaj tri jarojn li estis en malliberejo, kaj okdek jarojn li estis sub la reĝo, kaj regis la tutan landon Egiptan.
4 Kaj mortis li kaj ĉiuj liaj fratoj kaj tiu tuta generacio.
5 Kaj li ordonis al la Izraelidoj antaŭ sia morto, ke ili portu liajn ostojn kun si, kiam ili eliros el la lando Egipta.
6 Kaj li devigis ilin ĵuri pri liaj ostoj, ĉar li sciis, ke la Egiptoj ne plu elportos kaj enterigos lin en la lando Kanaano, ĉar Makamaron, reĝo de Kanaano, loĝante en la lando Asirio, batalis en la valo kontraŭ la reĝo de Egiptujo kaj mortigis lin tie, kaj persekutis la Egiptojn ĝis la pordegoj de Ermon.
7 Sed li ne povis eniri, ĉar alia, nova reĝo, fariĝis reĝo de Egiptujo, kaj li estis pli forta ol li, kaj li revenis al la lando Kanaana, kaj la pordegoj de Egiptujo estis ŝlositaj, kaj neniu eliris kaj neniu eniris Egiptujon.
8 Kaj Jozef mortis en la kvardek-sesa jubileo, en la sesa semajno de la dua jaro, kaj oni enterigis lin en la lando Egipta, kaj ĉiuj liaj fratoj mortis post li.
9 Kaj la reĝo de Egiptujo eliris milite kontraŭ la reĝo de Kanaan en la kvardeka-sepa jubileo, en la dua semajno de la dua jaro; kaj la Izraelidoj elportis ĉiujn ostojn de la filoj de Jakob, krom la ostoj de Jozef, kaj ili enterigis ilin sur la kampo, en la duobla kaverno sur la monto.
10 Kaj la plejmulto (el ili) revenis Egiptujon, sed kelkaj el ili restis sur la montoj de Ĥebron, kaj via patro Amram restis kun ili.
11 Kaj la reĝo de Kanaan venkis la reĝon de Egiptujo, kaj li fermis la pordegojn de Egiptujo.
12 Kaj li elpensis malbonan planon kontraŭ la Izraelidoj, por premi ilin, kaj li diris al la Egiptoj: Jen la popolo de la Izraelidoj pli multiĝis ol ni.
13 Venu, kaj ni agu saĝe kontraŭ ili, antaŭ ol ili fariĝos tro multaj, kaj ni premu ilin per sklaveco, antaŭ ol milito venos sur nin kaj antaŭ ol ili ankaŭ militos kontraŭ ni; alie ili aliĝos al niaj malamikoj kaj forigos ilin el nia lando, ĉar ilia koro kaj vizaĝo estas al la lando Kanaana.
14 Kaj li starigis super ilin laborpostenojn, por premi ilin per sklaveco; kaj ili konstruis fortikajn urbojn por Faraono, Pitom, kaj Ramses, kaj ili konstruis ĉiujn murojn kaj ĉiujn fortikaĵojn, kiuj falis en la urboj de Egiptujo.
15 Kaj ili devigis ilin servi kun severeco, kaj ju pli ili malbone agis kontraŭ ili, des pli ili kreskis kaj multiĝis.
16 Kaj la popolo de Egiptujo abomenis la Izraelidojn.

ĈAPITRO 47

1 Kaj en la sepa semajno, en la sepa jaro, en la kvardek-sepa jubileo, via patro eliris el la lando Kanaana, kaj vi naskiĝis en la kvara semajno, en la sesa jaro de ĝi, en la kvardek-oka jubileo; tio estis la tempo de aflikto por la Izraelidoj.
2 Kaj Faraono, reĝo de Egiptujo, ordonis al ili, ke ili ĵetu ĉiujn siajn knabojn, kiuj naskiĝis, en la riveron.
3 Kaj ili ĵetis ilin en la teron dum sep monatoj ĝis la tago, kiam vi naskiĝis
4 Kaj via patrino kaŝis vin dum tri monatoj, kaj oni rakontis pri ŝi. Kaj ŝi faris por vi arkeon kaj kovris ĝin per peĉo kaj asfalto kaj metis ĝin en ŝtonojn sur la bordo de la rivero, kaj ŝi metis vin en ĝin dum sep tagoj; kaj via patrino venis nokte kaj mamnutris vin, kaj tage Mirjam, via fratino, gardis vin kontraŭ la birdoj.
5 Kaj en tiuj tagoj Tarmut, filino de Faraono, venis bani sin en la rivero, kaj ŝi aŭdis vian ploron, kaj ŝi diris al siaj servistinoj, ke ili elkonduku vin, kaj ili vin alkondukis al ŝi.
6 Kaj ŝi elprenis vin el la arkeo, kaj ŝi kompatis vin.
7 Kaj via fratino diris al ŝi: Ĉu mi iru kaj voku al vi unu el la Hebreinoj, ke ŝi mamnutru kaj mamsuĉu por vi ĉi tiun infanon?
8 Kaj ŝi diris <al ŝi>: Iru. Kaj ŝi iris kaj vokis vian patrinon Joĥebed, kaj ŝi donis al ŝi pagon, kaj ŝi mamnutris vin.
9 Kaj poste, kiam vi fariĝis granda, oni venigis vin al la filino de Faraono, kaj vi fariĝis ŝia filo, kaj via patro Amram instruis al vi skribadon, kaj post kiam vi plenumis tri semajnojn oni venigis vin en la reĝan korton.
10 Kaj vi estis tri semajnojn da jaroj en la kortego ĝis la tempo [2351-] kiam vi eliris el la reĝa kortego kaj vidis Egipton bati vian amikon, kiu estis [2372 AM] el la Izraelidoj, kaj vi mortigis lin kaj kaŝis lin en la sablo.
11 Kaj en la dua tago vi kaj du Izraelidoj kverelis, kaj vi diris al tiu, kiu faris la malbonagon: Kial vi batas vian fraton?
12 Kaj li koleris kaj indignis, kaj diris: Kiu faris vin princo kaj juĝisto super ni? Ĉu vi pensas mortigi min, kiel vi mortigis la Egipton hieraŭ? Kaj vi timis kaj forkuris pro tiuj vortoj.

ĈAPITRO 48

1 Kaj en la sesa jaro de la tria semajno de la kvardek-naŭa jubileo vi foriris kaj loĝis <en [2372 AM] la lando Midjan> kvin semajnojn kaj unu jaron. Kaj vi revenis Egiptujon en la dua semajno de la dua jaro, en la kvindeka jubileo.
2 Kaj vi mem scias, kion Li parolis al vi sur la monto Sinajo, kaj kion princo Mastêmâ deziris fari kun vi, kiam vi revenis Egiptujon <survoje, kiam vi renkontis lin ĉe la loĝejo>.
3 Ĉu li ne per sia tuta forto celis vin mortigi kaj savi la Egiptojn el via mano, kiam li vidis, ke vi estas sendita, por plenumi juĝon kaj venĝon kontraŭ la Egiptoj?
4 Kaj Mi savis vin el lia mano, kaj vi faris la signojn kaj miraklojn, kiujn vi estis sendita fari en Egiptujo, super Faraono kaj super lia tuta domo kaj super liaj servantoj kaj super lia popolo.
5 Kaj la Eternulo plenumis grandan venĝon sur ili pro Izrael, kaj frapis ilin per sango kaj ranoj, laŭsoj kaj hundoj, kaj malignaj abscesoj, kiuj elkreskis sur la haŭto; kaj iliajn brutojn per morto; kaj per hajlo, per kiu Li ekstermis ĉion, kio elkreskis por ili; kaj per akridoj, kiuj formanĝis la restaĵon, kiu restis de la hajlo, kaj per mallumo; kaj per la morto de la unuenaskitoj de homoj kaj bestoj, kaj sur ĉiujn iliajn idolojn la Eternulo faris venĝon kaj forbruligis ilin per fajro.
6 Kaj ĉio estis sendita per via mano, por ke vi sciigu (ĉi tiujn aferojn) antaŭ ol ili plenumiĝis, kaj vi parolis kun la reĝo de Egiptujo antaŭ ĉiuj liaj servantoj kaj antaŭ lia popolo.
7 Kaj ĉio fariĝis laŭ viaj vortoj; dek grandaj kaj teruraj juĝoj venis sur la landon Egiptan, por ke vi plenumu venĝon sur ĝi por Izrael.
8 Kaj la Eternulo faris ĉion por Izrael, laŭ Sia interligo, kiun Li starigis kun Abraham, ke Li venĝos ilin pro tio, ke ili sklavigis ilin per perforto.
9 Kaj la princo Mastêmâ stariĝis kontraŭ vi kaj provis ĵeti vin en la manojn de Faraono, kaj li helpis la egiptajn sorĉistojn,
10 Kaj ili stariĝis kaj faris antaŭ vi la malbonojn, kiujn ni ja permesis al ili fari, sed la kuracilojn ni ne permesis esti faritaj per iliaj manoj.
11 Kaj la Eternulo frapis ilin per malbonaj ulceroj, kaj ili ne plu povis stari; ĉar Ni ekstermis ilin, por ke ili ne povu fari eĉ unu signon.
12 Kaj malgraŭ ĉiuj (ĉi tiuj) signoj kaj mirakloj la princo Mastêmâ ne hontiĝis, ĉar li kuraĝiĝis kaj kriis al la Egiptoj, ke ili persekutu vin per ĉiuj fortoj de la Egiptoj, per iliaj ĉaroj, kaj per iliaj ĉevaloj, kaj per ĉiuj militistaroj de la popoloj de Egiptujo.
13 Kaj Mi staris inter la Egiptoj kaj la Izraelidoj, kaj Ni savis Izraelon el lia mano kaj el la mano de lia popolo; kaj la Eternulo kondukis ilin tra la mezo de la maro kiel tra seka tero.
14 Kaj ĉiujn popolojn, kiujn Li venigis por persekuti Izraelon, la Eternulo, nia Dio, ĵetis ilin en la mezon de la maro, en la profundojn de la abismo sub la Izraelidojn, same kiel la popolo de Egiptujo ĵetis siajn infanojn en la riveron, Li venĝis sin kontraŭ miliono da ili, kaj mil fortaj kaj energiaj viroj estis detruitaj pro unu mamnutranta infano el la infanoj de via popolo, kiun ili ĵetis en la riveron.
15 Kaj en la dek-kvara tago kaj en la dek-kvina kaj en la dek-sesa kaj en la dek-sepa kaj en la dekoka la princo Mastêmâ estis ligita kaj malliberigita malantaŭ la Izraelidoj, por ke li ne akuzu ilin.
16 Kaj la deknaŭan ni liberigis ilin, por ke ili helpu la Egiptojn kaj persekutu la Izraelidojn.
17 Kaj Li malmoligis iliajn korojn kaj faris ilin obstinaj, kaj la intenco estis elpensita de la Eternulo, nia Dio, por frapi la Egiptojn kaj ĵeti ilin en la maron.
18 Kaj en la dek-kvara tago ni ligis lin, por ke li ne akuzu la Izraelidojn en la tago, kiam ili petis de la Egiptoj vazojn kaj vestojn, vazojn arĝentajn, vazojn orajn, kaj vazojn kuprajn, por senhavigi la Egiptojn pro la sklaveco, en kiu ili devigis ilin servi.
19 Kaj ni ne elkondukis la Izraelidojn el Egiptujo kun malplenaj manoj.

ĈAPITRO 49

1 Memoru la ordonon, kiun la Eternulo donis al vi pri la Pasko, ke vi festu ĝin en ĝia tempo, en la dek-kvara tago de la unua monato, ke vi buĉu ĝin antaŭ la vespero, kaj ke ili manĝu ĝin nokte, en la vespero de la dek-kvina tago, post la subiro de la suno.
2 Ĉar en tiu nokto — la komenco de la festo kaj la komenco de la ĝojo — vi manĝis la Paskon en Egiptujo, kiam ĉiuj potencoj de Mastêmâ estis liberigitaj por buĉi ĉiujn unuenaskitojn en la lando Egiptujo, de la unuenaskito de Faraono ĝis la unuenaskito de la kaptita sklavino en la muelejo, kaj ĝis la brutaro.
3 Kaj jen estas la signo, kiun la Eternulo donis al ili: En ĉiun domon, sur kies sojlo ili vidos la sangon de ŝafido de unu jaro, en tiun domon ili ne eniru por buĉi, sed preteriru; por ke ĉiuj, kiuj estis en la domo, saviĝu, ĉar la signo de la sango estos sur ĝiaj sojloj.
4 Kaj la potencoj de la Eternulo faris ĉion laŭ la ordono de la Eternulo, kaj ili preterpasis ĉiujn Izraelidojn, kaj la pesto ne venis sur ilin por ekstermi el ili iun ajn animon, ĉu brutaron, ĉu homon, ĉu hundon.
5 Kaj la pesto estis tre forta en Egiptujo, kaj ne estis domo en Egiptujo, kie ne estus mortinto, kaj oni ploris kaj lamentis.
6 Kaj la tuta Izrael manĝis la viandon de la Pasko kaj trinkis la vinon, kaj laŭdis kaj benis kaj dankis la Eternulon, Dion de iliaj patroj, kaj estis pretaj eliri el sub la jugo de Egiptujo kaj el la malbona sklaveco.
7 Kaj memoru ĉi tiun tagon dum via tuta vivo, kaj festu ĝin jaron post jaro dum via tuta vivo, unu fojon en la jaro, en ĝia tago, laŭ ĝia tuta leĝo; kaj ne prokrastu ĝin de tago al tago, nek de monato al monato.
8 Ĉar ĝi estas eterna leĝo, gravurita sur la ĉielaj tabeloj por ĉiuj Izraelidoj, ke ili observu ĝin ĉiujare en ĝia tago, unufoje en la jaro, en ĉiuj siaj generacioj; kaj ne estas limo de tagoj, ĉar tio estas destinita por ĉiam.
9 Kaj se iu estas pura de malpureco kaj ne venas, por fari ĝin en ĝia tago, por alporti oferon al la Eternulo, kaj por manĝi kaj trinki antaŭ la Eternulo en la tago de ĝia festo, tiu homo pura kaj proksima estos ekstermita; ĉar li ne alportis la oferon al la Eternulo en ĝia tempo, li portos sur sin la kulpon.
10 La Izraelidoj venu kaj faru la Paskon en la tago de ĝia tempo, en la dek-kvara tago de la unua monato, inter la vesperoj, de la tria parto de la tago ĝis la tria parto de la nokto; ĉar du partoj de la tago estas dedikitaj al la lumo, kaj triono al la vespero.
11 Jen estas tio, kion la Eternulo ordonis al vi, ke vi observu ĝin inter la vesperoj.
12 Kaj ne estas permesite buĉi ĝin dum iu ajn periodo de la lumo, sed dum la periodo proksima al la vespero, kaj ili manĝu ĝin vespere ĝis la tria parto de la nokto, kaj ĉion, kio restos el ĝia tuta viando de la tria parto de la nokto kaj pluen, ili forbruligu ĝin per fajro.
13 Kaj ili ne kuiru ĝin en akvo, nek manĝu ĝin krudan, sed rostu ĝin sur fajro; ili manĝu ĝin diligente, ĝian kapon kun ĝiaj internaĵoj kaj ĝiajn krurojn ili rostu sur fajro, kaj oston ili ne rompu; ĉar el la Izraelidoj neniu osto estu dispremita.
14 Tial la Eternulo ordonis al la Izraelidoj, ke ili faru la Paskon en la tago de ĝia tempo, kaj ili ne rompu en ĝi oston; ĉar ĝi estas festotago, tago ordonita, kaj oni ne povas preterpasi de tago al tago kaj de monato al monato, sed en la tago de ĝia festo oni ĝin festu.
15 Kaj ordonu al la Izraelidoj, ke ili faru la Paskon dum sia tuta vivo, ĉiujare, unufoje en la jaro, en ĝia tempo; kaj ĝi estu memoraĵo agrabla antaŭ la Eternulo, kaj ne trafu ilin plago, kiu mortigos aŭ frapos, en tiu jaro, en kiu ili faros la Paskon en ĝia tempo, laŭ ĉio, kion Lia ordono diros.
16 Kaj ili ne manĝu ĝin ekster la sanktejo de la Eternulo, sed antaŭ la sanktejo de la Eternulo; kaj la tuta popolo de la komunumo de Izrael faru ĝin en ĝia tempo.
17 Kaj ĉiu homo, kiu venos en ĝia tago, de la aĝo de dudek jaroj kaj pli, manĝu ĝin en la sanktejo de via Dio antaŭ la Eternulo; ĉar tiel estas skribite kaj preskribite, ke oni manĝu ĝin en la sanktejo de la Eternulo.
18 Kaj kiam la Izraelidoj venos en la landon, kiun ili ekposedos, en la landon Kanaanan, kaj starigos la tabernaklon de la Eternulo meze de la lando, en unu el siaj triboj, ĝis la sanktejo de la Eternulo estos konstruita en la lando, tiam ili venu kaj faru la Paskon meze de la tabernaklo de la Eternulo, kaj ili buĉu ĝin antaŭ la Eternulo ĉiujare.
19 Kaj en la tempo, kiam la domo estos konstruita en la nomo de la Eternulo en la lando de ilia heredaĵo, ili iros tien kaj buĉos la Paskon vespere, ĉe sunsubiro, en la tria parto de la tago.
20 Kaj ili alportu ĝian sangon sur la sojlon de la altaro, kaj ili metu ĝian grason sur la fajron, kiu estas sur la altaro, kaj ili manĝu ĝian viandon rostitan sur fajro sur la korto de la domo, kiu estas sanktigita en la nomo de la Eternulo.
21 Kaj ili ne faru la Paskon en siaj urboj, nek en iu ajn loko krom antaŭ la tabernaklo de la Eternulo aŭ antaŭ Lia domo, kie loĝas Lia nomo; kaj ili ne deflankiĝu de la Eternulo.
22 Kaj vi, Moseo, ordonu al la Izraelidoj, ke ili observu la regulojn pri la Pasko, kiel estas ordonite al vi; diru al ili ĉiujare en la tago de ĝiaj tagoj, kaj la feston de macoj, ke ili manĝu macojn dum sep tagoj, kaj ke ili observu ĝian feston, kaj ke ili alportu oferon ĉiutage dum tiuj sep tagoj de ĝojo antaŭ la Eternulo sur la altaron de via Dio.
23 Ĉar vi rapide festis ĉi tiun feston, kiam vi eliris el Egiptujo ĝis vi eniris la dezerton Ŝur; ĉar ĉe la bordo de la maro vi plenumis ĝin.

ĈAPITRO 50

1 Kaj post ĉi tiu leĝo Mi sciigis al vi la tagojn de la sabatoj en la dezerto Sinaj, kiu estas inter Elim kaj Sinaj.
2 Kaj Mi diris al vi pri la sabatoj de la lando sur la monto Sinaj, kaj Mi diris al vi pri la jubileaj jaroj en la sabatoj de la jaroj; sed ĝian jaron Mi ne diris al vi, ĝis vi venos en la landon, kiun vi ekposedos.
3 Kaj la lando ankaŭ gardos siajn sabatojn dum ili loĝos sur ĝi, kaj ili scios la jubilean jaron.
4 Tial Mi determinis por vi la jarojn, la semajnojn, kaj la jarojn, kaj la jubileojn: estas kvardek naŭ jubileoj de la tempo de Adam ĝis la nuna tago, kaj unu semajno kaj du jaroj; kaj estas ankoraŭ kvardek jaroj por lerni la ordonojn de la Eternulo, ĝis ili transiros en la landon Kanaanan, transirante la Jordanon okcidenten.
5 Kaj la jubileoj pasos, ĝis Izrael puriĝos de ĉia kulpo de malĉasteco, kaj malpureco, kaj poluado, kaj peko, kaj eraro,

kaj loĝos kun konfido en la tuta lando, kaj ne plu estos Satano aŭ iu ajn malbonulo, kaj la lando estos pura de tiam tempo por ĉiam.
6 Kaj jen la ordono pri la sabatoj - Mi skribis ilin por vi - kaj ĉiujn decidojn de ĝiaj leĝoj.
7 Ses tagojn laboru, sed la sepa tago estas sabato de la Eternulo, via Dio; faru nenian laboron, nek vi, nek viaj filoj, nek viaj sklavoj, nek viaj sklavinoj, nek viaj brutoj, kaj ankaŭ la fremdulo, kiu estas kun vi.
8 Kaj ĉiu homo, kiu faros en ĝi laboron, mortu; kiu malsanktigos tiun tagon, aŭ kiu kuŝos kun sia edzino, aŭ kiu diros, ke li faros ion en ĝi, tiu eliros sur ĝin por aĉeti aŭ vendi; kaj ĉiu, kiu ĉerpos sur ĝin akvon, kiun li ne pretigis por si en la sesa tago, kaj ĉiu, kiu portos ian ŝarĝon, por elporti ĝin el sia tendo aŭ el sia domo, tiu mortu.
9 Faru nenian laboron en la sabato, krom tio, kion vi pretigis por vi en la sesa tago, por manĝi kaj trinki kaj ripozi, kaj por konservi sabaton de ĉia laboro en tiu tago, kaj por beni la Eternulon, vian Dion, kiu donis al vi feston kaj sanktan tagon; kaj tago de sankta regno por la tuta Izrael estas ĉi tiu tago inter iliaj tagoj por eterne.
10 Ĉar granda estas la honoro, kiun la Eternulo donis al Izrael, ke ili manĝu kaj trinku kaj satiĝu en ĉi tiu festotago, kaj ripozu en ĝi de ĉia laboro, kiu apartenas al la laboro de la homidoj, krom bruligi olibanon kaj alporti donacojn kaj oferojn antaŭ la Eternulon dum tagoj kaj dum sabatoj.
11 Nur tiu laboro estu farata en la sabatoj en la sanktejo de la Eternulo, via Dio; por ke ili pekliberigu Izraelon per oferoj konstante de tago al tago, kiel memoraĵon plaĉan al la Eternulo, kaj por ke Li akceptu ilin ĉiam de tago al tago, kiel estas ordonite al vi.
12 Kaj ĉiu homo, kiu faras sur ĝi laboron, aŭ iras vojaĝon, aŭ plugas (sian) bienon, ĉu en sia domo aŭ ia ajn alia loko, kaj ĉiu, kiu ekbruligas fajron, aŭ rajdas sur ia besto, aŭ vojaĝas per ŝipo sur la maro, kaj ĉiu, kiu batas aŭ mortigas ion, aŭ buĉas beston aŭ birdon, aŭ ĉiu, kiu kaptas beston aŭ birdon aŭ fiŝon, aŭ ĉiu, kiu fastas aŭ militas en sabatoj:
13 Tiu, kiu faros ion el ĉi tiuj aferoj en sabato, mortos; por ke la Izraelidoj observu la sabatojn laŭ la ordonoj pri la sabatoj de la lando, kiel estas skribite sur la tabeloj, kiujn Li donis en miajn manojn, por ke mi skribu por vi la leĝojn pri la tempoj, kaj la tempojn laŭ la divido de iliaj tagoj. Jen estas kompletigita la kalkulo pri la divido de la tagoj.